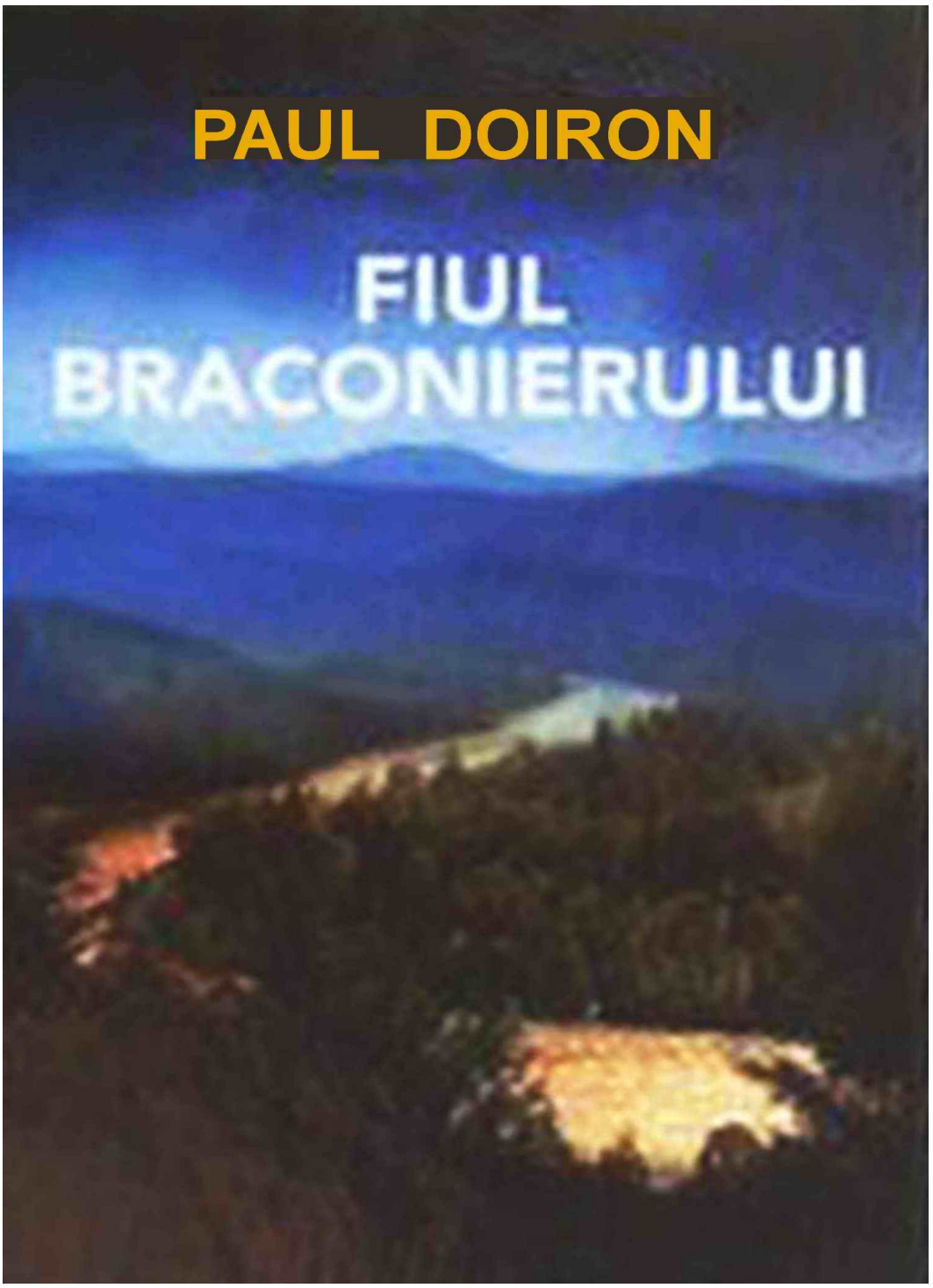
PAUL DOIRON
FIUL
BRACONIERULUI

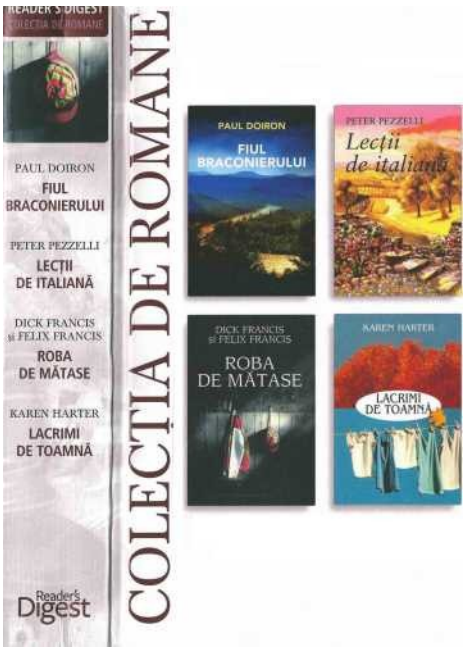

Descrierea CIR a Bibliotecii Naţionale a României
Fiul braconierului / Paul Doiron;
Bucureşti: Reader’s Digest, 2010 ISBN 978-606-8096-05-6 I. Doiron, Paul

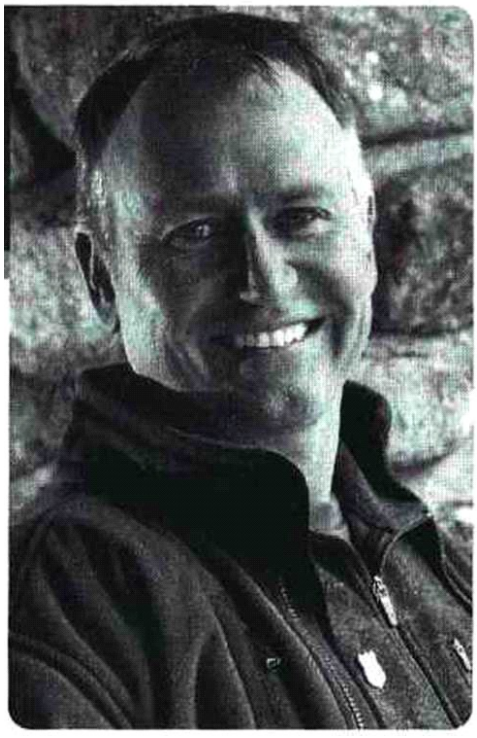

Deşi pregătirea şi cariera dumneavoastră sunt în domeniul literaturii, sunteţi şi ghid atestat pentru ţinutul Maine. Ce face un ghid?

Există şase specializări ca ghid: pescuitul în ape curgătoare, pescuitul în ape stătătoare, vânătoare, recreare generală, caiac de mare şi rafting. Eu sunt specializat în pescuit şi recreare generală. Când eram mic, fie stăteam prin vreun cotlon cu o carte în mână, fie prindeam broaşte, aşa că stilul

meu de viaţă actual nu este decât o prelungire a intereselor din copilărie.

Ce alte ocupaţii aţi mai avut în afară de cea de ghid?

După ce am absolvit Yale, m-am hotărât să mă mut la Hollywood. Aveam o intenţie vagă de a-mi găsi o slujbă ca lector de scenarii, dar n-a ieşit nimic. După vreun an în care am dat târcoale industriei cinematografice, am renunţat şi m-am întors în Maine, simţindu-mă înfrânt şi lipsit de ţel. Şi atunci am fost lovit de trăsnet. La propriu.

Aţi fost lovit de trăsnet?

Nişte prieteni m-au invitat într-o excursie cu cortul în White Mountains şi în timpul nopţii s-a pornit o furtună. Un brad de la marginea luminişului în care campaserăm a fost lovit de trăsnet. Ne aflam la 300 de metri altitudine şi la trei kilometri de cea mai apropiată şosea. Eu am fost aruncat în sus şi ars pe o parte. Unul dintre prietenii mei a fost rănit grav. Fratele lui a plecat după ajutoare, iar eu am rămas să încerc să-l ţin în viaţă. Am stat singuri acolo vreo cinci ore – eram îngrozit că va muri şi eu voi fi nevoit să-i dau vestea asta fratelui său, dar cu câteva ore înainte de ivirea zorilor a sosit o echipă de salvare. Era formată din doi infirmieri şi un paznic de vânătoare din Maine pe nume Don Gray. Acesta a fost primul meu contact cu un paznic de vânătoare. Prietenul meu şi-a revenit complet după o vreme. A durat însă foarte mult până să mai pot fi relaxat în timpul unei furtuni…

READER’S DIGEST, BUCUREŞTI

În Maine, paznicul de vânătoare este poliţist; „jurisdicţia” lui este pădurea. Are de-a face atât cu oameni, cât şi cu animale, de obicei când se află în pericol. În acest thriller galopant, Mike Bowdich se confruntă cu o situaţie dramatică: tatăl lui, braconier cunoscut, devine suspect într-un caz de crimă. Va reuşi oare fiul braconierului să demonstreze nevinovăţia omului despre care toţi ceilalţi cred cu tărie că este un ucigaş?

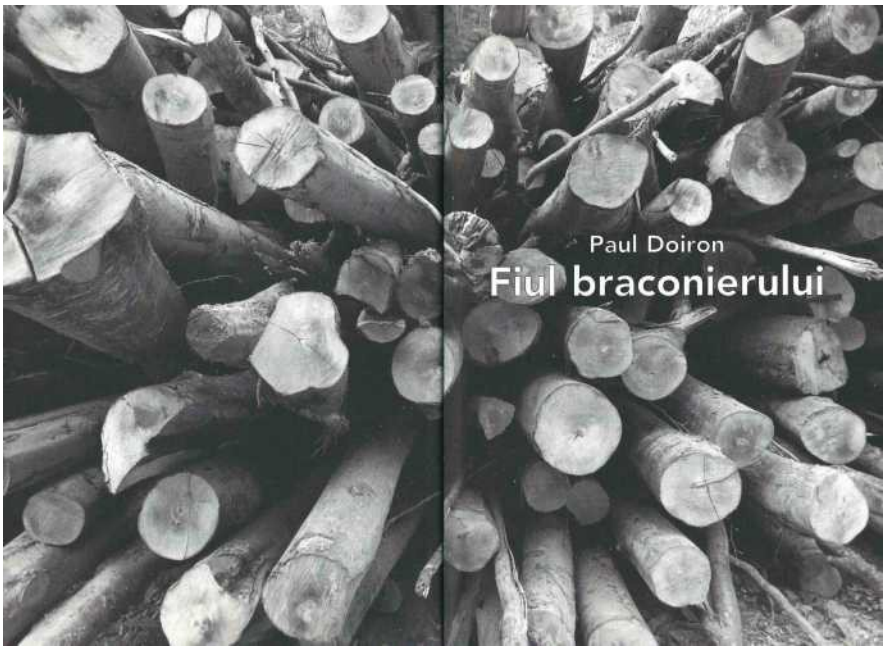

Relaţia lui Mike cu tatăl lui a fost una plină de amărăciune: au trăit departe unul de altul, tatăl nu s-a arătat niciodată prea interesat de fiu, iar singura tentativă de apropiere a lui Mike, în adolescenţă, a eşuat lamentabil.

Şi totuşi, îi este cu neputinţă să creadă că părintele său este un criminal.

Când aveam nouă ani, tata m-a dus în pădurile din Maine să văd un vechi lagăr al prizonierilor de război. Mama tocmai anunţase că are de gând să-l părăsească, de data asta pentru totdeauna. În câteva săptămâni, spusese ea, noi doi aveam să uităm de viaţa asta amărâtă de la ţară şi să ne mutăm la sora ei, la Poriland. Excursia în pădurea de pe malul lacului Spencer fusese ideea tatălui meu. Presupun că era ultima lui încercare de a mă convinge să văd lucrurile ca el. Dumnezeu ştie că nu voia neapărat să rămân în grija lui. Aş fi fost doar o piedică în calea băuturii şi a femeilor lui. Dar pentru el era important să înţeleg şi punctul lui de vedere. Aşa că, într-o dimineaţă ploioasă, am luat maşina şi am pomit-o prin munţi, în căutarea trecutului.

Călătoria a fost istovitoare. Drumul forestier era noroios şi Ford-ul vechi al tatălui meu abia a reuşit să ajungă în vârful dealului Ursului. Ajunşi sus, am îmbrăţişat cu privirea valea râului Moose, până la munţii împăduriţi ce marcau graniţa cu Canada. Trăisem toată viaţa mea la ţară, în Maine, dar acesta era cel mai sălbatic colţ de natură în care fusesem vreodată până atunci. Şi, în curând, aveam să părăsesc locul acesta şi pe tata.

El nu a scos o vorbă în prima oră de călătorie. Era mahmur, fuma ţigară de la ţigară – dar pe măsură ce ne afundam în pădure, i s-a dezlegat, în sfârşit, limba. Nu despre plecarea mea avea el chef să vorbească totuşi. În schimb, mi-a povestit cum în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, mii de nemţi, prizonieri de război, fuseseră aduşi în zonele îndepărtate ale Maineului ca să lucreze la exploatările forestiere. Mi-a zis că prizonierii de la Plantaţia Hobbstown, către care ne îndreptam, făcuseră parte din temutul Afrika Korps, condus de mareşalul Rommel.

— Să nu te aştepţi la cine ştie ce, m-a avertizat el.

Îmi spusese că din vechiul lagăr de prizonieri, care pe vremuri

avusese turnuri de pază, dormitoare şi garduri, n-au mai rămas decât câteva barăci ascunse printre pini. De fapt, am găsit chiar mai puţin decât atât. Tata a ieşit din maşină şi s-a uitat înjur, nevenindu-i să creadă. Nu mai era niciun fel de baracă. Doar câteva găuri înnegrite în pământ. Am ieşit şi eu în ploaie şi m-am dus lângă el.

— Asta-i tot?

— Probabil le-a dat cineva foc.

— Dar nu-s decât găuri în pământ.

— Tot istorie sunt şi astea.

Apoi am mers cu maşina până la Lacul Spencer şi am parcat la ţărm. Mi-a spus o poveste care m-a obsedat apoi pentru tot restul vieţii. Mi-a zis că în iarna lui 1944, doi nemţi au scăpat din lagăr. Pe unul dintre ei l-au prins gărzile imediat. Dar celălalt a reuşit să fugă. Paznici de vânătoare şi poliţişti au plecat în căutarea lui. A fost cea mai mare vânătoare de oameni din istoria statului Maine. Dar nu l-au prins. Prizonierul dispăruse şi n-a mai fost văzut niciodată.

— Sunt paznici de vânătoare care cred că încă bântuie prin pădure, a zis tata, şi se ascunde în vreo peşteră, fără să ştie că războiul s-a terminat.

L-am privit drept în ochi.

— Minţi, i-am spus.

Dar nu minţea. Ani de zile mai târziu, când eu şi tata deja aveam o relaţie marcată de lungi perioade de înstrăinare, întrerupte de vizite stânjenitoare, am citit despre această întâmplare într-o carte. Un prizonier de război german chiar scăpase din lagărul Hobbstown şi nu mai fusese prins niciodată. Nu-mi dădeam seama ce mă deranja mai tare: faptul că mă îndoisem de tata, sau licărirea ciudată pe care o avea în ochi atunci când spunea această poveste, ca şi cum cea mai mare dorinţă a lui ar fi fost să dispară în pădure şi să nu se mai întoarcă niciodată.

I

Un urs negru intrase într-o cocină, undeva pe strada Beechwood, şi furase un porc. Prin noroiul de lângă gardul rupt erau o mulţime de urme de labe de urs şi se vedea cum îl târâse prin bălăriile de la marginea păduricii din spatele fermei. Proprietarul porcului stătea în spatele meu, în timp ce eu cercetam cu lanterna cocina goală. Mă scosese din pat în miez de noapte.

— Domnu' paznic Bowditch, îmi zisese la telefon aproape fără suflare, n-am mai văzut aşa ceva.

Avea părul albit ud din cauza ploii ce tocmai se oprise. Purta un maiou vechi ce stătea întins gata să plesnească peste burdihan şi o pereche de blugi decoloraţi de atâta spălat. Avea o puşcă de calibrul 22 pe umăr şi, în cealaltă mână, o cutie de bere Miller High Life. Ochii îi erau roşii ca două boabe de strugure abia strivite. Era o noapte caldă şi umedă, la începutul lui august. Furtuna ce tocmai măturase coasta Maineului se îndrepta rapid spre mare.

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat, domnule Thompson, am zis.

— Puteţi să-mi spuneţi Bud.

— Bud, ce s-a întâmplat aici?

— Ursul a luat porcul pe sus de parcă ar fi fost o păpuşă de cârpe.

Am îndreptat lumina lanternei spre casa fermierului. Era o clădire acoperită cu şindrilă, de care erau lipite un coteţ de păsări şi un şopron. În spatele casei era un şir de mesteceni şi arini după care începea pădurea de pini. Ursul nu trebuise decât să străbată cei zece metri de ogradă ca să ajungă la cocina porcului.

— Şi zici că ai văzut cum l-a atacat ursul?

— Prima dată l-am auzit. Eram în casă, la televizor, când Şunculiţă a început să guiţe. M-am uitat pe geam, dar nu se vedea nimic de beznă ce era afară. Pe urmă am auzit lemne rupându-se şi pe Şunculiţă guiţând din toţi rărunchii, aşa că mi-am luat puşca şi am ieşit repede

afară. Atunci am văzut ursul. Tocmai se aplecase peste gard şi-l apucase pe Şunculiţă cu ghearele şi-l trăgea afară.

— Cum se face că nu l-ai împuşcat?

— Am tras, dar cred că am uitat să încarc puşca.

S-a frecat la ochi.

— Doar nu m-ar fi atacat şi pe mine, nu?

— Mă îndoiesc că te-ar fi atacat.

Nu exista niciun raport de atac mortal al vreunui urs negru asupra unui om în tot statul Maine.

— Bine că nu l-ai provocat, însă. Dacă tragi într-un urs cu o puşcă de calibrul 22, nu prea moare şi nu e nimic mai periculos pe lume decât un animal rănit.

Cu excepţia unui beţiv înarmat, a rostit o voce în capul meu.

Mi-am ridicat lanterna să-i văd ochii.

— Trăieşti singur aici?

— Nevastă-mea s-a mutat pentru o vreme, a zis el, făcând dintr-odată o moacă plângăreaţă. Doar nu trebuie să staţi de vorbă cu ea, nu?

— Nu. Doar mă întrebam dacă a mai văzut şi altcineva ce s-a întâmplat. Zici că n-ai mai văzut ursul pe aici înainte de asta, nu?

— Nici nu ştiam că sunt urşi aşa de aproape de ţărm. Doar nu credeţi că se mai întoarce, nu?

— Probabil că nu, de vreme ce nu mai ai alt porc. Ce-ar fi să pui puşca aia la loc? Eu o să arunc o privire prin pădure.

Bud aruncă o privire spre copaci şi un fior îl cutremură din cap până în picioare.

— Aveţi grijă!

L-am privit târşâindu-şi picioarele spre casă, cu capul atârnându-i într-o parte şi berea într-o mână. Nici nu e de mirare că l-a lăsat nevasta, mi-am zis. Apoi mi-am amintit că şi patul meu de-acasă era gol şi nu m-am mai simţit aşa de mare şi tare. Sarah plecase de exact cincizeci şi cinci de zile. Ceva mai devreme mă băgasem în pat cu

gândul că am să mă trezesc în a cincizeci şi şasea zi, dar asta se întâmpla înainte să mă sune Thompson. Deci, eram tot în cea de-a cincizeci şi cincea zi. Am trecut la treabă, am început să măsor urmele labelor din noroi. Judecând după distanţa dintre labele din faţă şi cele din spate, am tras concluzia că era un urs de talie mijlocie, de aproximativ o sută de kilograme. M-am luat după urmele animalului târât pe câmp. Dispăreau în tufele joase de la marginea pădurii. Probabil ursul era deja departe. Cu toate astea, m-am surprins ascultând cu atenţie orice zgomot ce ar fi putut indica prezenţa lui în apropiere. Am întins mâna şi am atins patul pistolului pe care îl port la brâu. E un Magnum Sig Sauer solid, de calibrul.357, cu care nu am tras decât la poligon.

Am intrat mai adânc în pădure. Nu se mişca nicio frunză şi mirosea puternic a ierburi, era umezeală ca într-o seră. Am măturat cu lanterna solul din faţa mea, uitându-mă după urmele porcului târât. Am găsit porcul la câteva sute de metri mai încolo. Zăcea pe o parte într-o baltă de sânge. Avea gâtul sfâşiat şi pulpele fuseseră muşcate. Ursul nu încercase să acopere porcul cu frunze. Probabil mă auzise.

Am stins lanterna şi am rămas pe sub copacii din care încă mai cădeau picături de ploaie. Am ascultat cu atenţie zgomotele pădurii. Ştiu câţiva pădurari capabili să audă un cerb care trece printre arinii de dincolo de pârâu. Oameni care sunt una cu pădurea, căci nu mai sunt ei înşişi decât sub cerul liber. Poate că într-o zi voi fi şi eu unul dintre ei. Dar acum încă eram un începător cu mai puţin de un an de experienţă în slujba de pădurar şi simţurile mele nu-mi spuneau unde se află ursul. Am aprins lanterna din nou şi am luat-o spre casă, să-i spun amărâtului de Bud Thompson peste ce am dat în pădure.

Până să ajung eu acasă, trecuse bine de miezul nopţii. Din nou, casa mea cea goală m-a luat prin surprindere. Sarah luase aproape toată mobila cu ea când plecase. Asta mă şoca de fiecare dată când veneam acasă şi realizam cât de puţine lucruri erau ale mele. Câteva

teancuri de cărţi şi ziare, un dulap pentru arme, din oţel, câteva perechi de coame de cerb pe care le găsisem prin zăpadă.

Razele lunii pătrundeau prin ferestre, aşa că n-am mai aprins lumina şi m-am dus direct la bucătărie. Am găsit o cutie de bere în frigider şi am luat-o cu mine în camera de zi. Am deschis-o şi am închinat în cinstea lui Bud Thompson şi a lui Mike Bowditch, doi bărbaţi fără de neveste, ce-şi îneacă singurătatea în alcool. Singura diferenţă între mine şi Thompson era că eu alesesem să fiu singur. O casă goală îmi dorisem eu toată viaţa, deşi lui Sarah îi luase ani de zile să înţeleagă asta.

Rămăsese cu mine încă de pe vremea când mergeam amândoi la Colegiul Colby, unde ne şi cunoscuserăm, apoi cât fusesem în Academia de Drept a statului Maine şi în timpul şcolii de paznici de vânătoare. Îşi făcuse singură curaj, zicându-şi că, probabil, e doar o etapă şi că până la urmă o să mă apuc de Drept, aşa cum ne fusese vorba. Dar pentru mine nu era doar o etapă şi după ce fusesem trimis în Knox County, înţelesese şi ea că a fi paznic de vânătoare era un mod de viaţă, douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână. Pentru motive pe care nici eu, nici ea nu le înţelegeam prea bine, alesesem viaţa asta în loc să o aleg pe ea. Aşa că Sarah plecase. Mi-era dor de ea, dar mă şi simţeam uşurat. Uşurat că pot să-mi petrec nopţile prin pădure după câte un porc şi asta să mă mulţumească într-un fel greu de înţeles de către oricine nu e paznic de vânătoare. Acum că Sarah plecase, puteam să mă bucur de profesia mea, singuratică şi morbidă, fără să mai trebuiască să-mi cer scuze şi fără să mai caut explicaţii în negurile sufletului meu.

Am observat o luminiţă licărind în întuneric. Nu-mi trecuse prin minte să-mi verific mesajele de pe robotul telefonic. Când am apăsat pe redare, s-a auzit mai întâi o respiraţie aspră la celălalt capăt al firului şi abia apoi un bărbat a început să vorbească:

— Mike? Alo! Răspunde, dacă eşti acolo.

Apoi a făcut o pauză lungă. Undeva pe fundal s-a auzit o voce de

femeie.

— E acolo?

Bărbatul i-a răspuns:

— Nu. Fir-ar să fie! Nu e acasă.

Apoi apelul s-a întrerupt.

N-am recunoscut vocea femeii, dar cealaltă, joasă, la fel ca a mea, doar auzind-o după trei ani de zile, era de-ajuns să-mi crească tensiunea. De ce mă suna tata după atâta timp? Am rămas în întuneric nemişcat, în vreme ce caseta se derula până la capăt.

Tata trăia în pădurile din nordul statului Maine. În anotimpul rece, tăia mesteceni şi arţari pentru exploatările forestiere şi punea capcane pentru nutrii, castori şi bizami. Primăvara şi vara era ghid într-o tabără de pescuit şi vânătoare, undeva pe lângă Rum Pond, lângă graniţa cu Canada. Nu cred că făcea mai mult de douăzeci de mii de dolari pe an, fără să punem la socoteală ce câştiga din braconaj. Crescuse într-un îndepărtat orăşel forestier numit Flagstaff, fiu de grănicer însurat cu o fată din Quebec şi, din ce auzisem despre el, fusese un elev bun în şcoală şi un atlet promiţător.

Vietnamul l-a schimbat, însă, definitiv. După o perioadă scurtă de instruire, s-a alăturat Regimentului 75, care a fost trimis de două ori în junglele din Vietnam, împreună cu o patrulă de recunoaştere. Apoi, o grenadă vietnameză l-a trimis direct acasă, cu urme de şrapnel pe tot spatele şi pe umeri. Oamenii spuneau că nu mai era acelaşi Jack Bowditch de treabă pe care îl cunoşteau toţi. După război s-a angajat la fabrici de hârtie şi companii de transport, niciodată pe termen lung, dar au fost slujbe destul de durabile cât să o convingă pe mama că are planuri, când el, de fapt, nu avea niciun plan. L-a părăsit după nouă ani de căsnicie, s-a mutat în Sud şi m-a luat cu ea. S-a remăritat cu un bărbat de o mie de ori mai bun decât tata.

Nu pot decât să bănuiesc ce a însemnat pentru el faptul că ea l-a părăsit. A început să bea şi mai mult decât înainte, a avut şi mai puţină

răbdare cu cei din jur şi, din cauza asta, părea că sfidează pe toată lumea. Acum încerca să stea cât mai departe de oameni putea. Ultima oară când l-am văzut, faţa mi-a fost stâlcită într-o încăierare la o crâşmă de la marginea pădurii. Era în vara în care tocmai terminasem şcoala de la Colby. Plecasem cu Sarah la pescuit, în Rangeley. Îşi dorea de mult să-l cunoască pe tata, iar el trăia acum la Rum Pond, care era oarecum în drumul nostru. Aşa că l-am sunat şi am aranjat să ne întâlnim la o bere, la Hanul Dead River, în Flagstaff. Când am ajuns acolo, am dat de o tavernă de lemn lipită de un vechi hotel, construită din bârne şi cu coame de cerb pe post de decoraţiuni. Afară erau vreo zece motociclişti şi, după cum se uitaseră la Sarah până la uşă, nu mă mai gândeam decât la sticle sparte şi la pumni însângeraţi.

Tata stătea la un capăt al barului, cu un pahar de whisky şi unul de bere în faţă. Purta o cămaşă de lână şi pantaloni de lucru, iar cizmele îi erau pline de noroi. Corpul lui masiv părea prea mare pentru scaunul de bar pe care era aşezat. Ca de obicei, era netuns şi cu barba nerasă. Dar toate femeile pe care le cunoştea îl considerau tulburător de frumos.

— Tată, am zis, fa cunoştinţă cu Sarah Harris.

A măsurat-o din cap până în picioare, sorbind-o din priviri. Şi nu puteam să-l condamn. Sarah purta o bluză fără mâneci şi pantaloni scurţi care-i puneau în evidenţă picioarele bronzate. Avea păml scurt şi blond dat după ureche şi faţa în formă de inimioară îi strălucea după atâtea zile petrecute la soare.

— Mike mi-a povestit totul despre tine, a minţit ea.

— Să nu crezi o iotă, i-a răspuns el, luând-o de mână.

Ne-am aşezat la o masă, într-un colţ mai retras al barului. Tata a comandat bere pentru toată lumea şi încă unjim Beam pentru el. Sarah se uita când la unul, când la celălalt, cu un zâmbet mare zugrăvit pe faţă.

— Acum văd eu de unde are Mike ochii ăştia albaştri.

— Da, puştiul arată bine, a răspuns tata.

— Mike zice că lucrezi într-o tabără sportivă.

— Da, sunt ghid la Rum Pond. Presupun că nu prea le ai cu pescuitul.

— Mergem spre Rangeley în seara asta, am intervenit eu în discuţie.

— Serios? a zis tata privind undeva peste umărul meu la cei din bar. Sună bine.

Şi eu şi Sarah ne-am întors să vedem la ce se uita. La bar, un tip masiv cu capul ras şi o bărbuţă neagră ca de ţap se uita fix la noi. Avea pe chip un zâmbet ciudat, aproape ca un rânjet. A ridicat o halbă de bere şi a închinat spre noi.

Tata s-a ridicat în picioare.

— Mă întorc imediat.

S-a dus drept la bărbatul ras în cap şi i-a zis ceva. Zâmbetul de pe faţa acestuia s-a topit imediat. După încă un minut nas în nas cu tata, a pus halba jos şi a plecat din bar.

— Cu cine vorbeşte tatăl tău? a întrebat Sarah.

— Habar nu am.

— Tatăl tău seamănă puţin cu Paul Newman în mizerie. E o frumuseţe din aceea, sălbatică.

Tata s-a întors cu băuturile noastre.

— Cine era cel cu care ai stat de vorbă? am întrebat.

— Nimeni, a zis el şi a dat peste cap paharul de whisky. Un ciudat paranoic dintr-o miliţie. Şi, ziceai că ai o slujbă nouă, sau cum?

— M-am înscris în Serviciul de Pază de Vânătoare al statului Maine.

M-a privit cu gura căscată.

— Glumeşti.

— Nu, am zis, nu glumesc.

Tata şi-a lăsat capul pe spate şi a izbucnit în hohote de râs sonore.

— N-or să te primească pe tine. Eşti prea deştept.

Sarah a zis:

— Probabil că va da la Drept peste câţiva ani.

M-am uitat cu reproş la ea, dar Sarah mi-a evitat privirea.

— La Drept, a zis tata. Asta da idee bună. Avem nevoie de un avocat în familia noastră distrusă.

A băgat mâna în buzunar după un pachet de ţigări.

— Şi tu, păpuşă, ce-ai de gând? Ai jurat şi tu să rămâi săracă?

— Eu fac un masterat în educaţie la Universitatea din Maine.

— Te faci profesoară, ai?

Şi-a aprins ţigara.

— Mi-ar fi plăcut mie să am aşa o profesoară frumoasă când eram puşti.

Sarah s-a scuzat şi s-a ridicat să meargă la toaletă. Amândoi am urmărit-o cu privirea.

— Paznic de vânătoare vrei să te faci, ai? Maică-ta ce părere are?

— Încă nu i-am spus.

— Ţi-e frică să nu explodeze. Ce pot să zic, mă bucur că nu ţi-am plătit eu facultatea. Şi, ce mai face prietenul meu, Neil?

Rostea numele tatălui meu vitreg ca pe un cuvânt ridicol. Părinţii mei divorţaseră de mai bine de zece ani, dar cumva, tata, care probabil avusese zeci de femei în acest timp, încă era gelos.

— E bine, presupun.

— Şi Sarah asta… e frumuşică fata. Cât de serioase sunt lucrurile între voi?

— Destul de serioase.

— Ai fi în stare să mori pentru ea?

— Ce fel de întrebare e asta?

— E singura întrebare care contează.

L-aş fi întrebat ce vrea să spună, dar în celălalt capăt al barului aglomerat, am văzut-o pe Sarah aşteptându-şi rândul la toaletă. Trei dpi îmbrăcaţi în haine de piele o înconjuraseră, dar ea nu-i băga în seamă.

Tata a văzut la ce mă uitam.

— Ai face bine să te duci după ea.

— E-n stare să se descurce şi fără mine.

S-a lăsat pe spate, fără să mă scape din ochi. În mintea lui, nu exista decât un singur motiv pentru care nu mă duceam după Sarah. Credea că mi-e frică. M-am ridicat încet de pe scaun.

L-am simţit urmărindu-mă cu privirea în vreme ce traversam barul. Sarah tocmai urma să intre la toaletă. Cei trei motociclişti stăteau foarte aproape de ea, practic nu mai avea pe unde să treacă. Acum vorbea cu ei. Doi dintre ei erau uriaşi. Dar de văzut, m-a văzut cel mai scund. Avea o barbă blondă şi o bandană roşie legată pe cap. Ştiam eu că ăştia scunzi mereu încearcă să demonstreze câte ceva.

— E totul în regulă? am întrebat-o pe Sarah.

— Da, sunt bine, a răspuns ea.

— Mie nu mi se pare.

Sarah m-a fulgerat cu privirea.

— Stai jos, Mike, vin şi eu imediat.

Nu-mi venea să cred că se enervase pentru că încercam să o salvez.

— Da, Mike, zise scundul. Ia du-te tu şi stai jos.

— Hai să mergem, Sarah.

Am întins o mână să o apuc de braţ, dar mărunţelul m-a lovit peste ea.

— Nu pune laba pe ea, a zis el.

Cu coada ochiului l-am văzut pe unul dintre motociclişti ridicând o sticlă de bere, apoi am simţit-o spărgându-mi-se de ţeastă. Genunchii mi s-au înmuiat instantaneu şi m-am trezit pe podea, cu faţa stâlcită în lovituri de pumn. Apoi muzica a tăcut şi luminile s-au aprins; cum stăteam aşa, întins pe podea, aveam senzaţia că privesc printr-un caleidoscop. Deasupra mea era tata. Îl apucase cu un braţ pe motociclistul scund şi-i ţinea un cuţit de vânătoare la gâtlej. Am încercat

să mă ridic, dar muşchii braţelor şi ai picioarelor nu mă mai ascultau.

— Lasă cuţitul, Jack.

Vocea era a barmaniţei, o femeie cu părul alb şi faţa bronzată. Îi proptise tatei o ţeavă de puşcă în piept. Cu o singură mişcare, tata l-a împins pe motociclist şi a lăsat să-i cadă cuţitul.

— Mi-au atacat băiatul, Sally, a zis tata.

— Spune-le asta poliţiştilor.

Cinci minute mai târziu, a apărut un ofiţer de poliţie cu arma scoasă. L-a pus pe tata să îngenuncheze pe cioburile de sticlă. I-a răsucit braţele la spate şi i-a pus cătuşele. Dar tata rânjea. Se distra de minune.

Au mai venit nişte poliţişti – unul din poliţia de stat şi un bătrân paznic de vânătoare pe care-l ştiam şi eu, care era şi pilot, pe nume Charley Stevens. I-au arestat pe cei trei motociclişti şi pe tata, acuzându-i de acte de violenţă.

— Am să-ţi plătesc eu cauţiunea, i-am spus tatei.

El a clătinat din cap.

— Ies eu înainte să răsară soarele.

L-au luat în cătuşe şi a doua zi de dimineaţă, când am ajuns la închisoarea de stat din Skowhegan, am aflat că, într-adevăr, toate acuzaţiile fuseseră retrase. Am încercat să-l sun la Rum Pond, dar nu mi-a răspuns şi nici nu m-a sunat înapoi niciodată. Până acum. Nu ştiam de ce mă sunase, dar dacă revenea în viaţa mea, cu el veneau şi necazurile, mai mult ca sigur.

Câteva ore mai târziu, croncănitul ciorilor m-a trezit. Dimineaţa, un cârd întreg punea stăpânire pe pinii ce îmi înconjoară casa şi vocile lor aspre mă sculau din cel mai adânc somn.

Casa pe care o închiriasem era pe marginea unui pârâu ce străbătea un câmp cu ierburi înalte. Pârâul se vărsa în râul Segocket. Când mareea se retrăgea, pârâul meu se transforma într-o dâră noroioasă şi puturoasă. Dar în timpul fluxului, puteam să îmi împing

canoea până la el şi să merg pe apă până la mare.

Casa avea un singur etaj pe care, împreună cu Sarah, reuşisem să-l închiriez destul de ieftin, datorită stării în care se afla. Sarah urâse locul acesta încă de la început, dar atât ne permiteam. Mie îmi plăcea casa asta veche. De la fereastra din faţa chiuvetei de bucătărie, puteam să urmăresc bâtlanii şi egretele care vânau în pârâiaş.

În dimineaţa asta, însă, n-am stat deloc să admir priveliştea în linişte. Am făcut rapid un duş, mi-am pus o uniformă curată şi am sunat-o acasă pe şefa mea, sergentul Kathy Frost.

Kathy lucra de optsprezece ani în Serviciul de Pază de Vânătoare al statului Maine. Fusese nevoită să dea aceleaşi teste fizice ca şi bărbaţii – genuflexiuni, flotări, alergare şi înot. Acum era aproape sigur că ea îi va urma la comandă locotenentului Malcomb, atunci când acesta avea să iasă la pensie.

În dimineaţa asta, vocea ei suna şi mai aspru decât de obicei.

— Nu ştiu dacă te-ai uitat la ştiri, dar ieri a fost ucis un poliţist.

M-am simţit de parcă tocmai primisem un pumn în plex.

— Cine?

— Un ofiţer din Somerset, pe nume Bill Brodeur.

— La naiba. Am fost colegi de academie. Ce s-a întâmplat?

— A fost o dublă omucidere – Brodeur şi un tip de la Compania de Cherestea Catamount. Au fost împuşcaţi în Dead River Plantation.

— Dead River?

Am închis ochii şi chipul tatei mi-a străfulgerat în spatele pleoapelor.

— Şi cei de la omucideri au vreun suspect?

— Doar vreo două sute şi ceva de chiriaşi furioşi. Ştii scandalul de acolo? Catamount a cumpărat toată exploatarea forestieră şi plănuieşte să-i dea afară pe toţi cei ce au case în pădurea de acolo. Aseară au avut un fel de întrunire publică şi s-a cam încins atmosfera. Brodeur era acolo pe post de bodyguard al tipului ăstuia, Shipman, de la Catamount.

Îl ducea la Sugarloaf, să stea acolo peste noapte, dar cineva a deschis focul asupra maşinii în care erau.

— Brodeur era însurat?

— Nu, dar tipul de la Catamount avea nevastă şi doi copii mici.

Trecuseră ani de zile de când nu mai fusese ucis niciun poliţist în Maine. Am aruncat o privire scurtă robotului telefonic. Luminiţa nu mai licărea. Vocea tatălui meu fusese ştearsă. Oare ce voise să-mi spună azi-noapte?

— Mike? Mai eşti la telefon?

— Aseară am găsit un mesaj ciudat pe robot. Era de la tata. Şi el stă tot pe lângă Dead River.

La celălalt capăt nu s-a auzit nimic.

— Cum adică ciudat?

— Păi, n-am mai vorbit de ani de zile.

— Are vreo casă pe acolo?

— Nu chiar. Am auzit că lucrează pentru Russell Pelletier, la cabanele sportive de la Rum Pond. Catamount e proprietarul întregului teren acum. Dacă-l vând, Pelletier îşi pierde afacerea.

— Ai vorbit cu el? a întrebat Kathy.

— Nu, eram plecat la o intervenţie.

I-am povestit despre ursul lui Bud Thompson.

— Vrei să aduc o capcană pentru urs? Oricum mă duc spre Cartierul General de la Sidney. Lasă-mă doar câteva ore.

— Bine.

— Între timp, poate ar trebui să-i dai un telefon bătrânului. E doar o sugestie, dar dacă era vorba de tata şi eu n-aş mai fi auzit nimic de la el de ani de zile, aş fi curioasă să aflu de ce m-a căutat tocmai acum.

În cele câteva luni de când lucram împreună, înţelesesem că e bine să urmez sfatul lui Kathy. Era mai bine să dau telefon, decât să stau toată ziua să mă gândesc în ce oare se mai băgase tata. El nu avea telefon, se baza pe proprietarul Cabanelor Sportive de la Rum Pond să îi

preia mesajele. Cabana principală era atât de îndepărtată de orice zonă civilizată, că niciun fel de linie telefonică nu o lega de lumea din afară, iar telefoanele mobile nu aveau semnal. În schimb, proprietarul, Russell Pelletier, folosea un vechi radiotelefon pentru a suna şi a primi apeluri. Cum n-a răspuns nimeni, am încercat serviciul de mesagerie pe care îl aveau în oraş.

— Salut, aţi sunat la Cabanele Sportive de la Rum Pond. Dacă nu suntem aici, probabil am plecat la pescuit.

Robotul a început să înregistreze.

— Sunt Mike Bowditch, am zis, fiul lui Jack. Am primit un telefon de la el aseară. Puteţi, vă rog, să-i transmiteţi că am sunat?

Mi-am lăsat numărul de telefon. Soarele se ridicase deasupra pinilor. Mai aveam două ore până venea Kathy cu capcana pentru urs, aşa că m-am hotărât să ies în oraş să iau micul dejun. Îmi doream cu disperare să pun mâna pe un ziar.

Cafeneaua Square Deal din Centrul Sennebec era proprietatea unei văduve mereu în mişcare, durdulia Dot Libby, mama a şase copii şi bunica a douăzeci şi doi.

Neaţa, Mike, a strigat ea, când am intrat pe uşă.

Toată lumea din cafenea s-a întors să se uite la mine.

— Bună, Dot.

— Ei, ce-ai de gând să faci cu ursul acela?

— Văd că veştile umblă repede.

— Am auzit pe staţie.

Mi-a turnat o cană de cafea.

— O să-l împuşti?

— Sper să nu fie nevoie.

La ora asta, în cafenea nu erau decât localnici – tâmplari, mecanici, şoferi. Numai bărbaţi. Dot şi fata ei cea mai mică, Ruth, care servea la mese, erau singurele femei prezente.

— Îmi dai mie carnea ursului dacă-l prinzi?

— Doar n-ai de gând să bagi carne de urs în meniu, Dot? a întrebat un tip chel pe care nu-l cunoşteam, aşezat la colţul barului.

— E pentru adăpost, Larry.

Din spatele meu s-a auzit o altă voce.

— Nici nu te gândi să dai bunătate de carne de urs la javrele alea.

M-am răsucit să văd cine vorbise şi l-am văzut pe Hank Varnum, proprietarul cel deşirat al magazinului din oraş.

— Poţi să faci o tocăniţă pe cinste din carne de urs, a zis Larry, de la bar.

Am observat că avea un ziar întins sub farfuria cu clătite.

— Te ţin la curent cum e cu ursul ăla, Dot, am zis, sper să nu fie cazul să-l împuşc.

Apoi am făcut un gest spre Larry:

— Te superi dacă mă uit şi eu pe ziarul ăla?

— Dacă zic nu, mă arestezi?

Grimasa de pe faţa lui putea fi considerată şi zâmbet. A împins ziarul spre mine.

— Ai auzit de crimele alea, Mike? a întrebat Hank Vamum.

— Da, am auzit.

Am întins cu grijă ziarul. Pe prima pagină, titlul era: „Doi morţi într-un atac armat în pădurile din nord.” Era o fotografie cu Hanul Dead River, unde avusese loc adunarea de dinainte de crimă. Arăta exact cum mi-l aminteam de la încăierarea de acum doi ani. Articolul nu spunea mai multe decât aflasem deja de la Kathy: adjunctul şerifului din Somerset, William Brodeur, şi purtătorul de cuvânt al Fabricii de Cherestea Catamount părăsiseră hanul pe un drum lăturalnic şi se îndreptau spre hotelul Sugarloaf din Dead River, când cineva a deschis focul asupra maşinii de poliţie. Nu se ştia dacă fusese o singură persoană sau mai multe.

— Era clar că avea să se întâmple şi una ca asta mai devreme sau mai târziu, a zis Dot, arătând către ziar.

Nu urmărisem cu atenţie achiziţiile făcute de Catamount. Ştiam că această companie cumpărase recent două sute de mii de hectare de teren forestier în partea de nord a statului, inclusiv câteva parcele pe care erau ridicate cabane particulare sau baze sportive. Acestea erau construite pe teren luat în concesiune de la Atlantic PulpPaper, compania ce deţinuse pădurile înainte să fie cumpărate de Catamount. Aşa îşi răsplăteau fabricile de hârtie angajaţii, oferindu-le aceste terenuri în concesiune, ca să-şi facă mici case de vacanţă – sau unele deja construite, proprietatea companiei. Multe dintre aceste terenuri concesionate fuseseră în aceleaşi familii generaţii de-a rândul.

— Oamenii de acolo sunt foc şi pară de furioşi, a zis Dot, şi nici că pot să-i condamn. Li s-a promis acel teren şi acum compania asta canadiană vine şi zice: Ne pare rău, trebuie să plecaţi.

M-am gândit la tata, şi la Russell Pelletier, şi la ceilalţi de acolo, al căror viitor era acum în mâinile Fabricii de Cherestea Catamount.

— N-am auzit că ar avea de gând să-i evacueze pe cei ce au terenuri în concesiune.

Hank Vamum a venit la casă să-şi plătească nota.

— Dar nu-i evacuează chiar aşa, pe faţă, a zis el. Le oferă ocazia să cumpere pământul pe care au cabanele.

— Dar pe sute de mii de dolari, a zis Dot. Cine-şi poate permite să dea atâţia bani?

— Catamount a cumpărat terenurile alea în mod legal, a răspuns Vamum.

Faţa lui Dot s-a înroşit de furie.

— Ştii ce au de gând să facă, nu? Or să vândă pădurile celor bogaţi din afara statului şi totul va fi modernizat. Asta vrei?

Vamum a spus:

— Nu te poţi pune în calea progresului, Dot.

— Dar acesta nu e progres, am zis.

Felul în care îmi sunase vocea i-a făcut pe toţi să se întoarcă spre

mine, surprinşi. Până şi eu mă miram de tonul meu. Eu nu mă băgăm niciodată în discuţii la Square Deal. Poate că rezerva mea se datora faptului că eram mereu în uniformă. Dar numai gândul că Pădurile din Nord aveau să fie transformate în loc de joacă pentr bogătaşi mă scotea din sărite.

— Mike are dreptate, a zis Dot. Să fi fost eu printre concesionari, mă duceam la întâlnirea aia şi ţipam din toate puterile.

— Sunt convins, a spus Vamum.

După ce el a plecat, Dot a zis:

— Mie de ofiţerul ăla îmi pare rău. Mă întreb dacă avea familie.

Sigur că avea familie. Toţi avem.

2

Ştiu din experienţă că meseria de paznic de vânătoare nu prea e înţeleasă. Mulţi nu recunosc uniforma – cămaşă verde-închis cu mâneci scurte, pantaloni şi o şapcă de baseball neagră pe care sunt brodate un pin şi cuvintele „Paznici de Vânătoare din Maine”. Mulţi nici nu înţeleg ce înseamnă asta. Vin la mine turişti, când sunt prin pădure, şi mă întreabă: „Sunteţi pădurar? E vreun pericol de incendii azi?” Alţii zic: „Ce mi-ar plăcea şi mie să lucrez cu animalele” fără să-şi dea seama că, de fapt, cele mai multe dintre animalele pe care le-am întâlnit eu erau fie moarte, fie rănite sau bolnave.

Ce încerc de fiecare dată să le explic e că sunt poliţist şi că pădurea e sectorul meu. În 1880, când a fost creat Serviciul de Paznici de Vânătoare ai Statului Maine, statutul spunea că guvernatorul are autoritatea de a numi paznici „care să se asigure că sunt respectate legile privind vânatul şi pescuitul, să aresteze persoanele care încalcă aceste legi şi să le trimită în judecată pentru faptele comise împotriva vânatului şi peştilor, dacă observă astfel de fapte’ „. Această descriere e corectă, dar nu e nici pe departe ceea ce fac eu. Spre exemplu, îndatoririle mele se schimbă în funcţie de sezon. Iama am de a face cu cei ce pescuiesc la copcă şi cu accidente de snowmobile. În anotimpul

noroiului (căci aşa poate fi descrisă primăvara în Maine), se deschide sezonul de pescuit la liber şi paznicii de vânătoare trebuie să aibă grijă să fie respectată legea ce reglementează folosirea ambarcaţiunilor pe cele 5 782 de lacuri şi bălţi din tot statul. Vara avem accidente de ATV. Iar braconajul este o problemă în tot timpul anului, dar când se deschide sezonul de vânătoare, cazurile se înmulţesc. Toamna e nebunie, pur şi simplu, avem treabă în permanenţă din pricina accidentelor de vânătoare. Şi apoi mai sunt şi urgenţele de zi cu zi: automobile care lovesc căprioare sau elani, urmăritul prin pădure al fugarilor scăpaţi din închisori, salvatul celor ce urcă pe munte şi se rănesc, căutatul celor rătăciţi prin pădure. E o slujbă foarte solicitantă din punct de vedere fizic.

Un paznic trebuie să poată urca un elan mort într-o camionetă folosindu-se doar de un laţ, sau să fie capabil să urce un munte în plină noapte, să salveze vreun turist lovit de fulger. De fapt, înseamnă să petreacă mare parte din timp de unul singur, pe orice vreme. Ca şef de zonă, lucrez mai mult pe-afară, îmi organizez singur programul şi îi ajut pe ceilalţi paznici de vânătoare din zonele apropiate, ori de câte ori este nevoie. De cele mai multe ori, patrulez cu camioneta sau cu barca, ori cu snowmobilul. De câte ori intru în pădure, sunt conştient de faptul că sunt acolo singur şi dacă dau de vreun necaz, n-am de la cine să mă aştept să-mi sară repede în ajutor.

După ce am plecat de la Square Deal, am luat-o spre nord, pe lângă Lacul Indian. Cineva, într-un SUV negru, încerca să pună pe apă o barcă cu motor, împingând-o de pe o rampă. M-am dus să-l salut. Când am ajuns la rampă, barca era deja în apă şi era ţinută la ţărm cu o frânghie de nailon de un băieţel de vreo nouă ani. Maşina sport, un Chevrolet Suburban ce părea nou-nouţ, era deja în parcare. Am tras maşina mea lângă rampă şi am văzut că barca nu avea niciun fel de număr de înmatriculare la proră.

— Ai ieşit la pescuit în dimineaţa asta?

Băiatul a dat din cap, abia vizibil. Era un puşti brunet şi slăbuţ, îmbrăcat în pantaloni scurţi şi largi şi cu un tricou.

— Hei!

Şoferul SUVului se apropia în viteză de noi, cu câte o undiţă în fiecare mână. Purta un tricou mov-deschis şi pantaloni scurţi de culoare albă. Pe una dintre încheieturile braţelor sale bronzate purta o brăţară de aur.

— Ce se întâmplă aici?

— Vorbeam cu fiul dumneavoastră despre pescuit. Ieşiţi în larg azi? am întrebat.

— Da.

— Dacă vă duceţi la capătul de sud-est, acolo unde se varsă râul în lac, o să puteţi prinde nişte bibani mărişori.

Bărbatul n-a spus nimic la început.

— Vreţi să-mi vedeţi permisul de pescuit, nu?

— Da, mulţumesc, aş vrea să văd permisul de pescuit.

A băgat mâna în buzunar şi mi-a întins o bucată de hârtie împăturită. Era un permis valabil 15 zile, eliberat pe numele de Anthony Deăalle, din Revere, Massachusetts.

— Şi talonul bărcii, vă rog, am spus.

— Cred că glumiţi.

— Nu, domnule, nu glumesc. Nu aveţi niciun număr de înmatriculare pe barcă.

A început să caute prin buzunare după talon. Apoi, realizând că nu-l are la el, a aruncat undiţele la picioarele mele, a făcut stânga împrejur şi a luat-o rapid spre maşină. M-am uitat la el cum deschide nervos uşa şi scormoneşte prin maşină. Apoi m-am întors spre băiat, care de-acum stătea în apă până la glezne, ţinând strâns frânghia de care era legată barca. Întregul lui corp era la fel de tensionat ca şi frânghia. O clipă mai târziu, Deăalle s-a întors, fluturând o hârtie spre mine.

— Na! Ţine-ţi nenorocitul de talon de înmatriculare, a zis şi mi-a băgat sub nas talonul cu numerele de înmatriculare ale bărcii.

— Domnule, i-am spus, fiul dumneavoastră se uită la noi. Poate ar trebui să vă gândiţi ce exemplu îi daţi.

— Cum îmi cresc copilul e treaba mea, amice!

— Vă rog să vă calmaţi, domnule Deăalle.

M-am uitat la talon, apoi i-am dat înapoi hârtiile.

— Vă urez vacanţă plăcută.

Deăalle a băgat hârtiile în buzunarul din faţă al pantalonilor.

— Da, sigur.

A trecut pe lângă mine şi a luat-o spre barcă, smulgând frânghia din mâna băiatului.

— Du-te şi ia undiţele alea.

Puştiul s-a apropiat de mine cu grijă, cu un ochi la arma pe care o port la brâu. M-am aplecat şi am ridicat undiţele şi i le-am dat, una câte una.

— Poftim. Sper să prinzi un peşte mare.

Băiatul s-a grăbit să intre în apă. Taică-său i-a luat undiţele din mână şi le-a aruncat în barcă. Copilul a încercat să se urce în barcă încălecând peste parapet, dar şi-a pierdut echilibrul şi a căzut în apă. Deăalle îl privea furios. Băiatul s: a ridicat rapid şi a reuşit să se urce în barcă. Era clar că abia se abţinea să nu plângă.

— Nu care cumva să începi să boceşti acum, a zis tatăl.

Am mai făcut un pas spre el.

— Puteţi să-mi arătaţi, vă rog, mijloacele de salvare?

Deăalle s-a răsucit spre mine.

— Asta e deja hărţuire.

Se uita la mine cu ură şi când a văzut că nu mă mişc, s-a aplecat peste copastie şi a ridicat o vestă portocalie de salvare.

— Poftim. Ajunge?

— Trebuie să aveţi două mijloace de salvare, domnule Deăalle. Mai

aveţi încă o vestă?

S-a uitat peste tot prin barcă.

— Nu. N-am decât una. Hai, amendează-mă şi lasă-mă să plec.

— Am nevoie de permisul dumneavoastră de conducere, domnule Deăalle.

L-am amendat pentru că nu avea suficiente mijloace personale de salvare, am scris pe amendă şi data la care trebuia să se prezinte la Tribunalul din Rockland dacă avea de gând să conteste amenda şi i-am dat să semneze procesul-verbal. Cât am scris eu, a reuşit să se abţină de la orice comentariu, dar când mi-a dat pixul înapoi, a zis:

— Şi, ce zici că ai păţit? Ai picat la Şcoala de Poliţie sau ce?

Am rupt amenda din carnet şi i-am întins-o. El a mototolit-o. O clipă am avut impresia că o va arunca în apă, dar a băgat-o în buzunar, aşa mototolită.

— Va trebui să faceţi rost de încă o vestă dacă vreţi să ieşiţi în larg, am spus. Altfel nu aveţi voie.

Ne-am privit lung. Avea ochii din ce în ce mai roşii. Apoi a întors brusc capul spre băiat.

— Dă-te jos din barcă.

— Tată? zise băiatul, neînţelegând ce se întâmpla.

— Ieşi din barcă. Pădurarul Rick zice că n-avem voie să ieşim la pescuit.

Deăalle s-a întors din nou spre mine.

— Ei, mersi că i-ai stricat ziua copilului.

— Haideţi să nu mai continuăm discuţia asta, domnule.

Din vârful rampei, l-am privit pe Deăalle legându-şi iarăşi barca de maşină. I-a luat câteva minute să o asigure. Am mai apucat să văd chipul băiatul prin geamul portierei, când au ieşit pe şosea. Deăalle îi spunea ceva: îi vedeam buzele mişcându-se cu viteză. Băiatul se lipise de scaun, cu barba în piept şi umerii cocoşaţi sub ploaia de vorbe ale tatălui său. Nu mi-era greu să-mi dau seama cum avea să fie restul zilei pentru acel

copil.

Parcasem lângă o potecă pentru ATV-uri din pădurea din apropierea fermei lui Bud Thompson. O aşteptam pe Kathy Frost să vină cu capcana pentru urs, când mi-a sunat telefonul mobil. Era dispecerul de la poliţia statală. O femeie tocmai reclamase un urs periculos, de data asta pe Şoseaua Bog.

— Părea destul de nervoasă, mi-a spus dispecerul.

Kathy era deja pe drum când am sunat-o. I-am zis să vină la adresa pe care tocmai mi-o dăduse dispecerul. Catawamkeg Bog era o fâşie de pădure amestecată cu miaştini, de vreo şaisprezece kilometri în diametru. Adresa era a unei case mici şi frumoase, ce părea mai degrabă o căsuţă pentru păsări. Cu cercevele şi obloane albe, cu crizanteme şi geranium în curte, era minunată. Am bătut la uşă.

— Cine e? s-a auzit o femeie şoptind.

— Paznicul de vânătoare, am spus. Aţi sunat în legătură cu un urs?

Încet, uşa s-a deschis puţin, cât să pot vedea prin crăpătură jumătate din faţa unei femei mărunţele şi interiorul întunecat al casei.

— Era şi timpul! a zis, privind peste umărul meu. E tot acolo!

— Da, doamnă. Spuneţi-mi ce s-a întâmplat, doamnă…?

— Hersom.

Avea vreo cincizeci de ani şi era o femeie palidă şi încercănată. A deschis uşa larg, dintr-o singură mişcare.

— Intraţi, repede!

Am intrat în casă. Doamna Hersom a încuiat uşa în urma mea.

— Nu trebuie să încuiaţi, doamnă Hersom. Ursul nu va încerca să intre în casă.

— Serios? Ia aruncaţi o privire aici.

A pornit repede spre coridor. Interiorul casei era la fel de cochet ca şi exteriorul ei. În bucătărie, doamna Hersom şi-a îndreptat braţul spre uşa din spate.

— Deschideţi-o, a spus ea. Dar aveţi grijă!

Am descuiat şi apoi am deschis uşa. Dincolo de uşă, o uşă din plasă prinsă pe o ramă de aluminiu spânzura din balamale. Metalul era îndoit, plasa era făcută zdrenţe.

— Ursul a făcut asta?

— Sigur că ursul. Pregăteam micul dejun. Aveam şi uşa şi fereastra aia deschise. Şi dintr-odată am auzit un zgomot. Când m-am întors, am văzut un urs uriaş la uşa mea, care dădea să intre în bucătărie. Mai, mai că m-a luat cu leşin.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— Am închis uşa. Ce credeaţi? Că l-am invitat în casă?

— Şi ursul a sfâşiat plasa?

— Nu imediat. Mai întâi a venit la fereastră. S-a ridicat în două labe şi şi-a băgat capul pe geam, ca şi cum ar fi încercat să intre pe acolo. Dar n-a putut, aşa că s-a întors la uşă şi a început s-o facă bucăţi.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— Fiică-mea a lăsat în curte un aparat de-ala… Thighmaster.

— Thighmaster?

— Ştiţi dumneavoastră, un aparat de-ala de gimnastică, pe care-l pui între genunchi şi strângi. L-a lăsat în curtea din spate. M-am uitat pe geam şi am văzut că ursul îl apucase cu dinţii. Rodea din el şi îl zgâria cu ghearele şi-l tot arunca în sus.

Pe măsură ce povestea, ochii doamnei Hersom erau din ce în ce mai mari.

— M-am tot gândit că puteam fi eu în locul aparatului de gimnastică.

— Cam când s-au întâmplat toate astea?

— Să tot fie vreo… trei sferturi de oră? Poate cincizeci de minute.

Telefonul a început să sune. Pe ecran era afişat numărul de mobil al lui Kathy.

— Scuzaţi-mă, mă caută superiorul meu.

Vocea lui Kathy era foarte veselă.

— Ghici ce a trecut strada chiar prin faţa mea?

— Nu pot să cred!

— Sunt la colţul dintre Bog şi Tolman. Vino imediat aici.

Am spus:

— Doamnă Hersom, trebuie să plec. Ursul tocmai a fost văzut undeva mai sus pe stradă. Închideţi uşile şi ferestrele deocamdată şi veţi fi în siguranţă.

Se ţinu după mine pe hol.

— Dacă daţi de ursul ăla, să-l împuşcaţi!

Maşina cea nouă a lui Kathy era parcată la umbră, un kilometru şi jumătate mai sus. Remorca în care pusese capcana pentru urs era legată de maşină. Dar Kathy nu era de văzut.

Am dat la o parte nişte tufe de zmeură şi mi-am găsit şefa sub un fag bătrân, cu ochii la o veveriţă ce stătea pe o ramură chiar deasupra capului ei, părând că tocmai se certau.

— Îmi pare tare rău să-ţi spun asta, dar să ştii că aia nu e urs.

— Şi eu care tocmai mă gândeam că ne-am fi descurcat şi cu o capcană mai mică.

— Deci, unde s-a dus ursul?

— Acolo. În tufe.

Kathy Frost era o femeie înaltă şi pistruiată, cu părul blond şi des şi cu braţe şi picioare musculoase ca ale unui jucător de baschet. Presupunea că ursul venea dintr-o pădure de stejari ce se afla la jumătatea drumului dintre ferma lui Thompson şi şoseaua Rod.

Am luat-o pe un vechi drum forestier ce părea să ne ducă chiar în teritoriul ursului. După câteva sute de metri, am dat peste rămăşiţele unei case ce pierise într-un incendiu, din care nu mai exista acum decât o groapă în pământ, plină cu sticle şi bălării – probabil fosta pivniţă.

Kathy a oprit maşina şi s-a dat jos de la volan.

— Ai văzut urmele alea de gheare de pe trunchiul fagului? Cred că aici e bârlogul ursului.

A găsit urme de fecale pe drumul din spatele pivniţei. S-a aşezat şi a împins grămăjoarele negre cu un băţ.

— Vezi, iarba e încă verde sub fecale. Asta înseamnă că sunt proaspete.

Se ridică din nou.

— Hai să montăm capcana.

Capcana era un tub în formă de butoi – ca una dintre ţevile metalice care trec pe sub şosele – cu diametrul de aproape un metru şi lung de doi şi jumătate, perforat din loc în loc. Cuşca stătea pe platformă pe nişte tălpici ca de sanie, din oţel. La unul dintre capete era un grilaj. La celălalt, o uşă metalică ce putea fi blocată în poziţia deschis şi apoi se închidea şi se bloca aşa când ursul lua momeala dinăuntrul capcanei. Kathy adusese drept momeală şuncă şi gogoşi cu dulceaţă. Le-am împrăştiat prin faţa capcanei, până la gura ei. I-am povestit despre doamna Hersom şi despre Thighmaster şi pe Kathy a pufnit-o râsul, spunând că acum ursul era în formă, după şedinţa de aerobic. Apoi, ca şi când ar fi continuat flecăreala, m-a întrebat:

— Până la urmă l-ai sunat pe taică-tău?

— Am încercat. Nu era pe acolo. Ai mai auzit ceva de ancheta aia?

— L-au pus pe Soctomah să conducă ancheta din partea departamentului de omucideri. E cel mai bun din tot statul.

— Bine, am zis, aruncând în tufe ultimele gogoşi. Sper să-l prindă pe ticălos.

Kathy a tăcut, dar nu şi-a luat ochii de la mine. Tăcerea ei mă deranja.

— Să punem şi semnele acum? am întrebat.

— Sigur, a zis ea.

Semnele erau nişte pătrate de plastic, de culoare galben aprins, ce trebuiau puse pe copacii din jurul capcanei. Pe ele scria: „Pericol. Capcană pentru urs. Nu vă apropiaţi” Când am terminat de pus şi ultimul semn, se auzi mobilul meu sunând din maşină. M-am dus şi am

răspuns.

— Mike? Sunt Russ Pelletier. De la Rum Pond.

M-au trecut fiorii.

— Da, am zis, salut Russ.

Cu opt ani în urmă, când aveam doar şaisprezece ani, petrecusem o vară de coşmar în cabana tatălui meu, muncind la Rum Pond pentru Pelletier şi nevasta lui cea alcoolică. Experienţa aceea nu se terminase cu bine.

— N-am mai vorbit de mult, a zis el. Taică-tău zice că te-ai făcut paznic de vânătoare.

— Aşa e. Sunt la Midcoast.

Russ a tăcut.

— Păi, de fapt, despre taică-tău e vorba, de-aia te-am sunat. Ai lăsat dimineaţă un mesaj că vrei să vorbeşti cu el. Presupun că ai auzit ce s-a întâmplat aici azi-noapte?

— Da?

— Ei bine, tocmai au trecut pe aici şi poliţiştii, au venit după taică-tău. L-au arestat, Mike. Nu ştiu cum să-ţi spun altfel.

Am simţit că-mi fuge pământul de sub picioare.

— Pentru ce?

Pelletier a spus:

— Dimineaţă a venit un ofiţer să-i pună câteva întrebări şi taică-tău şi-a ieşit din pepeni. Eu nu eram aici când s-a întâmplat. Dar am impresia că s-au luat la bătaie. Mă rog, l-au luat şi l-au dus la închisoarea din Skowhegan. Poate ar trebui să te duci şi tu până acolo.

— Poliţia crede că el i-a omorât pe oamenii ăia?

Pelletier nu a răspuns imediat.

— Se pare că ei cred că ar şti el ceva despre asta.

— Dar nu pentru asta l-au arestat, nu? Nu pentru crimă. L-au luat fiindcă a lovit un ofiţer, nu?

— Cum ţi-am zis, nu eram aici când s-a întâmplat, aşa că n-aş

putea să-ţi spun pentru ce l-au luat. Cred că ar trebui să te duci la Skowhegan şi te lămureşti tu acolo. Îmi pare rău că-ţi dau aşa o veste, puştiule, a mai spus Pelletier şi apoi a închis.

I-am spus lui Kathy că tata tocmai fusese arestat, dar se prinsese şi ea de asta din ce mă auzise pe mine spunând la telefon.

— Se crede că el l-a împuşcat pe Brodeur? a întrebat ea.

— Nu ştiu. Cred că s-a dus un ofiţer la Rum Pond să-i pună câteva întrebări şi s-a întâmplat ceva acolo. Îl duc la închisoarea Somerset. Nu ştiu de ce anume e acuzat.

Kathy a întins mâna spre mine.

— Dă-mi telefonul tău.

A format un număr şi a dus telefonul la ureche, aşteptând să i se răspundă.

— Dacă aveau de gând să-l aresteze pe tatăl tău pentru uciderea unui poliţist, nu ar fi trimis un singur ofiţer la faţa locului.

Cineva probabil i-a răspuns la celălalt capăt, pentru că, brusc, nu mai vorbea cu mine.

— Sunt sergentul Frost. Am auzit că unul dintre ofiţerii dumneavoastră tocmai l-a arestat pe un bărbat numit Bowditch. Este tatăl unuia dintre subordonaţii mei. Mă întrebam dacă ne puteţi spune ceva despre asta în acest moment.

Conversaţia a fost scurtă. Kathy a tot încercat să convingă pe cineva să îi spună ce se întâmpla. Două minute mai târziu, mi-a întins telefonul, cu o expresie de om învins.

— Cei de la biroul şerifului nu vor să spună ce s-a întâmplat, a zis ea, dar e destul de clar că ofiţerul nu avea mandat de arestare pentru tatăl tău. Am impresia că s-a dus la Rum Pond pe cont propriu ca să pună nişte întrebări şi le-a sărit ţandăra şi lui şi tatălui tău.

— Deci nu e acuzat de crimă?

— Nu ştiu de ce anume îl acuză, Mike.

— Tatăl meu nu este ucigaş de poliţişti.

Kathy a tăcut. Şi-a încrucişat braţele pistruiate.

Am băgat mâna în buzunar să-mi scot cheile.

— Trebuie să mă duc acolo.

M-am urcat în maşină şi i-am zis:

— Te rog să-mi ţii tu locul tura asta.

— Mike, a oftat ea.

— Te rog, Kath. Dacă era vorba de tatăl tău, tu ce ai fi făcut?

Ultima oară mersesem la închisoarea Somerset în dimineaţa de după bătaia din barul de la Dead River. Acum alergam iar să-mi salvez tatăl. Nici n-ai fi zis că trecuseră doi ani. Închisoarea era, de fapt, o fortăreaţă de cărămidă, lipită de vechiul tribunal din centrul oraşului Skowhegan. În spatele unei mese de recepţie era dispecerul ce tocmai răspunsese la telefon şi nota un mesaj pe o bucăţică de hârtie. Lângă el, din staţia radio se auzeau vocile ofiţerilor de pe teren. Dispecerul a pus receptorul jos şi s-a uitat fără niciun fel de expresie la mine.

— Aş dori să vorbesc cu şeriful Hatch, vă rog, am spus.

Înainte ca el să apuce să răspundă, o femeie în uniformă, cu un bust impresionant, a apărut în uşa din spatele meu.

— Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat ea.

Avea buzele date cu un ruj roz. Ca şi dispecerul, purta o panglică de doliu prinsă de cămaşa uniformei, în amintirea colegului lor dispărut.

— Unul dintre ofiţerii dumneavoastră tocmai a adus un prizonier, i-am spus. Cred că este tatăl meu.

Ochii femeii s-au oprit pe plăcuţa cu numele meu de pe uniformă.

— Aşteptaţi aici, a zis ea, şi a ţâşnit pe uşă.

Prin peretele de sticlă puteam vedea întregul birou al şerifului. Femeia s-a întors repede.

— Se pare că şi şeriful vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră, mi-a spus.

Şeriful Joe Hatch stătea la un birou de stejar de culoare închisă, cu mâinile pe registrul în care erau trecute numele celor arestaţi. Părul de

un blond-cenuşiu începuse să-i albească pe la tâmple, avea o mustaţă ţepoasă şi umerii foarte laţi, ca ai unui atacant de fotbal. Şi pe reverul lui era aceeaşi panglică neagră pe care o purta toată lumea.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu ajutorul de şerif Brodeur, am zis. Am fost colegi la Academia de Poliţie. A fost un om bun.

Şeriful a dat din cap.

— Cu ce te pot ajuta?

— Unul dintre ofiţerii dumneavoastră l-a arestat pe tatăl meu – pe Jack Bowditch – sus, la Rum Pond, şi am auzit că a fost adus aici.

— Cine ţi-a spus asta?

— Am primit un telefon de la Russell Pelletier. E patronul de la Rum Pond.

Am aşteptat să spună ceva, dar nici nu s-a clintit.

— Uitaţi ce este… Nu ştiu ce a făcut tatăl meu… am început eu.

— A atacat un ofiţer.

— Russell Pelletier pare să creadă că e suspect de crimă în cazul Brodeur.

— Poliţia de stat se ocupă de acea investigaţie.

Nu aşa îmi imaginasem eu că vor merge lucrurile.

— Nu ştiu ce i s-a întâmplat ofiţerului dumneavoastră astăzi – şi nici nu încerc să-i caut scuze tatălui meu. Dar simt că e posibil să avem de a face cu o neînţelegere şi aş dori să discut cu tata.

Cineva a bătut foarte uşor la uşă.

— Intră, a lătrat şeriful.

Era din nou femeia masivă de la intrare.

— L-au găsit.

Fără nicio altă vorbă, şeriful s-a ridicat şi a ieşit din cameră. Am rămas pe scaun. Ce se întâmpla aici? Pe cine găsiseră?

Când şeriful s-a întors, primul lucru pe care l-a spus a fost:

— Povesteşte-mi despre tatăl tău. Când ai vorbit ultima oară cu el?

— Aseară.

— Stai aşa.

A băgat mâna într-un sertar şi a scos un mic reportofon. L-a aşezat pe registrul care se afla între noi doi.

— Zici că ai vorbit cu el aseară.

— Nu chiar. Mi-a lăsat un mesaj pe robot.

Mi-am dres vocea.

— Ce e cu reportofonul?

— Trebuie doar să lămurim câteva lucruri.

Aceasta era o replică pe care anchetatorii le-o serveau suspecţilor, nu colegilor ofiţeri.

— Domnule şerif, ce se întâmplă aici?

— Susţii că tatăl tău este considerat pe nedrept ca fiind implicat în crimă. M-am gândit să-ţi dau ocazia să restabileşti adevărul. Ce spunea în mesaj?

— Doar s-a întrebat cu voce tare unde sunt şi apoi a închis.

— Ai şters mesajul?

— Nu mi-am dat seama că e un mesaj important, am spus.

După cum i s-au încleştat fălcile, nu era prea relaxat.

— Deci l-ai şters?

— Tatăl meu a cerut un avocat?

Şeriful s-a aplecat spre mine, peste birou.

— Să-ţi spun eu ceva despre taică-tău, a spus cu dezgust. Taică-tău e acuzat de uciderea unui poliţist. Dacă aş fi în locul tău, aş răspunde la întrebările care mi se pun.

— N-am venit aici ca să îl incriminez.

— L-am sunat pe locotenentul tău. Trebuie să apară, e pe drum.

— Pe locotenentul Malcomb?

— Ce-o să zică oare când am să-i spun că refuzi să cooperezi la anchetarea unei crime?

— Bine, dar cooperez!

— Ai distrus o probă atunci când ai şters mesajul acela.

Totul părea că scăpase de sub control.

— Poate ar fi mai bine să-l aşteptăm pe locotenentul Malcomb să vină aici. Deja cred că e cazul să tac din gură pentru moment, nu mă mai simt confortabil.

— Nu te mai simţi confortabil?

Apucă reportofonul şi-l opri.

— Să-ţi spun ceva. Unul dintre oamenii mei este mort, unul e pe drum spre spital. Aşa că puţin îmi pasă mie de cum te simţi tu.

— Spre spital? Despre ce vorbiţi?

— Am pierdut legătura cu unul dintre ofiţerii noştri, pe nume Pete Twombley, acum o jumătate de oră. Tocmai am primit un telefon că i-au găsit maşina pe Şoseaua 144. L-au găsit pe Twombley bătut şi legat cu cătuşele de un copac. Nu ştiu cum a reuşit taică-tău să-l dovedească, dar acum toţi ofiţerii din partea de vest a statului Maine îl vânează. Poate ar trebui să-ţi reconsideri atitudinea şi să treci în tabăra corectă. Pentru că, după cum văd eu că stau lucrurile, o să-ţi mai vezi tu tatăl la înmormântare.

Am rămas singur în hol, dincolo de biroul dispecerului, aşteptând să vină comandantul meu de divizie, locotenentul Timothy Malcomb. Şeriful plecase să supervizeze vânătoarea.

Aproape că nu puteam cuprinde cu mintea enormitatea a ceea ce se întâmpla. Chiar atunci, ofiţeri de toate gradele şi paznici de vânătoare plecaseră în urmărirea tatălui meu, prin pădurile de pe malurile râului Dead. Fusese chemat FBI-ul din Boston. Echipele de filmare ale televiziunilor probabil erau şi ele pe drum. Până dimineaţă, întreg statul Maine avea să cunoască numele Jack Bowditch. De azi înainte, voi fi cunoscut drept fiul ucigaşului de poliţişti. Şi-atunci, de ce eram mai convins decât oricând de nevinovăţia lui?

Oricine ar fi fost cel ce-i atacase pe Jonathan Shipman şi Bill Brodeur spera să-i sperie pe cei de la Catamount, semnând

avertismentul cu sânge. Ştiam că tata este capabil de violenţă. Dar să ucidă doi oameni pentru motive politice? Era un bătăuş de crâşmă, nu un terorist.

Mesajul de pe robotul meu părea să fie foarte important în tot acest mister. De ce mă sunase azi-noapte şi cine era femeia care era cu el?

Cea mai mare teamă a mea era că va fi încolţit de căutători undeva prin pădure şi că avea să înceapă o încăierare ce nu se putea termina decât cu focuri de armă. În doar câteva ore, acest caz ar fi putut fi închis definitiv şi eu aveam să trăiesc toată viaţa ştiind că n-am făcut nimic ca să-l salvez. La dracu', mi-am spus, şi m-am ridicat în picioare. Să mă acuze de insubordonare.

Când am ajuns în parcare, valurile de căldură se ridicau în fuioare de abur de pe acoperişurile maşinilor. Interiorul maşinii mele era fierbinte ca un cuptor. Am pornit motorul, m-am uitat în oglindă şi aproape că mi-a stat inima. Locotenentul Malcomb tocmai se îndrepta spre mine, traversând parcarea cu paşi mari. Mi-am lăsat geamul jos.

— Ce se întâmplă, Mike?

— Tocmai mă duceam la locul faptei.

— Am ordonat să mă aştepţi aici.

— Ştiu asta. Îmi pare rău. Nu puteam sta cu braţele încrucişate, domnule locotenent.

— Nu te poţi amesteca în această investigaţie şi ştii asta.

— Deja sunt amestecat, am zis. Domnule locotenent, trebuie să mă implic. În caz că se întâmplă ceva, poate-l conving să se predea.

Purta ochelari de soare cu lentile ca de oglindă şi asta făcea să fie imposibil să citeşti ceva pe chipul lui. Oricum, era unul dintre oamenii cu cea mai impenetrabilă figură din câţi întâlnisem. Dar când a deschis din nou gura, am simţit că se înmuiase puţin.

— Asta nu e o situaţie pe care să o poţi controla, Mike. Va avea ocazia să se predea, dar depinde doar de el ce se va întâmpla mai

departe.

— Domnule, nu cer decât să mi se dea posibilitatea să fiu şi eu de faţă.

După o clipă de tăcere, a zis:

— Ieşi din maşină, Mike.

M-am prăbuşit pe dinăuntru, dar am făcut ce mi se spusese. Locotenentul a pornit spre celălalt capăt al parcării. La început am crezut că ne întoarcem în biroul şerifului, dar apoi am văzut camioneta lui parcată după colţ.

— Domnule locotenent?

— Ai dreptate. E mai bine să fii de faţă. Dar numai ca observator.

Pe drum n-a scos niciunul dintre noi niciun cuvânt. Amândoi ascultam cu atenţie staţia de comunicaţii radio a poliţiei. Poliţişti, ofiţeri şi paznici de vânătoare îşi comunicau locaţiile. Patrulele canine erau pe drum. Nu mai fusese o astfel de vânătoare de oameni în Maine de ani de zile.

— Aveţi cumva idee în ce stare este ofiţerul Twombley? am întrebat în cele din urmă.

— Are câteva vânătăi şi nişte tăieturi, răspunse locotenentul. Twombley a zis că tatăl tău l-a atacat şi l-a scos în peisaj.

— Bine, dar nu avea cătuşe la mâini? Cum de s-a eliberat?

— E o întrebare bună.

— N-avea cum să ajungă foarte departe, am spus.

— Poliţistul care a găsit maşina a văzut o dâră de sânge. Twombley zice că tatăl tău era rănit. Şi că i-a furat şi puşca şi pistolul.

Deci, tata era înarmat, rănit şi în plină încercare de a evada. Oare era vreun detaliu legat de toată povestea asta care să nu fi fost negativ?

Telefonul locotenentului a sunat. Persoana de la celălalt capăt era colonelul Serviciului de Pază de Vânătoare al statului Maine. După ce a terminat de vorbit cu colonelul, locotenentul a sunat la poliţia statală şi la sediul nostru din Sidney. După fiecare dintre aceste conversaţii,

viteza cu care ne deplasam a crescut vizibil.

— Au fost chemate întăriri, mi-a spus. L-au chemat pe Charley Stevens cu avionul. Îl ştii pe Charley?

— Da, domnule, am zis, stânjenit.

Charley Stevens era pilotul pensionar care apăruse şi la hanul Dead River în seara în care fusese arestat tata, în urmă cu doi ani. Era un personaj legendar în lumea paznicilor de vânătoare. Ştiam că se retrăsese pe undeva pe lângă Flagstaff Pond şi mai dădea din când în când o mână de ajutor cu Super Cub-ul lui, ajutând la găsirea turiştilor rătăciţi. Nu era o surpriză faptul că venise să ajute şi de data asta. Ce nu i-am spus locotenentului era că tata şi Charley Stevens aveau o istorie destul de lungă împreună şi nici că pilotul pensionar, mai mult decât oricine altcineva, era probabil cel datorită căruia eu mă făcusem paznic de vânătoare. Povestea era lungă şi amintirea ei nu era deloc plăcută.

Maine este cel mai mare stat din New England, la fel de mare cât toate celelalte state luate la un loc. Oamenii sunt mai atraşi de zona de litoral a statului, poate datorita farurilor şi a plajelor şi a porturilor mici, parcă desprinse din cărţile poştale. Puţini călători se aventurează în munţii din partea de nord-vest a statului, dar eu şi locotenentul Malcomb exact într-acolo ne îndreptam. Şoseaua 144 este poarta spre una dintre cele mai izolate zone din vestul Maineului, o zonă în formă de pană, cu munţi împăduriţi şi miaştini, ce se întinde de la Râul Kennebec până spre partea estică a Quebecului. Adânc în inima sălbăticiei, accesibilă doar pe drumuri forestiere sau cu un hidroavion, e Rum Pond. Din fericire, noi nu mergeam atât de departe. Perimetrul de căutare, potrivit spuselor locotenentului Malcomb, începea de la şosea şi se-ntindea până la Dead River, un cerc de treizeci şi doi de kilometri în diametru. Chiar şi aşa, tot despre o pădure foarte deasă era vorba. Pe măsură ce ne duceam spre nord, în locul fermelor au apărut rulotele, apoi cabanele cu curţile pline de rable şi fiare vechi. Văzându-le, m-a

cuprins o nostalgie amară. Îmi petrecusem prima parte a vieţii într-o astfel de dărăpănătură înconjurată de gunoaie. Acesta era teritoriul tatălui meu. Sute de kilometri bătuse cu piciorul prin munţii ăştia, fără să aibă nevoie de busolă ca să-şi găsească drumul spre casă. Dacă era cineva în stare să dispară în Pădurile din Nord, acel cineva era tatăl meu. Am dat de prima baricadă lângă o exploatare forestieră recent deschisă, la sud de Dead River. Două maşini de poliţie se puseseră de-a curmezişul pe şosea, blocând ambele benzi. Un poliţist a venit la geamul lui Malcomb.

— Postul de comandă e la păstrăvăria Otter Brook, a zis el.

— Cine e la comandă? a întrebat locotenentul Malcomb.

— Şeriful, domnule. Dar maiorul Carter e pe drum.

Cu alte cuvinte, şeriful comanda operaţiunea doar temporar, până când ajungea echipa tactică a poliţiei statale.

— Patrulele cu câini au ajuns?

— Încă nu, domnule.

Ceea ce însemna că încă nu începuse căutarea cu câini. M-am uitat la ceas. Tata fugea deja de două ore. Următorul punct de control era lângă şanţul în care derapase ofiţerul Twombley. Câţiva poliţişti stăteau acolo ciopor, aşteptând să se întâmple ceva. Locul unde se oprise maşina din derapaj fusese înconjurat cu bandă galbenă. Am încercat să înţeleg ceva din ceea ce vedeam. Ceva mai devreme, în această dimineaţă, Pete Twombley se dusese la Rum Pond de capul lui, dar în ce scop? Să-l acuze pe tata de crimă? Twombley plecase apoi cu tata spre închisoarea din Skowhegan. De la Rum Pond ar fi făcut cel puţin o oră până aici, unde maşina ieşise în peisaj. Iar Twombley fusese scos din circulaţie destul cât să apuce tata să-i ia armele.

Tatăl meu a mai fost arestat şi altă dată. Ştie el când o acuzaţie nu e destul de solidă ca să rămână în închisoare. Dacă e nevinovat, totuşi de ce a fugit?

Cum cea mai apropiată clădire care avea şi un telefon funcţional

era crescătoria de păstrăvi Otter Brook, era logic ca acolo să se stabilească şi centrul de comandă. La crescătorie, pe lângă un şir lung de bazine şi canale de deversare, mai erau câteva clădiri acoperite cu şindrilă. Mirosea a fermă de găini din cauza hranei pe care le-o dădeau păstrăvilor. În faţa unei vechi clădiri de birouri se vedea duba celor de la Unitatea Mobilă de Investigare a Crimelor din cadrul Poliţiei de Stat, un vehicul enorm vopsit în alb şi bleumarin. În parcarea pietruită mai erau o ambulanţă, alte câteva maşini de poliţie, camionetele paznicilor de vânătoare şi câteva Ford Interceptor. Am intrat. Înăuntru am dat peste vreo douăzeci de ofiţeri în uniformă, înghesuiţi în spaţiul deloc generos. Dar cel pe care am pus ochii din prima era şeriful Hatch. Stătea deasupra unei hărţi topografice întinse pe o masă. S-a uitat urât la mine şi s-a răstit.

— Ce caută ăsta aici?

— Ieşi puţin afară, Mike, a zis locotenentul.

— Nicio problemă.

Chiar dacă eram unul de-al lor, rămâneam fiul evadatului pe care îl vânau toţi. Loialitatea mea era, din principiu, pusă sub semnul întrebării. M-am dus lângă unul dintre barajele deversoare. Un acoperiş înclinat acoperea ecluza. Sub oglinda unduitoare a apei, umbrele păstrăvilor-curcubeu apăreau şi dispăreau, strălucitoare ca nişte monede argintii pe fundul unei fântâni.

— Mike Bowditch?

M-am întors. Nu-l mai văzusem niciodată pe cel ce mă strigase. Era un tip musculos, pe la vreo patruzeci de ani, tuns periuţă, grizonant. Purta o cămaşă cu mâneci scurte şi o cravată bleumarin. La curea avea prinse insigna şi un toc pentru pistol. Mi-a întins mâna.

— Sunt Wayne Soctomah.

Numele lui era de origine indiană, din tribul Passamaquoddy.

— Dumneavoastră investigaţi crimele.

— Da, împreună cu detectivul Menario. Şeriful mi-a zis că ai vorbit

cu tatăl dumitale aseară.

— Nu chiar. Mi-a lăsat un mesaj pe robot.

— Te superi dacă îţi pun şi eu câteva întrebări pe tema asta?

— Nu.

M-a întrebat exact ce auzisem şi i-am spus, cuvânt cu cuvânt.

— Ai idee cine era femeia despre care povesteşti?

— Vreuna dintre iubitele lui, presupun. Tatei îi plac femeile.

— Există una anume, mai specială?

— Nu, nu din câte ştiu eu. Dar n-am vorbit cu el de ani de zile.

M-am hotărât să-mi forţez puţin norocul.

— Puteţi să-mi spuneţi şi mie ceva despre ce s-a întâmplat azi-noapte, totuşi? Am citit în ziar despre întâlnirea de la Hanul Dead River. Credeţi că are legătură cu crimele?

Soctomah s-a gândit puţin ce să-mi răspundă.

— Pot să-ţi spun că Shipman şi ofiţerul Brodeur au fost doborâţi cu focuri de armă azi-noapte, la vreo cinci minute după ce au părăsit Hanul Dead River. Intenţionaseră să se strecoare de-acolo pe un drum forestier, prin spate, ca să nu mai iasă pe strada principală. Cineva îi aştepta însă şi a deschis focul asupra maşinii de poliţie.

— Credeţi că era cineva care, supărat de povestea cu Catamount, s-a strecurat afară şi a pus la cale o ambuscadă?

— Nu pot face speculaţii. Şi, oricum, deja ţi-am spus prea multe.

— Apreciez gestul dumneavoastră.

— Dacă aş fi în locul dumitale, şi eu aş pune, probabil, aceleaşi întrebări. Vrei să-ţi ajuţi tatăl, deci trebuie să ştii ce se întâmplă.

Am dat să spun da, însă m-am abţinut. Sugera oare că aş fi în stare să-mi acopăr tatăl?

— N-aş vrea să vă pierdeţi timpul pe o pistă greşită, am spus.

— Nici noi nu vrem aşa ceva, îţi dai seama. Bine că ne ajuţi şi dumneata, avem noroc.

Se uită în sus.

— Ce-ai zice să ne dăm mai la umbră? spuse el şi arătă spre duba unităţii mobile.

Tipul ăsta e şiret, mi-am zis.

Desigur, când am intrat în dubă şi ne-am aşezat la o masă, brusc, a apărut şi reportofonul între noi.

— Nu te supără, nu?

— Nu, nici vorbă, am zis.

Am reluat discuţia despre mesajul lăsat pe robot, de data asta înregistrându-se totul, şi apoi am trecut la părerile tatălui meu despre faptul că o companie privată deţinea Pădurile din Nord, despre tendinţele lui de agresivitate şi despre cât de bine ţintea când trăgea cu arma. Pe la mijlocul conversaţiei, în dubă a mai apărut un detectiv. Un spilcuit cu nasul pe sus şi o tunsoare periuţă. Am presupus că e detectivul Menario.

— Cum ai descrie relaţia pe care o ai cu tatăl dumitale? a întrebat Soctomah. Eraţi apropiaţi sau dimpotrivă?

— Am locuit cu el până la vârsta de nouă ani. Dar după ce părinţii mei au divorţat, am cam pierdut legătura. Ne-am văzut rar. Am petrecut câteva luni cu el la Rum Pond, când aveam vreo şaisprezece ani, am lucrat acolo, dar nu ne-am prea înţeles. El avea un mod de viaţă în care eu nu m-am putut integra.

— Are prieteni pe aici?

— Nu ştiu. Singurii prieteni pe care i-am cunoscut au fost Russell Pelletier şi un tip numit Truman Dellis. Cu ăsta neapărat să staţi de vorbă. E violent şi alcoolic.

Detectivul mi-a ignorat sugestia.

— Şi-atât? Nimeni altcineva?

— Mai era unu’. Nu ştiu sigur dacă era chiar prieten cu el. L-am văzut pe tata vorbind cu el la Hanul Dead River. Avea capul ras şi o bărbiţă de ţap. Tata mi-a zis că e paranoic.

— Crezi că mama dumitale ar putea şti mai multe despre

cunoştinţele tatălui dumitale?

Nu mă gândisem la asta până acum.

— Doar n-aveţi de gând s-o băgaţi şi pe ea în povestea asta?

— Unde locuieşte? a întrebat detectivul Menario, spilcuitul.

— La Scarborough. S-a recăsătorit. Şi acum poartă alt nume. O cheamă Turner. Marie Turner.

Le-am dat numărul ei de telefon.

— O să facă o criză când o s-o sunaţi. Nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu tata. N-a fost fericită cu el.

— Aşa-s fostele neveste, zise Soctomah, zâmbind înţelegător. Mike, îmi dau seama cât de greu trebuie să-ţi fie. Dar e mult mai bine pentru tatăl tău dacă reuşim să-l găsim şi-l convingem să se predea. Aşa că dacă mai e ceva ce crezi că ne-ar putea ajuta, trebuie să ne spui.

— Nu ştiu ce să vă mai spun, am zis. Doar atât: nu el i-a ucis pe acei oameni.

Soctomah a clipit, vizibil uimit.

— De ce spui asta?

— Pentru că ştiu ce-i poate pielea. Omul pe care îl căutaţi trebuie să fie un terorist dement. L-a ucis pe tipul de la Catamount ca să transmită un mesaj. Tata nu ar face aşa ceva.

O nouă expresie a apărut în privirea lui Soctomah, ceva ce la început nu am înţeles. Apoi mi-am dat seama: credea că mă amăgesc singur şi îi era milă de mine.

— Ştiu că situaţia nu pare roz, am spus, dar vă înşelaţi în ce-l priveşte.

Soctomah s-a ridicat.

— Mulţumesc că ai stat de vorbă cu noi, Mike, a zis el, conducându-mă spre uşă. O să te ţinem la curent.

— Da, ştiţi unde mă găsiţi, am răspuns.

Vânătoarea începuse şi eu nu mai aveam ce face. Locotenentul Malcomb spusese că pot să fiu observator şi exact asta eram: un

spectator forţat să privească un întreg pluton de ofiţeri înarmaţi care luau cu asalt dealurile. Câinii găsiseră repede urma tatălui meu la locul accidentului. Dar tata se pricepea foarte bine să ia urme şi ştia totul despre mirosuri şi cum să nu le lase. Purta cizme de cauciuc, pentru că încălţările de piele lasă miros. Ştia cum să o ia prin pâraie şi cum să găsească poteci de pietre goale, în care nu pătrundea mirosul. Sigur, nu putea păcăli la nesfârşit câinii, dar putea să mai câştige timp.

Echipele raportau prin staţie. Pierdut urma. Găsit urma. Oamenii reacţionează în fel şi chip în momente de tensiune. Eu beau cafea până mă arde stomacul. Aşa am făcut şi acum. Ofiţerul aflat la comandă, maiorul Carter, se tot uita la ceas. Locotenentul Malcomb găsise un pachet de ţigări şi fuma afară. L-am găsit în spatele clădirii, lângă un baraj care bolborosea, tocmai îşi aprindea o ţigară.

— Domnule locotenent, am zis. Aş vrea să mă trimiteţi pe teren. Nu pot să stau aşa, cu braţele încrucişate, s-aştept.

— Toţi aşteptăm.

Pe deasupra capului se auzea slab motorul unui avion şi apoi l-am văzut strălucind preţ de o clipă sub razele soarelui. A virat şi a luat-o spre vest.

— Ala-i Charley Stevens, a zis locotenentul, ca şi cum ar fi identificat specia unei păsări ce tocmai îi trecuse pe deasupra capului.

M-a lăsat cu ochii la crestele din ce în ce mai întunecate ale munţilor.

M-am uitat cum apunea soarele. Jumătate de oră mai târziu, când ofiţerii au început să se întoarcă la postul de comandă, eram tot afară. Dintr-odată, parcarea a fost scăldată în lumini albastre şi în zgomot de sirene. Şeriful a venit drept spre mine. În spatele lui erau locotenentul Malcomb şi maiorul Carter.

— Avem o problemă, a lătrat şeriful.

— Tatăl tău a luat un ostatic, mi-a explicat locotenentul.

Mi-a făcut semn să merg cu el spre camioneta cu care venisem şi

m-am dus.

— Cine e ostaticul?

Locotenentul a pornit motorul.

— Un pustnic. Bickford îl cheamă. Câinii s-au luat după miros până la coliba lui. Când poliţiştii s-au apropiat de uşă, s-a tras asupra lor. Sper că putem să-l convingem pe taică-tău să iasă de acolo, Mike.

Dacă nu-l convingem, e ca şi mort, mi-am zis.

În goana maşinii prin pădure, luminile girofarului nostru colorau în albastru şi roşu copacii de pe marginea drumului – culori de carnaval ce nu aveau ce căuta în pădure. Tata ajunsese destul de departe, mai mulţi kilometri decât ai fi crezut că poate străbate pe jos un om rănit. În loc să o ia pe drumurile principale, mersese spre nord, din ce în ce mai adânc în pădurea ce intrase acum în proprietatea Fabricii de Cherestea Catamount.

Poliţia statală stabilise un perimetru la capătul unui drum de ţară, la o bătaie de puşcă de cabană. Dacă nu reuşeau să-l facă pe tata să se predea, aveau să intre peste el cu gaze lacrimogene şi cu puştile încărcate. Şeriful şi ceilalţi aşteptau în spatele unei baricade improvizate din maşinile de poliţie.

— Cum stăm? a întrebat locotenentul.

— S-a tras un foc.

— E înconjurat?

— Complet.

Cabana era o dărăpănătură făcută din scânduri vopsite cu roşu şi placaj, ţinute la un loc de folie termoizolantă argintie, înfăşurată în jurul casei ca un scotch. Nu era decât o singură fereastră strâmbă.

— De unde ştiţi că tata e înăuntru? am întrebat.

— Câinii au dat semn că e acolo, când am ajuns, a zis maiorul Carter. Nu există nicio urmă care să iasă din zonă, din câte ne dăm seama.

Un agent FBI pe care nu-l mai văzusem până atunci se apropie de

noi:

— Ce ştim despre ostatic?

— E un pustnic de prin părţile locului, Wallace Bickford îl cheamă, a zis şeriful.

— Are probleme la cap, a spus locotenentul Malcomb. I-a căzut un copac drept în cap acum zece ani şi acum trăieşte din pensie de boală şi din ce-i mai dă statul pentru handicap.

Echipa tactică s-a aşezat pe poziţii în jurul cabanei. Lunetiştii cu ochelari cu infraroşu aveau în vizor toate uşile şi ferestrele şi erau gata să tragă la ordin. Maiorul Carter a anunţat că va încerca să negocieze.

— Au telefon înăuntru?

— Nu.

Maiorul a apucat microfonul de la maşină şi a scos portavocea afară. Vocea lui a bubuit în asfinţit:

— John Bowditch! Îţi vorbeşte maiorul Jeffrey Carter. Sunt aici cu poliţia statală. Aş vrea să stăm de vorbă. Nu vrem să vă luăm cu asalt.

A aşteptat, dar nu a primit niciun răspuns.

— Spune-i, Jack”, i-am zis. Nu poate să sufere numele de John.

Carter a pornit din nou microfonul.

— Jack, tot Jeff Carter vorbeşte. Trebuie neapărat să stăm de vorbă. Vreau să-ţi dau un mobil. Aşa n-o să mai trebuiască să ţipăm unul la altul.

I-a făcut semn unui mascat să se apropie de cabană.

— Unul din oamenii mei îţi aduce un mobil. Nu te atacă. Doar îţi aduce un mobil.

Mascatul a luat-o târâş spre intrare. Apoi s-a auzit un strigăt înfundat:

— Nu te apropia!

Mascatul a îngheţat pe loc.

— Bine, Jack, a răspuns maiorul. Cum spui tu.

Încet, mascatul s-a retras dincolo de baricadă. L-am apucat de braţ

pe maior.

— Acela nu e tata, am zis.

— Ce? Eşti sigur?

— Absolut sigur.

Dintr-odată, vocea necunoscută s-a auzit iar.

— Nu vă apropiaţi!

Maiorul Carter a pornit din nou microfonul.

— Nu vine nimeni peste tine, Jack. E fiul tău Mike aici.

A dat să-mi întindă microfonul, dar apoi s-a răzgândit.

— Vorbeşte normal cu el. Zi-i să ne lase să-i dăm mobilul. Asta e tot. Acum nu vrem decât să-l convingem să ia telefonul.

— Şi dacă nu e acolo?

— Asta o să ne ajuţi tu să aflăm.

Am luat microfonul.

— Tată, sunt eu, Mike. Trebuie să iei telefonul ăla, bine?

Mascatul şi-a reluat târâşul pe cărare.

Aşa, mi-am zis. Acum aruncă telefonul.

Dar mascatul continua să se târască. L-am auzit pe unul dintre câini scheunând în spatele meu, apoi vocea ofiţerului ce-l conducea l-a calmat. Aruncă naibii telefonul ăla, mi-am zis iar.

Acum mascatul se afla la doar trei metri de verandă. Încet, a dus mâna cu telefonul la spate, gata să îl arunce în faţa uşii.

Trei lucruri s-au întâmplat în acel moment.

Mascatul a aruncat telefonul prea sus şi acesta s-a izbit de pragul uşii. În aceeaşi clipă, câinele care tot scheunase a scăpat un lătrat ascuţit. Şi tot atunci, un foc de armă a făcut ţăndări geamul de la fereastra din faţă. Mascatul s-a aruncat la pământ şi s-a rostogolit ca să iasă din bătaia focului. Prima împuşcătură venise din interiorul cabanei, dar următoarea a pornit din pădurile din stânga mea. Maiorul răcni în microfon:

— Nu trageţi!

Nici nu mi-am dat seama când m-am ridicat şi am luat-o la fugă pe poteca prăfuită. L-am auzit pe locotenent strigându-mă, dar am continuat să alerg până când am ajuns lângă verandă, cu mâinile sus, să vadă toată lumea că-s neînarmat. Încă un foc a făcut aşchii o bucată de placaj de lângă capul meu.

— Nu mai trageţi, fir-ar al dracului! a urlat Carter.

Dar deja nu mai trăgea nimeni.

O voce slabă s-a auzit din cabană:

— Ajutor!

Uşa s-a deschis scârţâind. Am făcut un pas spre ea, dar mascatul care aruncase telefonul a sărit pe mine şi m-a pus la pământ. În jurul meu, ofiţerii s-au năpustit asupra cabanei, cu armele scoase. Aveam praf în ochi şi nu mai vedeam nimic. I-am auzit pe ofiţerii trupei de intervenţie strigând:

— La pământ! Nu mişca!

În cabană se striga că drumul e liber, clădirea era sigură. Mascatul care stătea pe mine să mă ţină la pământ şi-a schimbat poziţia şi asta mi-a fost de-ajuns ca să mă ridic în picioare într-o singură clipă, să urc scările verandei din doi paşi şi să intru în casă. Pe podea se contorsiona un om mărunt îmbrăcat într-o salopetă de pânză. Un alt mascat îi pusese pe spate un genunchi, să-l ţină jos. Faţa omului, lipită de podea, era mânjită de sânge. Am văzut o puşcă zăcând la câţiva paşi mai încolo, în camera presărată cu sticle. Mirosea îngrozitor.

— Nu mai e nimeni aici, l-am auzit pe unul dintre soldaţi raportând în staţie.

— Unde e Bowditch?

— Unde e? am strigat. Unde e tata?

Wallace Bickford şi-a ridicat de la podea capul însângerat şi a zis, cu o voce plângăreaţă:

— A plecat. S-a dus!

Până la urmă, s-a dovedit că Bickford nu era chiar atât de grav

rănit. Era plin de tăieturi superficiale pe faţă, de la geamul pe care îl spărsese când trăsese cu puşca. Acum era întins pe o targă şi un asistent de la ambulanţă îi ştergea faţa cu dezinfectant. Şeriful şi-a încrucişat braţele.

— Şi zici că arma s-a descărcat accidental – de două ori?

— Da! N-am vrut să fac niciun rău nimănui.

— Da, sunt convins, a răspuns şeriful. Şi unde zici că s-a dus Bowditch?

— Spre miaştinile de la Otter Brook. A zis că are nevoie de ATV-ul meu.

— Şi tu i l-ai dat. Că aşa eşti tu, un tip generos.

Bickford s-a uitat la şerif de parcă acesta tocmai îi spusese ceva în limba chineză.

— Nu, i l-am dat pentru elan.

Şi-atunci a povestit. Jack Bowditch ajunsese la cabana lui cu o oră înainte să se întunece şi îi spusese că a împuşcat un elan în miaştinile de la Otter Brook şi avea nevoie de un ATV ca să-l care, înainte să-l prindă paznicii de vânătoare.

— A zis că-mi dă şi mie o jumătate din carnea elanului, dacă îi împrumut ATV-ul meu, a spus bătrânul.

— Deci Bowditch a luat ATV-ul, a zis maiorul Carter şi şi-a scos casca.

— Dar tot nu înţeleg cum a reuşit să treacă de încercuire. Câinii n-au simţit niciun fel de miros plecând de la cabană.

— Mirosul îngrozitor dinăuntru, am zis. Nu l-aţi simţit? E momeală pentru căprioare. Vânătorii o fac din urină de cerb amestecată cu mosc. Se foloseşte ca să acoperi mirosul omului.

— Zici că s-a scăldat în asta, a spus locotenentul Malcomb.

— Ştia că asta o să-i deruteze pe câini, am spus.

— Atunci să le dăm câinilor să ia urma asta, a zis şeriful.

— Şi atunci ei se vor ţine după noul miros. Doar întârziem puţin.

— Ai idee câte căprioare sunt în pădurile astea?

— Poate fi la cincisprezece kilometri de aici la ora asta, a spus locotenentul. Şi dacă are rezervorul plin, mai face patruzeci şi cinci. Nu văd cum putem să ne ţinem după el în seara asta.

— De ce ai început să tragi când au venit mascaţii? s-a răstit şeriful la Bickford. Vrei să mori, ce-ai?

— Mi-a fost frică, a zis bătrânul. M-am gândit că or să-mi dea şi mie foc, ca în Waco. Sunt pe proprietatea mea şi Constituţia spune că am dreptul să mă apăr.

— Nu eşti pe proprietatea ta, a zis şeriful. Terenul ăsta aparţine Fabricii de Cherestea Catamount. Tu doar ocupi ilegal cabana asta.

Bătrânul s-a înfuriat vizibil.

— E casa mea! Nu pot să mi-o ia!

— Deci eşti de acord cu ce a făcut Bowditch. L-a omorât pe omul ăla de la Catamount? Poate l-ai şi ajutat.

Bickford a făcut o pauză. Apoi şi-a şters nasul şi s-a uitat în altă parte.

— N-am făcut nimic. A fost doar un accident. Aşa cum am mai zis.

— Ce-o să se întâmple cu el? l-am întrebat pe locotenentul Malcomb.

Adrenalina deja mi se consumase şi simţeam cum mă scurg.

— Depinde de procuror, dar cred că o să aibă probleme mari pentru obstrucţionarea justiţiei şi pentru complicitate la crimă post-factum.

M-au trecut fiori.

— Dar nu prea pare să ştie ce spune. E clar că omul are probleme la cap.

— Ştie să facă diferenţa între bine şi rău, are discernământ. Oricum nu e treaba noastră să hotărâm asta.

M-a privit cu asprime.

— Ce ai făcut tu, Mike, când ai luat-o la fugă de nebun, a fost cea

mai mare prostie pe care am văzut-o în ultimul timp. Probabil i-ai salvat viaţa omului, ăsta e singurul motiv pentru care nu sunt şi mai supărat pe tine.

Nu mă simţeam în niciun fel nobil. Încercasem doar să-mi salvez tatăl, nu pe Wallace Bickford. M-am uitat la cabana luminată acum din interior, unde criminaliştii deja îşi făceau treaba, căutând dovezi că tata a fost într-adevăr acolo.

— Nu am înţeles exact de ce zicea şeriful că Bickford stă ilegal aici.

— Şi-a construit aici cabana asta acum zece ani, fără să aibă autorizaţie, dar APP-ul nu l-a obligat s-o dărâme. Bickford a fost angajat la APP. Era mai ieftin pentru ei să-l lase să stea aici decât să se trezească daţi în judecată. A cui crezi că a fost vina că i-a căzut amărâtului copacul ăla în cap?

Şi acum, Catamount cumpărase pământul de la Adantic PulpPaper şi, la fel ca şi ceilalţi concesionari care aveau terenurile cu acte în regulă, era în situaţia de a fi dat afară din casă. Era oare posibil ca el să îi fi ucis pe Shipman şi pe Brodeur exact din acest motiv?

— Mă duc să văd ce fac, a zis locotenentul.

Am dat să-l urmez, dar Malcomb a ridicat mâna.

— Îmi pare rău, Mike. Acum e un loc al infracţiunii şi nu ai voie să intri acolo. Ce-ar fi să te duci înapoi la păstrăvărie? Ia maşina mea.

La centrul de comandă atmosfera se schimbase. Toată lumea avea feţele ceva mai lungi, nu prea mai aveau energie, dar căutările continuau. M-am aşezat într-un colţ şi am mâncat un sandvici.

— Bowditch!

Când am ridicat capul, am dat de chipul angelic al unui poliţist. Avea un bandaj în jurul frunţii şi pe plăcuţa cu numele scria „TwombleyM. Mi-a întins un telefon mobil.

— Te caută locotenentul tău.

Am dus aparatul la ureche.

— Da, domnule.

— Vreau să pleci acasă, Mike. Nu mai ai ce face aici în seara asta. Şeriful mi-a zis că o să te ducă unul dintre oamenii lui înapoi la Skowhegan. Dacă mai intervine ceva, te chemăm înapoi.

— Domnule locotenent…

Ofiţerul cu faţa angelică a întins mâna să-şi recupereze telefonul.

— Să mergem.

L-am urmat pe Twombley la o maşină de patrulă şi am pornit la drum.

— Am auzit ce s-a întâmplat azi-dimineaţă, am zis. Cum te simţi?

— Tu cum dracu1 crezi că mă simt?

La postul de comandă, auzisem mai mulţi ofiţeri râzând de poziţia ruşinoasă în care l-a lăsat tata pe Twombley. Deja avea o nouă poreclă: „, Cel-ce-îmbrăţişează-copacii”.

M-am uitat la faţa lui tumefiată. Avea un aer familiar.

— Şi până la urmă, de ce te-ai dus la Rum Pond? l-am întrebat. Ce dovezi aveai împotriva tatălui meu?

M-a privit în ochi pentru prima dată.

— Du-te dracului!

Ceva mai târziu, mi-am amintit de unde ştiam faţa aceea rozalie. Twombley era cel ce-l arestase pe tatăl meu în urmă cu doi ani la Hanul Dead River, cel ce-l făcuse să îngenuncheze pe cioburile de sticlă. Povestea era, deci, mai veche. Se prinsese că tata poate fi suspect de crimă şi hotărâse să-l aresteze chiar şi fără să aibă dovezi. Deja îmi puteam imagina ce se întâmplase.

— Păi şi cum a făcut? Te-a bătut la cap de pe bancheta din spate? Aşa te-a scos în peisaj?

Twombley nu-şi luă ochii de la drum, ca şi cum nu m-ar fi auzit. Am continuat:

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat? Te-ai dus să-l pui la punct, l-ai scos din maşină şi el te-a pus la pământ? Cum de ţi-a luat arma?

A tras maşina în parcarea închisorii Somerset. Camioneta mea strălucea sub luminile felinarelor.

— Dă-te jos, a zis el.

M-am dat jos din maşină şi am plecat. A lăsat jos geamul şi a ţipat la mine:

— Roagă-te să-l prindă altcineva înaintea mea. Să nu pun eu mâna pe el primul.

4

În copilărie, cred că am mâncat mai mult carne de căprioară decât hamburgeri. În prima parte a vieţii mele, am locuit cu mama şi, uneori, cu tata în mai multe case, uneori rulote, alteori coşmelii de lemn plantate pe terenurile agricole din vestul statului Maine. Ne mutam des, cam în fiecare an. Tata era concediat de la exploatarea forestieră sau de la compania de forare a puţurilor şi trebuia iar să ne mutăm. Mama era o frumuseţe cu ochi negri, năbădăioasă, cea mai mică dintr-o familie cu cinci copii, ţinută pe palme şi răsfăţată de toată lumea în casa părinţilor ei. La şase luni după ce tata a lăsat-o însărcinată, s-au căsătorit şi au făcut o nuntă mare, în rit catolic, la Madison. În fotografiile de nuntă nu apare decât de la bust în sus. Părea destul de fericită în pozele acelea. Nu ştiu dacă l-a iubit vreodată. Impresia pe care mi-a lăsat-o tata în acele vremuri e a unui tânăr fatalist, cu sufletul şi trupul rănite, căruia nu-i venea să creadă ce noroc l-a lovit când a pus mâna pe aşa o minune de fată. Un om care trecuse printr-un război şi ştia că norocul nu e etern, aşa că şi-l strica singur, cu mâna lui, înainte să îl părăsească.

Habar nu am cum de căsnicia lor a durat nouă ani. Înainte de divorţ se certau în permanenţă. Mama îşi dorea o viaţă mai bună – mergea la nişte cursuri de educaţie pentru adulţi şi se cam săturase să fie săracă lipită. Ori de câte ori discuţiile se încingeau prea tare, tata-şi lua puşca sau undiţa şi dispărea zile întregi prin pădure. Când venea înapoi acasă, aducea un cerb sau un mincioc plin cu peşti. Era felul lui de a cere pace.

Tata spunea că braconează de nevoie. Împuşca vânatul ori de câte ori avea ocazia, pentru că era prea mândru să accepte bonuri pentru alimente. În timpul sezonului de vânătoare la cerb din noiembrie, zile întregi se ţinea după câte un cerb prin păduri şi văi întunecoase. Nu trăgea decât atunci când avea cea mai bună poziţie de tragere asupra celui mai mare cerb pe care-l putea vedea în acel sezon. Apoi îşi căra ore întregi trofeul de o sută de kilograme prin pădure.

Nu-mi amintesc să fi fost vreo Zi a Recunoştinţei în care să nu avem un cerb spânzurat în copacii din faţa rulotei, să se vadă din drum. Tata spunea că pune cerbul acolo ca să se fezandeze carnea. Dar ştiam că o făcea ca să le arate vecinilor că e un vânător mai bun decât ei şi, după mintea lui, asta îl făcea mai bărbat decât restul.

Acasă mă aşteptau o mulţime de mesaje. Erau şi apelurile obişnuite legate de serviciu: întrebări despre regulamentul privind folosirea ambarcaţiunilor şi cereri de recomandare pentru locuri bune de pescuit. Şi un mesaj de la Kathy Frost, care-mi spunea că nu e nimic în capcană. Bud Thompson mă sunase iar, beat, voia să afle „ce se mai întâmplă cu ancheta mea în privinţa ursului”. Şi apoi, mai era un mesaj de la Sarah. Am fost uimit să-i aud vocea după ce n-o mai auzisem deloc de săptămâni de zile.

„Mike, am auzit ce s-a întâmplat cu tatăl tău. Nu ştiu dacă ai chef să vorbim. Dar mă gândeam că eşti singur acolo şi… dacă vrei, poţi să mă suni.

Da, îmi doream foarte tare să o sun. Dar ce să-i spun? Că mi-e mai dor de ea decât mi-aş fi imaginat că-mi va fi? Probabil că dacă aş ruga-o să vină la mine, ar şi veni. Dar ce fel de ticălos aş fi să profit aşa de bunătatea inimii ei, numai pentru că mă simt eu atât de singur? Dacă o luăm de la capăt, probabil ea va sfârşi tot cu inima sfâşiată, cum se mai întâmplase. Şi peste o lună aş fi acelaşi ticălos închis în el, ca-ntotdeauna. M-am târât în patul meu cel gol şi am adormit în câteva minute.

Când am deschis ochii a doua zi dimineaţă, am prins cu coada ochiului imaginea unui petic de cer de un albastru infinit. Vreo jumătate de minut am avut acea senzaţie de amnezie totală şi dătătoare de pace, pe care o ai înainte să te trezeşti de-a binelea. Apoi mi-am amintit de tata. Înainte să fac orice altceva, am sunat-o pe Kathy Frost.

— Tocmai ce-am vorbit cu locotenentul, mi-a spus. N-aş zice că-s foarte optimişti în ceea ce priveşte găsirea tatălui tău.

— Trebuie să mă întorc acolo.

— Nici nu te gândi. Locotenentul vrea să te întorci la serviciu şi şeriful nu te vrea la locul faptei.

— Şi dacă-l găsesc? Ăştia de la Somerset sunt foarte iuţi de trăgaci.

— A omorât un poliţist, Mike. La ce dracu' te aştepţi?

— Nimeni n-a dovedit că el l-a omorât.

S-a făcut linişte. Când Kathy a deschis iar gura, tonul ei devenise aspru:

— L-a bătut pe Twombley şi s-a cărat. Asta e ca şi cum şi-ar fi recunoscut crima, după părerea mea.

O jumătate de oră mai târziu, am parcat lângă restaurantul Square Deal. Am pus câteva monede în automatul de ziare de lângă uşă şi m-am întors în maşină să citesc. Prima pagină a ziarului *Bangor Daily News* era dedicată unui singur articol: „Poliţia vânează un suspect în pădurile din nord."

În articol, Jack Bowditch era identificat „fugar, urmărit pentru atacul asupra unui poliţist" şi nominalizat ca principal suspect în uciderea ajutorului de şerif Bill Brodeur şi a directorului pe probleme de mediu din cadrul firmei Catamount, Jonathan Shipman. Nu scria mai nimic nou pentru mine. Articolul nu pomenea nimic despre Wallace Bickford şi nici despre operaţiunea de la cabana acestuia. Pe altă pagină a ziarului mai era un articol legat de cel de pe prima pagină: „întrunire publică – preludiul unei crime." O fotografie făcută la întâlnire arăta un

tip îndesat, cu capul ras şi o bărbuţă de ţap – identificat ca Vernon Tripp din Flagstaff – în picioare, cu pumnul strâns, într-o încăpere înţesată de lume. Era tipul de la hanul Dead River, cel cu care vorbise tata în seara în care m-au luat la omor motocicliştii. Cum îi spusese tata? „Un paranoic care se joacă de-a miliţia”? Ziarul spunea că fusese scos din sală după ce-l ameninţase pe Shipman. Mai scria că Tripp este proprietarul punctului comercial Natanis şi că urma să fie acuzat de încălcare a proprietăţii pentru că protestase la un punct de control de la Catamount, cândva în timpul verii. Uitându-mă cu atenţie la fotografie, am observat o altă figură cunoscută, undeva în fundal. Era Russell Pelletier, patronul cabanelor sportive de la Rum Pond. Ca deţinător al unui contract de concesiune pus în situaţia de a fi evacuat, era logic că va fi acolo, însă, cu toate astea, văzându-l, mi s-a făcut pielea de găină. Am pornit motorul. Am apelat dispecerul prin staţie să-i spun că sunt 10-8 – la post şi disponibil. Apoi am încercat să dau de detectivul Soctomah.

— Ce pot să fac pentru tine, Mike? a zis el pe un ton politicos, dar nu prietenos.

— Mai ştiţi că v-am povestit de tipul chel cu care a vorbit tata acum doi ani, la Hanul Dead River? Tocmai l-am văzut în ziar, într-o poză de la întrunirea publică. El e, Vernon Tripp.

— Am stat ieri de vorbă cu domnul Tripp.

— Deci e şi el pe lista suspecţilor?

I-am simţit dezaprobarea în liniştea care s-a lăsat, la fel de clar ca şi cum aş fi fost faţă în faţă cu el.

— Te ţinem noi la curent, Mike, în funcţie de ce se mai întâmplă.

Am crezut că închide, dar m-a mai întrebat ceva:

— Numele Brenda Dean îţi spune ceva?

— Nu cred. Cine e?

— Lucrează la Tabăra Sportivă Rum Pond. Zice că e prietena tatălui tău.

— Asta se crede ea. Probabil e una din cele zece prietene ale tatălui meu.

Am încercat să par relaxat, dar Soctomah nu avea chef de glume.

— Credeţi că e femeia care se auzea în mesajul de pe robotul meu?

Iar s-a făcut linişte la celălalt capăt al firului.

— Domnule detectiv?

— Ne descurcăm aici, Mike. Nu e nevoie să mă mai suni, a zis Soctomah. Sună-mă doar dacă-ţi mai aminteşti ceva foarte important.

— Am înţeles.

— Bun, a spus detectivul.

Nu-mi mai rămânea decât să m-apuc de muncă şi exact asta am şi făcut. Mi-am inspectat zona de la un capăt la celălalt. Am verificat permisele de pescuit şi foile de înmatriculare ale bărcilor. M-am dus să văd ce e cu o vulpe despre care se făcuse reclamaţie că ar fi turbată, dar care dispăruse până am ajuns eu la locul cu pricina. Spre seară mi-a sunat telefonul. Era locotenentul Malcomb. Am tras pe dreapta să vorbesc cu el.

— Au găsit ATV-ul, Mike. Era ascuns lângă o tabără, în Eustis. Proprietara susţine că aseară i-a spart cineva tabăra şi i-a furat o mulţime de lucruri: provizii, o puşcă. Zice că taică-tău i-a furat şi maşina.

— Deci ar putea fi oriunde, am spus, încercând să nu par prea uşurat.

— Am dat maşina în urmărire.

— Îl mai au pe Wally Bickford sau i-au dat drumul?

— Da, l-au trimis la Skowhegan, aşteaptă să i se stabilească suma pentru cauţiune. Nu te băga, Mike, a zis el. Se-aude?

— Da, domnule.

— Concentrează-te pe ce ai de făcut. Te ţin eu la curent.

Uşor de zis, greu de făcut. Restul după-amiezii mi-o amintesc doar aşa, ca prin ceaţă. Până am pornit spre casă, se înserase deja. Am

aprins farurile să văd pe unde o iau spre căsuţa mea de pe malul râului.

Când am ajuns acasă, am găsit-o pe Sarah aşteptându-mă. Eram pe drumul dintre brazi când i-am văzut maşina cea roşie, un Subaru, parcată lângă Jeep-ul meu. Abia m-am abţinut să nu fac cale întoarsă.

În ziua de iunie când Sarah s-a mutat de-acasă, amândoi ne-am spus că poate aşa e mai bine pentru toată lumea. Acum, la două luni după ce o lăsasem în pace, după cum ceruse, o găseam pe Sarah stând pe treptele casei noastre, cu ochii spre apele râului ce se pierdea încet în apus. Purta pantaloni scurţi şi un tricou lălâu, verde. Îşi scosese sandalele şi le pusese lângă tălpile goale. S-a plesnit peste picior, să omoare un ţânţar. Şi-a privit palma cu dezgust.

— Uite, de ţânţari chiar nu mi-e dor.

— Lasă-i să te muşte. Eu aşa fac.

— Stoic, ca întotdeauna.

S-a ridicat în picioare. Nu era foarte sigură dacă vrea să mă îmbrăţişeze sau nu, aşa că a lăsat-o baltă.

— N-aveai de gând să mă suni, nu-i aşa?

— Nu, n-aveam de gând.

— Aşa mi-am zis şi eu.

Avea părul blond şi mai scurt decât înainte.

— Ai vreo veste despre taică-tău?

— Încă-l caută.

Am făcut semn spre uşă.

— Vrei o bere?

Un zâmbet larg i-a luminat faţa.

— Da.

Am intrat în casă şi ne-am aşezat la masă, în bucătărie. S-a uitat în jur la praful ce acoperise totul şi la pereţii de pe care acum lipseau picturile viu colorate care-i plăceau atât de mult.

— Arată mai rău decât mi-am închipuit, a zis ea. Nici măcar de la tine nu mă aşteptam să-l aduci în halul ăsta.

— Hai să nu mai discutăm despre cât de des fac eu curăţenie.

— Bine. Credeam că-mi dai o bere.

Am deschis o sticlă pentru ea şi m-am scuzat, i-am spus că mă duc să mă schimb. În urma mea am auzit-o strigând:

— Respecţi cu tristeţe regula aia cu „nu beau când sunt în uniformă”, nu?

— Asta e legea.

— Dar eşti la tine acasă!

M-am întors desculţ, cu un tricou şi în blugi.

— Cum e la şcoala de vară?

— Sunt nişte mici monştri, dar mi-s dragi.

Stând de cealaltă parte a mesei, mă studia în vreme ce sorbea din bere.

— Pari obosit.

— Am avut o zi lungă ieri.

— Când l-am văzut pe taică-tău la ştiri, parcă mi-a tras cineva una în cap. S-a aplecat spre mine.

— Mike, ce dracu’ se întâmplă?

— Un poliţai pe nume Twombley s-a dus ieri-dimineaţă la Rum Pond să stea de vorbă cu tata. Nu ştiu exact ce informaţii avea, dar s-au luat la bătaie şi Twombley l-a arestat. Pe drum spre Skowhegan, maşina a ieşit în peisaj şi tata a evadat.

— La televizor ziceai că e o operaţiune militară în plină desfăşurare.

— Ieri am fost acolo până târziu, dar m-au trimis acasă.

— De ce?

— Pentru că sunt fiul evadatului şi nu vor să le stric ancheta. Le-am mai şi zis că e nevinovat.

— A. Şi tu de ce crezi asta?

— Tatăl meu nu e terorist. Doar îl cunoşti. Poţi să ţi-l închipui amestecat într-un complot, capabil să ucidă un poliţist şi să intimideze

Fabrica de Cherestea Catamount?

Nu părea foarte convinsă.

— Trebuie să recunoşti că este un tip violent.

— Da, se bate la bar. Nu dă doi bani pe politică.

— Ai idee unde e?

— Habar n-am. Şi, sincer să fiu, nici nu-mi pasă.

— Ei, pe-asta n-o mai cred.

— N-ai decât. Nici nu ştiu de ce ai mai venit până aici.

Sarah a tras aer în piept.

— În niciun caz nu am venit să mă cert cu tine.

— Şi-atunci de ce-ai venit? Dintr-o curiozitate morbidă?

— Poate mă simţeam singură, a zis ea. Mă tot gândesc la tine, încă de dinainte să se fi întâmplat toate astea. Şi cu taică-tău în toate ziarele acum, m-am temut pentru tine.

— Te-ai temut?

— E tatăl tău, Mike. Poţi tu să te prefaci că e doar un străin pentru tine, dar pe mine nu mă duci. Ştiu ce ţi-a făcut omul ăsta. Te-a abandonat. Ţi-a distrus familia.

— Mama a fost cea care a distrus familia.

— Dar tu îl învinovăţeşti pe el.

— Aş prefera să ne certăm decât să mă psihanalizezi atâta.

— Vrei să plec?

— Dacă ai venit doar ca să-mi faci morală, da.

Vedeam cum se străduieşte să nu izbucnească.

— Îmi pare rău, Mike. E doar foarte ciudat să fiu din nou aici.

— Da, ştiu exact la ce te referi.

A ridicat din nou sticla de bere, dar era goală.

— Vrei să mergem să mâncăm ceva? Putem să ne ducem la Square Deal.

— Lasă că gătesc eu ceva.

A zâmbit răutăcios, cu acel zâmbet pe care nu şi-l afişa decât între

noi doi.

— Tu, să găteşti?

— Bine, o să fac nişte sandviciuri, am recunoscut.

Am mâncat sandviciurile pe întuneric, am băut bere şi ne-am amintit de anii de liceu. După o vreme, ne-am mutat pe canapeaua din camera de zi. Sarah a băut trei beri, cu una mai mult decât era în stare să ducă. Am stat şi m-am uitat la ea cum i se înmoaie trupul şi un surâs i se instalează pe buze. Încercam să mă amăgesc că suntem cândva în trecut, când încă era cea mai fericită persoană pe care o cunoscusem în viaţa mea.

— Mai ţii minte când ne-am dus cu clubul la Great Pond? a întrebat ea, puţin cam tare.

— Când s-au combinat Ted şi Lisa?

— Şi s-au tăvălit prin iederă otrăvitoare?

Ne-a pufnit pe amândoi râsul.

— Mă mir că nu ni s-a întâmplat şi nouă.

— Mai vreau o bere, a zis ea.

— Ţi-aduc eu.

Ne-am ridicat amândoi în acelaşi timp. Ea a râs. Am râs şi eu. Apoi am sărutat-o. La început nu s-a lăsat, dar am cuprins-o cu braţele de talie. Şi atunci m-a sărutat şi ea. Când ne-am oprit din săruturi, m-a privit în ochi.

— N-ar trebui să facem asta, a zis cu o voce nesigură.

— Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Mi-am vârât mâinile pe sub bluza ei şi i-am simţit căldura şi moliciunea pielii.

M-a sărutat din nou, de data asta cu patimă. Am dus-o în braţe până în dormitor; îşi încolăcise picioarele în jurul meu. Până am aşezat-o pe pat, m-am tot gândit ce o fi fost în neregulă cu mine de am lăsat-o să plece din viaţa mea.

Telefonul a sunat chiar după miezul nopţii. Sarah a mormăit ceva prin somn, dar a continuat să doarmă. Am ieşit repede din dormitor şi am reuşit să ridic receptorul înainte să răspundă robotul.

Alo?

— Am nevoie să faci ceva pentru mine, s-a auzit vocea tatălui meu. Inima a început să-mi bată mai tare.

— Tată, unde eşti?

— În Canada.

După zgomotele din receptor, mi-am dat seama că vorbea de la mobil.

— Cum ai trecut graniţa?

— Lasă asta.

A făcut o pauză.

— Mike, cineva îmi înscenează toată povestea asta. Nici măcar n-am fost acolo. Poţi s-o întrebi şi pe Brenda.

— Pe Brenda Dean?

— Da. O să-ţi spună, am fost cu ea tot timpul.

— Cine îţi înscenează povestea asta? E tipul ăla, Tripp?

— S-ar putea. El şi încă unul. Am eu suspiciunile mele.

S-a făcut linişte.

— Telefonul tău e sigur? Mi s-a părut că am auzit un clicăit. Îţi înregistrează convorbirile?

— Tată, trebuie să te predai.

— Dar n-am făcut nimic. E o înscenare.

Era îngrozit. Niciodată nu auzisem frică în vocea lui.

— L-ai atacat pe Twombley ăla.

— El a dat primul!

— Faţa ta e în toate ziarele. Sunt sute de poliţişti pe urmele tale, tată, şi ei cred că l-ai ucis pe unul de-al lor. Dacă eşti nevinovat, n-ai niciun motiv să te temi…

— Sunt nevinovat! Vorbeşte cu Brenda.

— O să-ţi luăm un avocat.

— Da, un avocat, ce să-ţi spun.

Şi a închis.

Luna arunca o lumină palidă în cameră, totul părea lipsit de culoare: pereţii, mobila, podeaua. Până şi pielea mea părea gri. Ca şi cum m-aş fi trezit dintr-odată într-un film vechi, alb-negru. Un film de groază.

Ce trebuia să fac? Aveam datoria etică şi legală să anunţ poliţia despre discuţia pe care tocmai o avusesem. Dacă nu făceam asta, deveneam complice la crimă, post-factum. Puteam să ajung în închisoare. Dar dacă le spuneam autorităţilor că tata e în Canada – şi cum puteam eu să ştiu că el chiar e în Canada? — îl trădam pe tata.

Am rămas pe întuneric o vreme, cu ochii la telefon. Dar n-am fost în stare să ridic receptorul.

5

A doua zi când m-am trezit, Sarah stătea sprijinită de două perne şi mă privea.

— De când te-ai trezit? am întrebat-o.

— Nu de mult.

Mi-a zâmbit uşor. M-am tras mai lângă ea.

— Mike, a început ea, nu ştiu ce s-a întâmplat aseară.

— Te-am îmbătat şi am profitat de tine.

Sarah şi-a dat ochii peste cap.

— Nu-s proastă. Eu sunt cea care a venit aici. Crezi că nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea întâmpla şi aşa ceva?

— Păi ţi-a trecut bine…

A pus capul pe umărul meu.

— Nu mai înţeleg nimic, e aşa de confuz totul.

— Ba nu e.

— Ce vrei să spui?

— Adică s-a întâmplat o dată şi gata. Ştim amândoi asta. Hai să nu

ne mai prefacem.

S-a ridicat brusc.

— De ce eşti aşa un nemernic dintr-odată?

Nu aveam nicio scuză, nici măcar în ochii mei, poate doar că, potrivit logicii mele sucite, s-o rănesc acum era mai bine decât s-o rănesc mai târziu. Era clar că aveam s-o rănesc mai târziu. Deja demonstrasem că sunt în stare.

— Nu fac decât să fiu cinstit cu tine.

— Asta ce dracu' vrea să însemne?

— Înseamnă că nu am de gând să-mi schimb slujba. Când trăiai aici, nu făceai decât să te plângi de sărăcie şi de singurătate. Poate ar trebui să-ţi cauţi şi tu un avocat cu care să te măriţi, cum a făcut mama.

S-a ridicat în picioare. Era ciufulită şi cu hainele boţite, dar extraordinar de frumoasă în lumina soarelui de dimineaţă.

— Du-te dracului!

De-afară s-a auzit un zgomot de cauciucuri strivind frunze uscate; o maşină se apropia de casă. M-am târât afară din pat şi am dat deoparte perdeaua. O camionetă s-a oprit în spatele maşinii mele şi din ea a ieşit Kathy Frost. Am tras pe mine o pereche de izmene scurte şi un tricou şi am ieşit în grabă din cameră.

Kathy a rânjit cu gura până la urechi când m-a văzut în izmene în pragul uşii.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— Bună dimineaţa şi ţie. Ăla nu e Subaru-ul lui Sarah?

— Ba da, e aici. Şi ce?

Am ieşit din casă şi am tras uşa după mine.

— Ce se întâmplă, Kathy?

— Voiam doar să-ţi spun că ţi-am verificat capcana în dimineaţa asta. M-am trezit mai devreme, aşa că am dat o fugă să arunc o privire. Dar e tot goală.

— Dar nu te-am rugat eu să faci asta, m-am răstit.

— Calmează-te, Izmenuţă. M-am gândit că ai destule pe cap şi fără să mai trebuiască să te ocupi de un urs cretin.

Uşa s-a deschis în spatele meu şi a apărut Sarah. Se îmbrăcase rapid şi-şi ţinea sandalele în mână, strânse la piept.

— Doamnă sergent!

— Bună, Sarah. N-am ştiut că erai aici.

— Nu-i nimic. Oricum trebuie să plec.

— Sarah! am zis.

A trecut pe lângă mine.

— Trebuie să plec de-aici, a zis ea. N-ar fi trebuit să vin înapoi.

S-a urcat în maşină, a pornit motorul şi a dat cu spatele în viteză. Am privit-o dispărând pe alee.

— Au! a zis Kathy.

Încă era acolo când i-am trântit uşa în nas.

Am aşteptat până i-am auzit maşina plecând şi abia apoi m-am aşezat lângă telefon. Am format şi am aşteptat vreo două minute până să răspundă cineva.

— Rum Pond, a zis un bărbat.

— Cu Brenda Dean, vă rog.

— Cine o caută?

Era Russell Pelletier la telefon. I-am recunoscut vocea.

— Mike Bowditch.

— Mike, a zis el. Cum îţi merge, puştiule?

— Brenda e acolo, domnule Pelletier?

— Mă tem că nu. Poliţia a vrut să stea de vorbă cu ea, aşa că s-a dus la Flagstaff la prima oră.

Deci detectivul Soctomah o chemase la interogatoriu. Probabil avea să-i ofere tatălui meu un alibi pentru noaptea crimei. Dar dacă nu putea să dovedească asta, şansele să fie crezută erau aproape zero. Probabil o considerau complice la crimă, oricum.

Pelletier a spart tăcerea.

— Taică-tău chiar a făcut-o lată de data asta.

— Ai fost şi dumneata la întâlnirea de la hanul Dead River. Ţi-am văzut în poza din ziar.

— Tot oraşul a fost acolo. Ce vrei să spui de fapt?

— Poate că ştii ce s-a întâmplat cu adevărat în seara aia, am zis.

A trântit telefonul înainte să mai pot spune vreo vorbă. Oare Russell Pelletier era unul dintre cei pe care tata îi suspecta? Cu siguranţă avea motiv să vrea să-i gonească pe cei de la Catamount. Doar urma să-şi piardă afacerea şi toată viaţa lui ar fi trebuit să se schimbe. Era un motiv destul de bun. Nu că ar fi recunoscut faţă de mine. Ce m-o fi apucat să-l provoc? Orice şansă ar fi existat să obţin vreo informaţie de la el era acum pierdută. Pista asta se înfundase. Dacă mă duceam acolo, locotenentul Malcomb mi-ar fi cerut să-mi dau demisia. Şi fără să mai fiu om al legii, la ce i-aş mai fi fost de folos tatălui meu? Nu aveam încotro, trebuia să-mi văd de tura mea.

Când am ajuns acasă în acea seară, am auzit telefonul sunând înăuntru. Am descuiat şi am răspuns.

— L-am împuşcat! s-a auzit o voce împleticită. L-am împuşcat!

— Domnule Thompson?

— Am împuşcat ursul! Iar a venit peste mine.

Aproape că-i simţeam răsuflarea mirosind a băutură prin telefon.

— Şi zici că l-ai omorât?

— L-am omorât, ce dracu’! Vino să te convingi.

Am mers în viteză pe şoseaua Beechwood, clocotind de mânie. Toate orele pe care le pierdusem punând capcana se duseseră dracului. Animalul era mort.

Soarele apusese când am ajuns la ferma lui Bud Thompson. Parcă nu mai fusesem aici de secole. Am fost uimit să-mi dau seama că nu trecuseră totuşi decât trei nopţi. Bud Thompson nu se vedea pe nicăieri, însă se zărea o lumină undeva în casă. Am înconjurat casa şi am ajuns în grădina din spate. Uşa de la holul mic era deschisă.

— Domnule Thompson?

Nu răspunse nimeni. Casa mirosea a bere răsuflată şi a naftalină. Am aprins lumina de la bucătărie. Puşca de calibrul 22 a lui Thompson era pe masă, printre cutii goale de bere. Pe linoleumul zdrenţuit era o dâră de sânge ce continua pe holul spre camere.

— Domnule Thompson?

Am auzit un geamăt. Uşa de la baie era întredeschisă. Înăuntru, Thompson, aşezat pe toaletă, ţinea un prosop însângerat pe una dintre gambe. M-a privit cu ochii roşii şi lăcrimoşi şi s-a cutremurat. Mirosea ca şi cum ar fi făcut baie în bere.

— Ce s-a întâmplat?

— Credeam că l-am omorât.

— Te-a muşcat?

— M-am dus să mă mai uit o dată. Probabil că doar l-am rănit.

A clătinat din cap.

— Am tras în cap. Credeam că l-am omorât.

— Ia să-ţi văd piciorul.

— Sângerez destul de rău.

A dat prosopul la o parte. Sângele a ţâşnit cu putere din rana proaspătă. Ursul smulsese o bucată de carne din muşchiul gambei, de mărimea unui ou.

— O să îţi trebuiască nişte copei, dar nu e grav. Ţine prosopul apăsat tare pe rană. Ce s-a întâmplat cu ursul?

— S-a dus în pădure.

— Asta ne mai lipsea, am zis.

L-am lăsat pe Thompson şi m-am întors la maşină să cer o ambulanţă.

După apusul soarelui, nu mai aveam prea mult timp la dispoziţie. Mi-am scos Mossberg-ul din toc şi am scos gloanţele de cerb din încărcător şi din culată. Am pus gloanţele în puşcă şi mi-am prins lanterna la curea. Când m-am întors în casă, Thompson se târâse în

bucătărie. Se aşezase la masă cu alt prosop înnodat în jurul piciorului şi dădea pe gât o bere.

— Ambulanţa trebuie să vină în douăzeci de minute. Stai pe loc şi apasă în continuare pe rană. Şi las-o mai moale cu berea.

S-a uitat la arma din mâna mea.

— Unde te duci?

— Să caut ursul ăla.

— E prea întuneric.

— N-am să-l las o noapte întreagă să sufere pentru prostia dumitale. Unde l-ai văzut ultima oară?

— În spatele cocinii de porci.

M-am uitat la puşca de pe masă. Părea de jucărie.

— Ai avut noroc că nu te-a omorât adineaori.

— Am crezut că l-am nimerit în ochi.

În lumina de neon din bucătărie, i-am văzut vinişoarele albastre de pe obraji şi de pe nas. Nu cred să fi avut nici măcar cincizeci de ani împliniţi, dar părea cu douăzeci mai bătrân.

— O să vină un poliţist înainte să ajungă ambulanţa, i-am spus. Zi-i unde m-am dus, dar să nu vină după mine. Nu vreau să mai fie şi altcineva în pădure acum.

Ochii i s-au umplut din nou de lacrimi.

— Îmi pare rău.

— Nici nu vreau să aud, am zis.

M-am oprit în pragul casei. Se întuneca foarte repede. Mai aveam doar câteva minute la dispoziţie să găsesc ursul înainte să se facă beznă complet. Am traversat curtea spre cocină, căutând locul în care Thompson doborâse animalul. L-am găsit destul de uşor: un petic de buruieni culcate la pământ erau pline de bobiţe de sânge ce rămăseseră prinse de frunze. De ce se întorsese ursul aici?

M-am lăsat pe vine şi cu două degete am atins buruienile, apoi am mirosit sângele proaspăt. Mirosul aducea puţin cu cel de rugină.

Animalul putea să fie pe moarte sau nu. Probabil găsise un loc în apropiere, printre tufe, să se ascundă şi să se odihnească. Un urs negru rănit era capabil să mă ucidă dacă dădeam peste el.

Mi-am şters mâinile de sânge şi m-am ridicat. Chiar şi în lumina slabă, urma de sânge se vedea clar ducând înspre bălăriile ce acopereau câmpul. M-am luat după dâra de sânge. Curând m-am trezit înconjurat de trunchiurile copacilor. Orice tufa din jur părea destul de mare să ascundă un urs între frunze. M-am ţinut mai departe după urma de sânge. Ursul sângera tare, dar mersese repede la început. Îi rămăsese urma ghearelor în solul presărat cu ace de pin. Apoi îşi făcuse loc printre nişte molizi negri. Trunchiurile lor crescuseră foarte aproape unul de altul şi nu am reuşit să îmi fac loc printre ele fără să merg în orb, cu zgomot, cu vântul bătându-mi din spate şi împingându-mi mirosul înainte. Am îngenuncheat şi am pus patul puştii pe pământ.

Raţiunea îmi spunea să o sun pe Kathy Frost şi să o rog să trimită o patrulă cu un câine. Cu ajutorul câinelui, puteam găsi ursul şi în bezna cea mai cumplită. Dar, la dracu', ce atâtea precauţii, zicea o voce în mintea mea, fii bărbat şi fa ce ai de făcut.

M-am strecurat încet printre molizi, păşind cât puteam de uşor, punând jos mai întâi degetele şi apoi călcâiul. Câteva ramuri uscate de molid mi-au zgâriat faţa şi braţele, apoi au revenit la locul lor, şfichiuind aerul. Atunci am auzit zgomotul. La vreo douăzeci de metri în faţa mea, s-a auzit ceva ca un copac mare în prăbuşire şi am ştiut că era de fapt ursul care fugea. M-am luat după zgomot, cu capul aplecat, ca să nu-mi scot ochii cu vreo crenguţă ascuţită, făcându-mi loc cu umerii printre molizi. Inima îmi bătea atât de tare, că nu mai auzeam ursul fugind, dar am văzut o mişcare printre copaci şi m-am avântat într-acolo într-un suflet. Am lăsat gravitaţia să mă poarte pe pantă. Ursul s-a întors spre mine la poalele dealului. A lăsat capul în jos şi şi-a arătat dinţii.

Preţ de o secundă, niciunul dintre noi n-a mai făcut nicio mişcare. În lumina amurgului, ursul părea imens. Unul dintre ochi îi era complet

acoperit de sânge. Apoi ursul m-a atacat. Până să duc eu puşca la ochi, era deja la jumătatea distanţei. Nu-mi amintesc când am apăsat pe trăgaci, dar am văzut stele verzi din pricina exploziei. Când am reuşit să-mi recapăt vederea, ursul zăcea nemişcat la cinci metri în faţa mea. M-am apropiat de el, cu puşca încă îndreptată spre capul lui. Dar era deja mort.

Era prea mare să-l car singur. Aveam nevoie de ajutor. M-am uitat în spate spre dealul împădurit. Din punctul acesta, părea la fel de abrupt ca o stâncă şi înalt de aproape o mie de metri. „La dracu'!" mi-am zis.

Cât am urcat dealul l-am tot înjurat pe Bud Thompson. Ca paznic de vânătoare, era de datoria mea să omor animalele rănite sau turbate. Dar simpla vedere a ursului întins mort pe jos şi gândul că la mai puţin de doi kilometri rămăsese capcana mea goală, mă făcea să simt inutilitatea întregii întâmplări. Moartea ursului mi se părea inutilă şi ceea ce mă deranja cel mai tare era că nu reuşeam să pricep de ce se întorsese ursul la acea fermă, când nu mai era nici măcar un porc în cocina aia.

Mi-a luat un sfert de oră să ajung din nou la ferma lui Thompson şi, chiar înainte să ajung pe coama dealului, am văzut luminile albastre şi roşii sclipind printre copaci. O maşină de poliţie şi o ambulanţă erau parcate în faţa porţii. Lângă camioneta mea mai era una aparţinând serviciului de pază de vânătoare, trasă pe iarbă.

Kathy Frost mă aştepta lângă cocină.

— Eram în tură, am auzit apelul pe staţie.

Kathy era încruntată.

— Eşti zgâriat pe toată faţa.

Mi-am atins obrazul. Pe degete aveam sânge.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea. Unde e ursul?

— E mort. Jos, la buza dealului, e vreo jumătate de kilometru până acolo.

— La dracu’. O să avem ceva de cărat.

— Oricum murea, am zis. Pierduse o grămadă de sânge.

M-am uitat spre casă.

— Thompson unde-i?

— Înăuntru. Trebuia să fi rămas cu el, Mike. Trebuia să ne aştepţi să venim cu câinele.

— Eram furios, am zis. De ce mama dracu’ s-a întors ursul aici? N-are sens.

— L-a momit. I-a pus mâncare pe jos.

Kathy mi-a făcut semn s-o urmez. Am ocolit cocina. Dincolo de gard era o grămadă de gunoi. Am văzut o cutie goală de conservă de şuncă, o cutie de gogoşi de la Dunkin Donuts şi alte rămăşiţe pe care nu le mai observasem până atunci.

— Încerca să-l momească în cocină, i-am zis. Ştia că am pus şi noi o capcană, dar încerca să-l momească el ca să-l împuşte cu mâna lui.

Am luat-o spre casă.

— A momit ursul şi l-a împuşcat ilegal. A încălcat legea.

Doi infirmieri au ieşit pe uşa bucătăriei, cu Thompson pe targă. Avea rana înfăşurată într-un bandaj proaspăt, încă alb. M-am aşezat în calea lor. Thompson m-a privit cu un zâmbet confuz, de om beat.

— E mort?

— E mort.

— Îmi daţi mie blana? De când îmi doresc o blană de urs s-o pun pe podea!

Abia m-am abţinut să nu-l pocnesc.

— Nu mi-ai spus că îl momeai. Ştii că e ilegal să faci aşa ceva?

Zâmbetul i-a pierit de pe faţă.

— Mi-a omorât porcul. A fost legitimă apărare.

— Legitimă apărare pe dracu’. L-ai momit!

— Mă scuzaţi, domnule paznic, a intervenit unul dintre infirmieri. N-aţi putea continua discuţia asta puţin mai târziu?

— Dă-te din calea lor, Mike, s-a auzit vocea lui Kathy Frost din spatele meu.

Cu degetul spre faţa lui Thompson, am spus:

— Ai încălcat legea, Thompson, şi după ce te cos ăştia, te duc la pâmaie.

— Nu, n-ai să faci aşa ceva, a spus Kathy pe un ton dur. Haide, Mike, lasă oamenii să-şi facă treaba.

M-a apucat de umăr. Nu m-am mai opus, am lăsat-o să mă tragă un pas în spate. I-am privit pe infirmieri băgându-l pe Thompson în salvare. Când au închis uşile şi au pornit motorul, Kathy mi-a dat drumul din strânsoare.

— Ai sărit calul, Mike.

— Îmi pare rău, am zis. Beţivii mă calcă pe nervi.

— Ieşi din tură. Din secunda asta.

— Poftim? Mi-am cerut scuze!

— Foarte bine, îţi accept scuzele, dar tot vreau să pleci acasă. Eşti liber începând din seara asta.

— Ai de gând să mă suspenzi?

— Numai dacă nu-mi dai de ales. Te duci acasă şi te odihneşti. Mâine eşti liber şi pe urmă ai o săptămână de concediu. Poate, după asta, te aduni.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că tuturor ne pare rău de ce i se întâmplă tatălui tău, dar dacă asta îţi afectează judecata, e mai bine să nu mai îmbraci uniforma pentru moment. Du-te acasă, Mike. Vorbesc serios.

În acea seară m-am îmbătat prima oară de când devenisem paznic de vânătoare. A doua zi dimineaţă, când m-am trezit, stăteam cu faţa în jos pe canapea. Telefonul suna şi a trebuit să-mi adun toate puterile ca să mă împleticesc prin cameră, să ajung la el şi să răspund.

— Alo?

— Trebuie să ne vedem, mi-a spus mama.

s în oraşul Scarborough mi-am petrecut a doua jumătate a copilăriei, după ce ai mei au divorţat. Mama şi tatăl meu vitreg încă trăiesc acolo. E la doar două ore de mers pe lângă ţărm, dar întotdeauna drumul pare mai lung pentru că peisajul se schimbă atât de dramatic. În zilele noastre, partea sudică a statului Maine e doar o extensie a suburbiilor Bostonului. Mama primise un telefon de la tata şi intrase în panică. Nu voia să discute la telefon.

— Am nevoie să vii aici, îmi spusese.

Era o dimineaţă însorită. Am sunat la uşa frumoasei case noi a mamei. Mi-a deschis tatăl meu vitreg. Neil Turner era un tip înalt şi zvelt, cu părul negru şi bogat, uşor grizonant pe la tâmple. Purta un tricou verzui şi pantaloni kaki. A zâmbit stângaci şi mi-a întins mâna.

— Chiar nu trebuia să te deranjezi să vii până aici.

— Nu-i nimic, am spus.

— E Michael? a strigat mama de la etaj.

— Eu sunt, am răspuns.

A apărut în capul scărilor. Era desculţă, purta pantaloni albi şi un tricou de bumbac cu dungi albastre. A coborât scările în grabă, să mă îmbrăţişeze.

— Ce bine îmi pare că te văd!

Părul îi mirosea frumos a şampon.

— Şi eu mă bucur să te văd, mamă.

M-a împins puţin, fără să-mi dea drumul, să mă vadă mai bine. Avea cearcăne întunecate. M-a mângâiat pe obraz.

— Ce-ai păţit la bărbie?

— M-am zgâriat când am trecut printre nişte tufe. Ia zi, ce e cu telefonul acela de la tata?

S-a uitat la Neil, care se sprijinise de uşă.

— Hai să mergem în camera de zi, a zis el.

S-au aşezat unul lângă altul pe canapea, ţinându-se de mână. Eu am luat loc în faţa lor. Era o cameră zugrăvită în alb-bej, cu mobilă

scandinavă. Pe măsuţa de cafea erau un album cu picturile lui Matisse şi o fotografie cu Neil şi fiica lui din prima căsătorie.

— N-ar fi trebuit să te sun, a zis mama. Neil mi-a spus să nu te sun, dar intrasem în panică.

S-a uitat la Neil şi el i-a strâns uşor mâna.

— A sunat mai devreme. Cred că era vreo opt. Părea că vorbeşte de la un telefon mobil. A zis că nu i-a omorât el pe cei doi. Şi că te-a rugat să-l ajuţi, dar tu ai refuzat.

Am simţit cum mi se strânge inima.

— Ţi-a spus cumva unde e?

— Undeva prin Canada. Voia să vorbească, de fapt, cu Neil.

— Voia să-i fiu avocat, zâmbi Neil trist şi clătinând din cap. Îţi vine să crezi? Eu mă ocup de drept economic.

Când îi sugerasem tatei să-şi ia un avocat, îmi râsese în nas. Probabil se răzgândise. Dar oare chiar voia sfaturile juridice ale lui Neil? Cei doi se urau.

— Şi tu ce i-ai zis?

— I-am închis, desigur, şi am sunat la poliţie. Am vorbit cu ofiţerul acela indian, Soctomah.

— Dar de unde ştii că nu voia să se predea?

— Omul e un criminal.

Neil mă privea de parcă nu-i venea să creadă cât sunt de prost.

— M-am temut că ne trezim cu el aici. Dacă i-a ucis pe acei doi oameni, cine ştie de ce mai e în stare.

— Dar nu ştim sigur că ar fi omorât pe cineva. El zice că e vorba despre o înscenare.

Neil a dat din mână.

— M-am temut pentru mama ta.

— Mie nu mi-ar face niciun rău, a spus mama, clătinând din cap.

— Ei, bine, dar nimic nu l-ar fi oprit să-mi facă mie ceva. A mai zis el o dată că mă omoară. Sau ai uitat?

Mama se uita pe fereastră, făcându-se că nu l-a auzit. Neil s-a întors spre mine.

— S-a întâmplat imediat după ce m-am logodit cu mama ta. M-a aşteptat într-o seară în parcarea de la birou. Era beat. Mi-a zis că mă omoară dacă n-o rup cu ea.

— Jack spune tot felul de chestii la băutură, a spus mama.

— Dar de ce îi tot găseşti scuze, de ce îi iei apărarea?

Neil s-a întors spre mine.

— Omul e un criminal. Îmi pare rău, dar asta e realitatea.

— Habar nu ai tu ce e el, am zis.

Neil s-a ridicat în picioare.

— Nu-mi vine să cred cât de naivi sunteţi amândoi. Încă vă manipulează. Eu mă duc să termin de făcut bagajul.

S-a ridicat şi ne-a lăsat singuri în camera luminată de soare.

— De ce face bagaje?

— Plecăm la Long Beach. Lui Neil îi e teamă că ne vom trezi cu Jack peste noi. Au tot sunat reporterii. E de coşmar…

Deci aşa stăteau lucrurile. Plecau din Dodge şi-l lăsau pe tata în voia sorţii. Şi chiar dacă se gândise să se predea, reacţia lui Neil sigur îl făcuse să se gândească de două ori înainte să mai încerce să contacteze un alt avocat.

— Nu-mi vine să cred că nemernicul ăsta i-a trântit telefonul în nas.

— Michael!

Ştiam că sunt prea aspru cu Neil. Totul era cu fundul în sus. Până în urmă cu trei zile, nici măcar nu mă mai gândeam la tatăl meu adevărat şi, cu toate astea, acum că reintrase în viaţa mea, mă simţeam dator să-i iau partea.

— Tot nu pricep de ce te-a sunat pe tine după atâta vreme.

— M-a mai sunat şi înainte de asta, a zis mama. Mă sună de câte ori se îmbată. Neil nu ştie. E secretul meu. Ştiu că Jack e cumplit când

bea, dar are şi o parte pe care n-o vede nimeni. E un om singur, care are nevoie de o femeie în viaţa lui. E pasional şi fără o femeie lângă el, se pierde. Dar are o inimă bună.

Mama zâmbi.

— Tu ce mai faci, Michael? Nu arăţi prea bine.

— Sunt bine. Am avut o săptămână epuizantă.

Ea a făcut semn că mă-nţelege.

— Ce mai face Sarah?

Nu le spusesem că Sarah se mutase singură. Am fost tentat să-i spun adevărul, dar m-am auzit vorbind:

— E bine.

M-a privit drept în ochi.

— Tare mai semeni cu taică-tău.

Atunci mi-am dat seama că mama – şcolăriţa rebelă de la Şcoala Catolică, trecută de la o viaţă în rulotă la cea de suburbie micburgheză, avea un suflet ale cărui adâncimi probabil nu le voi putea pătrunde niciodată.

— Toată lumea crede că el e vinovatul. Dar eu nu pot să cred aşa ceva. M-am băgat în pat şi am plâns când am auzit, a spus ea.

Mi-am dres glasul.

— Când ai vorbit cu el ultima oară? Înainte să te sune acum, adică.

— A trecut ceva timp de atunci. Nu mă mai sunase de vreo doi ani.

— Ţi-a zis vreodată ceva de vreuna, Brenda?

A ridicat privirea şi mi s-a părut că văd o străfulgerare în ochii ei – o scânteie din vremurile în care locuia în rulotă.

— Asta cine mai e?

— Soctomah zice că e iubita lui de la Rum Pond.

— N-o cunosc pe femeia asta.

— Mai poţi să-mi spui ceva despre conversaţia voastră?

— Îi e frică. Tatăl tău n-ar recunoaşte niciodată că se teme. Dar eu am fost mereu în stare să-mi dau seama când îi e frică. Michael, trebuie

să-l ajuţi. Eşti în forţele de ordine. Nu poţi să le spui că e nevinovat?

Atât de simplu stăteau lucrurile în mintea ei. Dacă eu le spuneam că e nevinovat, ei m-ar fi crezut.

— Trebuie să se predea, am spus.

— Nu mai are încredere în nimeni.

— Ei, trebuie să-nceapă să aibă încredere.

Pe la şaisprezece ani, i-am spus mamei că vreau să-mi petrec vara cu tata. A încercat să mă facă să mă răzgândesc. A zis că nu ştiu ce fel de om e. Dar eu i-am întors-o:

— De-aia şi vreau să mă duc, ca să aflu ce fel de om e.

Până la urmă a cedat.

— Da, m-aş bucura să te văd, a zis tata, când am dat de el pe radiotelefonul care era singura legătură cu lumea a Taberei Sportive Rum Pond.

Numai că nu am unde să te ţin în căbănuţa mea. Şi nu cred că-ţi dă Pelletier vreo cameră.

Am zis că sunt în stare să stau toată vara într-un cort dacă e nevoie.

— Lasă-mă să mă gândesc cum facem şi te sun eu.

Dar nu m-a mai sunat el niciodată. Aşa că am continuat să-l sun eu. I-am zis că sunt dispus să fac orice e nevoie la Rum Pond: să spăl vase, să sparg lemne, orice, în schimbul unei farfurii cu mâncare.

— Păi cred că-ţi găsim noi ceva de lucru, a zis tata. Dar să ştii că şi eu o să fiu ocupat, aşa că nu te aştepta la cine ştie ce.

Am spus că nu va fi nicio problemă.

La două zile după ce am luat vacanţă, în iunie, eram în autobuzul spre Waterville. Tata îmi spusese că mă aşteaptă la autogară, dar nu mă aştepta nimeni când am ajuns. Am stat şi-am stat, până m-am plictisit. Până la urmă am reuşit să sun la Rum Pond, dar Russell Pelletier mi-a zis că tata e plecat prin pădure şi, dacă vreau să mă duc după el, n-am decât să fac autostopul pe şoseaua 201 spre Forks (erau o sută douăzeci

de kilometri de străbătut) şi de-acolo mai aveam de mers pe un drum forestier încă vreo treizeci de kilometri până la tabără. Mi-amintesc că am ieşit în parcare şi mă tot întrebam oare în ce mă băgasem. Am luat-o spre oraş, m-am îndreptat spre nord după mintea mea, în căutarea drumului spre Skowhegan. Să tot fi mers vreun kilometru când am auzit o maşină venind încet în spatele meu.

M-a trecut un fior de teamă. Dintr-odată, am auzit motorul camionetei accelerând şi, cu coada ochiului, am văzut-o venind ţintă spre mine. M-am aruncat pe marginea drumului. Camioneta a frânat cu zgomot lângă mine şi uşa din dreapta s-a deschis. Pe scaun era un tip cu pielea cenuşie, cu o Iadă de bere în poală şi un rânjet ştirb pe faţă. La volan era tata.

— Ce faci, frumosule? Te duc undeva? a zis el.

— Cred că face atac de cord, zise celălalt tip, cu un accent pe care nu l-am putut recunoaşte.

Părea de-o seamă cu tata, avea părul negru şi faţa rotundă.

— L-am păcălit, cred.

— Da, m-aţi păcălit.

M-am ridicat în picioare.

— Foarte amuzant, ce să zic.

— Hai, las-o baltă, a zis tata. Am glumit şi noi.

— Domnul Pelletier mi-a spus că eşti plecat pe undeva prin pădure.

— Da, noi l-am pus să-ţi zică aşa! a spus celălalt tip.

— Fă cunoştinţă cu Truman Dellis, zise tata.

— Hai noroc, a zis Dellis.

— N-avem loc să te luăm în faţă. Hai, treci în spate, a spus tata.

Mi-am aruncat rucsacul în camionetă şi m-am urcat, apoi am încercat să găsesc un loc în care să stau printre toate vechiturile din spate. Erau câteva fierăstraie, două cauciucuri de rezervă şi patru lăzi de bere. A fost o călătorie lungă şi deloc plăcută. Pe fereastra din spate

a camionetei îl vedeam pe tata bând bere în timp ce conducea. În vremea asta, peisajul se tot schimba. Terenurile agricole au făcut loc văilor împădurite şi întunecate ale râului. La nord de Forks, acolo unde Dead River se varsă în Kennebec, am luat-o pe un drum forestier aglomerat şi ne-am îndreptat spre asfinţit printre dealuri. Când am ajuns pe drumul spre Rum Pond eram plin de praf. Curând ne-am înfundat printre pini uriaşi, mai înalţi decât orice alt copac pe care-l mai văzusem până atunci. Am văzut o fulgerare albastră şi dintr-odată ne-am oprit lângă un complex de clădiri făcute din buşteni de molid şi scânduri de pin.

Tata a claxonat şi un bărbat cu mustaţă neagră, slinoasă, a apărut în uşa uneia dintre cabane. Avea o ţigară între degete.

— El e noul şerb? a întrebat, arătând spre mine.

— Da, a răspuns tata. Ce zici de el?

— E cam sfrijit.

— Dar munceşte din greu – ca şi taică-său.

— Şi eu care credeam că-i fii-tu.

— El e Russell Pelletier, a zis tata. E proprietarul locului.

— Vrei să-i fac eu turul de onoare? l-a întrebat Pelletier pe tata.

Truman descărca lăzile cu alcool şi le depozita în spatele cabanei principale.

— Dar te rog, a zis tata. Trimite-l la mine când terminaţi.

— Şi cu bagajul meu cum rămâne? am întrebat.

— Mă ocup eu. La dracu’, ce bine c-ai venit, Mike!

Mi-a tras una peste umeri, atât de tare că m-a durut, dar gestul acesta m-a făcut mai fericit decât fusesem de mult timp.

În următoarea jumătate de oră, Pelletier mi-a arătat locurile. Tabăra sportivă consta dintr-o cabană principală, patru mai mici pentru oaspeţi şi un şopron pentru lemne, o baracă pentru scule, o căsuţă pe ponton, toate construite pe malul unui lac între munţi. Nu se vedea nicio altă construcţie pe malul lacului, doar kilometri întregi de molizi şi

arţari, crescuţi până pe marginea apei.

— Aici a fost, de fapt, o exploatare forestieră, mi-a spus Pelletier, construită pe la 1890.

Am rămas pe mal, cu ochii spre apă.

— Unde e cel mai apropiat vecin al vostru?

— Mai e o tabără sportivă la Spencer Lake, dar trebuie să treci peste munţii ăia de-acolo ca să ajungi la ea. Noi mergem până la Flagstaff sau până la Forks ca să ne ridicăm corespondenţa şi să mai facem cumpărături, a zis. Hai, să mergem în casă.

În bucătăria cabanei principale, o fată slăbuţă toca nişte ceapă pentru tocană. Sprijinit de chiuvetă, Truman muşca dintr-o ceapă ca din măr.

— Salut, a zis el.

— Ea e fata lui Truman, BJ., mi-a spus Pelletier. Ea şi cu nevastă-mea, Doreen, se ocupă de gătit.

Fata mi-a aruncat o privire şi apoi şi-a întors repede ochii. Nu putea avea mai mult de doisprezece ani. Dacă n-ar fi fost coada lungă ce-i ajungea până la jumătatea spatelui, aş fi crezut că e băiat. Avea o faţă osoasă şi ochii la fel de migdalaţi ca ai lui Truman.

— Bună, am zis.

— Doreen stă în casa noastră din Flagstaff în timpul săptămânii, a spus Pelletier. Aşa că B J. E singura fată de la Rum Pond, nu-i aşa, B J.?

— Cred că da, a răspuns ea, fără să ridice ochii de la fundul de tocat.

— E timidă, a zis Truman.

Pelletier m-a condus în sala mare a cabanei, unde un cămin înalt, placat cu pietre, se ridica până la tavanul înnegrit de fum. Un cap ponosit de elan stătea agăţat deasupra căminului.

În sala de mese erau două mese lungi cu bănci în loc de scaune, la care turiştii luau masa.

— Taică-tău a zis să te pun la muncă, mi-a spus Pelletier. Ştii ce

înseamnă şerb?

— E un ţăran din Rusia – un fel de sclav.

— Să ştii că n-am glumit când te-am numit şerb mai devreme. Va trebui să munceşti din greu aici, dacă ai de gând să-mi mănânci mâncarea. O să speli vase şi o să faci curat în cabane.

— Da, domnule.

Mi-a arătat pe fereastră un pâlc des de copaci de pe malul lacului.

— Tabăra tatălui tău e acolo, între copaci. Du-te şi instalează-te, dar să te pregăteşti să speli vasele după cină.

Eram gata să plec când m-a chemat înapoi.

— Încă un lucru.

— Da?

— Taică-tău lucrează pentru mine, pricepi? Eu sunt şeful. Taică-tău face ce-i zic eu şi asta înseamnă că şi tu faci la fel.

— Am înţeles.

— Asta ca să fim înţeleşi, puştiule.

Tabăra tatălui meu era în spatele unor pini de pe dealul ce se ridica lângă lac. Era formată din trei case de bârne: una în care se dormea, alta în care erau un cămin şi o masă pentru jucat cărţi şi a treia cu o bucătărie. Toate dădeau spre o terasă cu bârne de stejar. Nu avea lumină electrică, folosea propan pentru lumină, pentru aragaz şi pentru frigider. Nu avea nici canalizare. Toaleta era undeva în afara casei, o coşmelie după o grămadă de lemne.

„Camera” mea era în căsuţa din mijloc. O saltea acoperită cu plastic fusese pusă într-un colţ, dar tata nu se obosise să mai şi cureţe locul pentru mine. Cutii goale de bere zăceau pe podea printre numere ude din *Fur, Fish and Game*. Aveam să aflu ceva mai târziu că prin acoperiş ploua mai peste tot prin încăpere.

Pelletier se exprimase delicat spunând că voi fi şerb. Când nu spălam vase, măturam prin cabane sau spărgeam lemne. Îi priveam cu invidie pe pescari, oameni cu influenţă, şi, uneori, şi pe nevestele lor din

Massachussets şi din Manhattan, cum plecau dimineaţa la pescuit cu canoele.

Tata nu părea foarte interesat să-şi petreacă timpul cu mine, după cum aveam să-mi dau seama. Aproape întotdeauna era plecat, ori pe undeva prin pădure, ori cu treburi la Flagstaff. Cu fata lui Truman, B J., stăteam cel mai mult. Munceam împreună la bucătărie. Era o fată tăcută şi ciudată. De la Pelletier aflasem că mama ei murise în urmă cu câţiva ani, din cauza băuturii. Truman şi B J. Locuiau de atunci în aceeaşi cabană.

Faptul că Truman şi B J. Erau indieni Penobscot mi s-a părut interesant la început. După o vreme însă, m-am trezit că nu prea îmi era niciunul dintre ei foarte simpatic. Truman era un prost ignorant, B J. Era chiar ciudată. Pe zi ce trecea, mă simţeam din ce în ce mai singur la Rum Pond. Mă gândisem că voi avea, poate, timp să merg la pescuit sau să mă plimb cu barca ori pe munte. Timp aveam eu, dar de cele mai multe ori eram prea obosit ca să mă pot bucura de el. Nu voiam decât să dorm, dar chiar şi asta era imposibil, de vreme ce tata şi Truman beau în fiecare seară până după miezul nopţii.

Într-o seară – cam la trei săptămâni după ce venisem – stăteam pe terasă pe nişte scaune de lemn. Mi-era foarte somn, dar mă străduiam să le fac pe plac tatei şi lui Truman şi să beau o bere cu ei.

Deodată, de undeva s-a auzit un bâzâit ca de bondar. Se auzea din ce în ce mai tare. Pe cerul roşiatic de deasupra dealurilor am văzut luminile unui avion foarte mic, echipat cu flotoare în loc de roţi, zburând mai jos decât orice alt avion pe care-l văzusem în viaţa mea.

— Ah, nenorocitul!

— Cine?

— Paznicul de vânătoare. Charley Stevens.

Truman a scuipat peste balustradă. Avionul a săgetat aerul de deasupra lacului şi apoi a întors şi a dispărut peste deal.

— Ştii de ce face aşa, nu? a întrebat tata. Numai ca să ne arate

nouă că e cu ochii pe noi.

— E şi paznic de vânătoare şi pilot? am întrebat.

— Da.

— Şi zboară şi noaptea?

— Doar l-ai văzut.

— Cred că e destul de periculos.

Tata s-a ridicat în scaun.

— Ai cunoscut vreodată un paznic de vânătoare?

— Nu.

— Bănuiam eu. Sunt nişte ticăloşi aroganţi, asta sunt. Când te-or aresta să te ducă la închisoare, n-or să ţi se mai pară atât de grozavi.

Am dat pe gât şi ultima gură de bere.

— Mă duc la culcare.

În camera mea, m-am dezbrăcat până la chiloţi şi m-am băgat în sacul de dormit. Îi auzeam vorbind ca niciodată, aproape în şoaptă. După o vreme, am auzit Ford-ul pornind. Plecaseră şi doar vântul se mai mişca printre vârfurile pinilor.

M-am forţat să adorm; simţeam că tata şi Truman plecaseră să facă vreo blestemăţie. M-a trezit zgomotul Fordului, când s-au întors. La început n-am înţeles ce se întâmplă, aveau farurile stinse. Apoi mi-am dat seama că aşa veniseră şi pe drum, fără lumini. Am auzit portbagajul deschizându-se, câteva şoapte şi pe Truman izbucnind într-un hohot de râs. Cizmele le-au răsunat pe terasă. Când au trecut pe la uşa mea, am văzut că târau ceva mare în bucătărie.

Mi-am tras pe mine nişte pantaloni şi un tricou şi am ieşit afară în picioarele goale. În bucătărie s-a aprins o lampă cu propan. Prin uşa de plasă am văzut o căprioară pusă pe masă şi lângă masă pe tata şi pe Truman stând şi bând cu sete bere.

— Unde aţi găsit-o? am întrebat.

Amândoi au sărit cât colo când mi-au auzit vocea.

— Am lovit-o cu maşina, a zis tata.

— Nu cred.

Tata a aruncat nervos cutia de bere pe care tocmai o golise. Aceasta s-a izbit de un perete.

— Treci înăuntru şi închide uşa aia.

Am intrat.

— Aţi omorât căprioara. E ilegal.

Tata şi Truman s-au privit şi au izbucnit în râs.

— Puştiule, a zis tata, nici nu ştii cât de amuzant eşti. Hai, o să te-nvăţ cum se tranşează o căprioară.

Mi-am amintit atunci toate acele lecţii pe care tata obişnuia să mi le ţină despre braconaj şi despre cum el vâna ilegal doar de nevoie, că îi era ruşine de ceea ce trebuia să facă, dar avea de hrănit o familie. Acum râdea. L-am privit cum despică vânatul. A întors căprioara pe spate şi i-a înfipt cuţitul de vânătoare sub coaste. Truman a pus organele interne într-o găleată de douăzeci de litri.

— Ia! a zis tata, aruncând brusc ceva în direcţia mea.

Am prins o bucăţică mică de metal. Era glonţul înflorit pe care-l scosese din inima căprioarei. Nu ştiu de ce nu l-am aruncat cât acolo, ci l-am ţinut strâns în pumn.

Truman a ridicat brusc capul.

— O, la dracu’! a zis el.

Atunci am auzit din nou avionul.

Zbura la joasă înălţime pe deasupra lacului, din ce în ce mai aproape, până s-au auzit flotoarele atingând oglinda apei. M-am uitat pe geam.

— Vine pe mal.

Tata a suflat în lampă.

— Du-te la el, mi-a zis. Nu-l lăsa să vină încoace.

— Ce să-i zic?

— Trage de timp!

M-am strecurat afară şi am stat pe loc o secundă, pe terasă, cu

ochii la avionaşul ce se trăgea la mal. Uşa s-a deschis şi un bărbat îmbrăcat într-o uniformă de culoare închisă a ieşit din avion şi şi-a croit drum prin apă până la mal. Atunci l-am văzut pentru prima oară pe Charley Stevens.

— Salut! am zis şi am sărit de pe terasă să-i ies în cale.

Mi-a aruncat o privire piezişă.

— Seara bună. Tu cine mai eşti?

— Mike Bowditch.

— Bowditch zici? Deci eşti fiul lui Jack.

— Da, domnule.

— Vrei, te rog, să-i zici că Charley Stevens ar vrea să schimbe două vorbe cu el?

— E ocupat.

Charley a tras aer în piept şi m-a privit din cap până în picioare.

— Mike, a zis el. Am să te-ntreb ceva şi te rog să-mi spui adevărul. Dacă mă duc la taică-tău în casă, ce găsesc?

O căprioară omorâtă, am vrut să zic, fără să gândesc prea mult. Cuvintele îmi stăteau pe limbă. Dar când am deschis gura, în loc de asta am zis:

— Nimic.

A clătinat din cap şi a oftat şi din expresia de pe faţa lui mi-am dat seama că nu era atât nemulţumit, cât dezamăgit.

— Mă tem că trebuie să arunc, totuşi, o privire.

Urcase deja două trepte când s-a auzit vocea tatei în întuneric.

— Nu-i cam târziu pentru zburat la ora asta?

Charley s-a uitat urât la silueta ce domina treptele.

— Jack, tu eşti acolo?

— Ce s-a întâmplat?

— Am venit să bem o cafea, să mai stăm la o vorbă.

— Nu mai am cafea, Charley.

Paznicul a zâmbit.

— Atunci poate mă poţi ajuta la o treabă de detectiv. Uite, am mai trecut pe-aici în zbor în seara asta, probabil că mi-ai văzut avionul ceva mai devreme?

— Da, l-am văzut.

— Treaba e că am avut probleme cu nişte braconieri pe aici. Aşa că am zis să dau o tură, că tot e lună plină, să văd ce mişcă prin zonă. Şi ce crezi, acum vreo jumătate de oră am văzut nişte faruri aprinse pe şoseaua King şi Barilett. Şi ştii ce era ciudat? Că nu se mişcau. De fapt, mi s-a părut că tocmai omorâse cineva o căprioară.

— Şi ce are asta de-a face cu mine?

— Ei bine, a zis Charley, coincidenţa e că maşina pe care am văzut-o eu semăna tare bine cu Ford-ul ăla vechi pe care-l conduci tu. Mi s-a părut, de fapt, că e chiar maşina ta.

— Am fost aici toată noaptea. Poţi să-ntrebi şi băiatul.

Paznicul s-a uitat lung la mine.

— Ia zi, băiete, aşa e?

Am dat afirmativ din cap.

— Nu te superi dacă mă uit niţel la maşină, nu?

— Ce-ar fi să-mi arăţi mandatul mai întâi?

— Bine, atunci lasă-mă să arunc o privire pe-aici, ca să nu mai avem vreo neînţelegere.

Paznicul a mai urcat o treaptă.

— Nu urca! s-a auzit altă voce.

Charley a îngheţat. L-am văzut ducând mâna la arma pe care o purta sub braţ.

— Da’ tu cine mai eşti?

— Truman Dellis, am zis eu.

— Pleacă de-aici! a urlat Truman.

L-am auzit pe tata spunând în şoaptă.

— Las-o jos, ce dracu’ ai?

— Ce se-ntâmplă acolo, Jack?

— Nimic, Charley. Ce-ar fi să pleci tu?

— Vă rog!

Nici nu mi-am dat seama că am deschis gura, dar Charley Stevens s-a întors spre mine. Ceva din privirea mea probabil i-a dat de înţeles că se află în pericol.

— Bine, a spus el după o lungă clipă de tăcere. O să trec mâine dimineaţă pe-aici.

S-a întors din nou spre mine.

— Ne mai vedem, Mike.

Stând ţeapăn ca o statuie, am privit cum paznicul-pilot se duce înapoi la avionul lui. M-a salutat cu mâna la frunte şi apoi s-a urcat în carlingă. După câteva momente, elicea a început să se învârtească şi avionul a plutit spre ape mai adânci. L-am privit înălţându-se până când umbra lui s-a văzut în dreptul lunii. Abia atunci mi-am dat seama că rămăsesem cu glonţul în mână. Am deschis pumnul şi l-am văzut strălucind în lumina stelelor. L-am aruncat în apă cât de repede am putut.

Mai târziu am aflat că Truman Dellis avusese tot timpul puşca îndreptată spre Charley Stevens, cât fusese acesta pe trepte. Tata i-a făcut scandal pentru asta.

— Ce dracu’ aveai de gând? Să-l omori pentru o căprioară, idiotule?

Nu am fost deloc impresionat de subita lui criză de conştiinţă, mai ales că ne-am petrecut restul nopţii curăţând orice urmă a căprioarei. Truman şi tata au făcut bucăţi carnea şi au luat şi oasele să le ascundă într-un loc secret din pădure, cât am stat eu să frec bucătăria. A doua zi dimineaţă, Charley Stevens s-a întors însoţit de un alt paznic de vânătoare, să inspecteze tabăra şi maşina tatălui meu. N-au găsit nici măcar un fir din blana căprioarei. Câteva zile mai târziu, i-am spus tatei că vreau să plec acasă.

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat în seara aia, nu? Truman ăla e

nebun de-a binelea când bea. Nici nu ştiu ce l-a apucat.

— Nu, nu de-aia. Doar că nu e ce m-am aşteptat să fie.

— Eu nu ţi-am promis nimic, a zis el.

— Aşa e, am răspuns. Nu mi-ai promis nimic.

7

Pe drumul spre casă, mi-am amintit că funeraliile ajutorului de şerif Bill Brodeur erau programate pentru după-amiaza aceea, în sala de sport a Colegiului Colby din Waterville. Am format numărul lui Kathy Frost pe mobil.

— Iartă-mă pentru aseară.

— Scuteşte-mă, Mike.

— Şi până la urmă ce ai făcut cu ursul ăla?

— I-am trimis capul la Augusta, să-i facă un test de rabie, şi restul l-am îngropat, ca să nu se răspândească în caz că e turbat. Auzi, nu prea pot să vorbesc. Ne pregătim să mergem la funeraliile lui Brodeur.

— La ce oră încep?

— La douăsprezece.

A făcut o pauză.

— Sper că nu ţi-a trecut prin minte să vii şi tu. Dacă te vede Malcomb acolo, face criză de nervi.

— Vreau doar să-mi prezint condoleanţele.

— Atunci stai acasă. Nu te vrea nimeni acolo, Mike.

— Mă mai gândesc, am zis şi am închis.

Dacă mă grăbeam, ajungeam înainte să înceapă slujba. M-am oprit la o benzinărie, am cumpărat un aparat de ras de unică folosinţă şi m-am bărbierit rapid la toaletă. Apoi mi-am pus uniforma de rezervă pe care o ţin mereu în Jeep, să fie, în caz de nevoie. Nu mai fusesem la Colegiul Colby de când terminasem şcoala. Clădirile de cărămidă se profilau pe cerul albastru şi pe pajiştile verzi. Studenţii stăteau întinşi şi citeau sau ascultau muzică. Funeraliile începuseră deja de mult când am ajuns eu. Parcarea era plină-ochi de maşini. Am găsit loc să las maşina

abia pe la jumătatea campusului.

Când am ajuns la sala de sport, holul era gol, dar simţeam apropierea mulţimii din încăperea alăturată. Trebuie să fi fost acolo aproape o mie de oameni. Şiruri lungi de scaune pliante fuseseră aranjate pe parchet şi tot nu fuseseră de-ajuns ca toţi ofiţerii, îmbrăcaţi în uniforme multicolore, să aibă loc pe scaun. Stăteau şi pe băncuţe, pe rândurile cele mai de jos. Coşciugul lui Brodeur, învelit în drapel, era pus pe o platformă înconjurată de flori, chiar în faţa sălii. Lângă el, un podium şi un microfon. Şeriful Hatch îşi citea discursul pregătit de-acasă.

Am rămas în uşă, la capătul scărilor. Am reuşit să disting în mulţime uniformele roşii de gală ale locotenentului Malcomb, Kathy Frost şi ale altor colegi de-ai mei din Serviciul de Pază de Vânătoare, care se aşezaseră împreună pe acelaşi rând. Printre ofiţerii de poliţie de la estradă l-am văzut şi pe ofiţerul Twombley. Lacrimile îi străluceau pe obrajii bucălaţi. Slujba se apropia de final. În sunet de cimpoi şi goarnă, cei ce aveau să poarte sicriul au ridicat steagul de pe coşciug şi l-au împăturit. I l-au prezentat apoi mamei lui Brodeur. Toata lumea s-a ridicat atunci când coşciugul a fost luat pe umeri şi purtat pe alee, până afară, la lumina soarelui. Ştiam că aveau să-i dea onorul cu douăzeci şi unu de focuri de armă, în timp ce coşciugul avea să fie pus în maşina mortuară. Îmi simţeam stomacul ca pe un ghem de viermi.

— Paznic Bowditch!

Nici nu mi-am dat seama că era cineva în spatele meu. M-am răsucit pe călcâie şi am dat nas în nas cu un bătrânel cu păr sârmos, nas ca de şoim şi ochi verzi, pătrunzători. Aproape că nu l-am recunoscut aşa, în haine civile.

— Paznic Stevens, am spus.

Mi-a întins mâna.

— Poţi să-mi spui Charley.

Mi-a strâns mâna ca într-o chingă.

— Ieşi?

Am făcut semn că da, ezitând uşor.

— Vin şi eu cu tine atunci, dacă nu te deranjează compania mea.

Trecuse ceva vreme de când nu ne mai văzuserăm; ştiam că locuieşte împreună cu soţia lui undeva lângă Flagstaff. Mă întrebam dacă venise două ore până aici cu maşina sau zburase cu avionul său peste lacuri şi păduri.

Afară mi-am căutat cu înfrigurare ochelarii de soare. Charley s-a întors cu faţa spre soare şi a zâmbit. Avea spre şaptezeci de ani, dar era zdravăn ca un fermier pădurean: avea mâini puternice, un trup zvelt şi nici urmă de grăsime. Garda de onoare se pregătea să tragă salvele spre câmpul de dincolo de parcare.

— Nu mă aşteptam să te văd pe aici, a zis el, pe un ton relaxat. Tatăl tău nu e foarte bine văzut în momentul ăsta, nu?

Am simţit cum roşesc până peste urechi.

— Presupun că nu.

— I-am spus eu locotenentului tău că o să-i pierdem urma în pădurile alea. I-am spus că nu e om mai priceput în ale pădurii decât Jack Bowditch.

Douăzeci şi unu de focuri de armă, trase din secundă în secundă, au spart liniştea. Am simţit cum îmi stă inima în loc şi apoi reîncepe să bată. Charley mă întrebă:

— Îl ştiai pe Brodeur?

— Am fost colegi de academie.

Mulţimea a început să se împrăştie. Charley a mijit ochii undeva peste umărul meu.

— Uite şi un chip cunoscut. Noroc, Russell.

Russell Pelletier fuma de unul singur într-o parte. Purta un sacou de catifea şi o cravată cu model ţipător, deloc potrivită peste cămaşa cu pătrăţele.

— Cum îţi merge, Charley?

Vocea lui Pelletier era numai bună pentru o campanie împotriva cancerului cauzat de fumat.

— E o zi tristă. Nu ştiam că l-ai cunoscut pe ofiţerul Brodeur.

— Ne ştiam de prin zonă. Ştii cum e.

Charley şi-a pus mâna uriaşă pe umărul meu.

— Ţi-l mai aminteşti pe puştiul ăsta?

— Mi-l amintesc.

Pelletier nu s-a arătat interesat să-mi strângă mâna. După ultima noastră discuţie la telefon, în care practic îl acuzasem că i-a înscenat tatălui meu o crimă, nici nu era de mirare.

— Ai vreo veste despre Jack?

— Încă îl mai căutăm, a zis bătrânul pilot.

— Mare tragedie, a spus Pelletier. De data asta chiar a făcut-o lată.

— Deci crezi că e cu adevărat vinovat? am întrebat.

— L-a bătut măr pe Pete Twombley. Sigur că e vinovat.

Ceea ce a spus Charley apoi m-a luat prin surprindere.

— Dar tot nu reuşesc să-mi dau seama ce motiv o fi avut.

Era pentru prima oară de la începerea anchetei când cineva dintre cei implicaţi în cercetare îşi exprima o mică îndoială în privinţa vinovăţiei tatălui meu.

Pelletier a suflat fumul în aer.

— Jack era nervos din cauza ălora de la Catamount. Şi era beat, ca de obicei.

— Şi cu Brenda Dean cum rămâne? am întrebat. Detectivul Soctomah crede că e complicea tatălui meu.

— Nu m-ar mira din partea ei.

— Deci presupun că nici n-ai de gând să-i plăteşti cauţiunea? a întrebat Charley.

Pelletier a izbucnit în râs, dar în ochi i se citea seriozitatea:

— Târfa aia mică n-are decât să se descurce. Deja îmi caut alt

bucătar.

— E tot la închisoare?

Mă întrebam oare ce-i făcuse femeia de-o ura în halul ăsta.

— Din câte ştiu eu, da.

Charley şi-a mângâiat bărbia.

— Soctomah crede că ştie mai multe decât spune. Dar n-au nicio dovadă ca s-o reţină, acum serios. Mă aştept să-i dea drumul, ori azi, ori mâine.

— Eu sper să se predea rapid idiotul ăla. Au murit destui oameni până acum.

Pelletier nici măcar nu şi-a luat la revedere, pur şi simplu s-a îndepărtat de noi.

Charley m-a privit.

— Bătrânul Russ nu prea le are cu politeţurile.

— Ştiu, am lucrat pentru el, nu mai ţineţi minte?

A zâmbit şi a dat din cap, dar nu-mi dădeam seama la ce anume se gândea.

— Uite, a zis el, făcând semn din bărbie. Vine locotenentul tău.

Locotenentul Malcomb venea spre noi în pas grăbit. Un grup de poliţişti din Somerset a rămas în urma lui, aşteptând să vadă ce avea să se întâmple. Printre ei era şi Kathy Frost.

— Charley, ne scuzi puţin, te rog, pe mine şi pe paznicul Bowditch?

— Sigur. Ai grijă de tine, tinere.

— Mă bucur că v-am revăzut.

Malcomb a aşteptat să se îndepărteze bătrânul pilot înainte să se ia de mine.

— Ce dracu’ cauţi aici?

— Am vrut doar să-mi prezint condoleanţele.

S-a apropiat şi mai tare de mine.

— Să ştii că am pus pe seama poveştii ăsteia cu taică-tău toate deciziile proaste pe care le-ai luat în ultima vreme. Dar deja încep să mă

întreb cât de bine judeci, în general. Kathy mi-a spus ce s-a întâmplat ieri.

— Dacă îmi daţi voie, pot să explic.

M-a împuns cu degetul în piept.

— Să n-aud, Mike. Nu acum. Dar mâine dimineaţă, să fii la mine în birou şi o să stăm puţin de vorbă despre viitorul tău în Serviciul de Pază de Vânătoare al statului Maine.

— Da, domnule.

— Să fii la mine la unsprezece fix. Şi-acum pleacă de-aici.

Mi-am petrecut restul zilei completând procesele-verbale care rămăseseră neterminate. Încă aveam îndatoriri de serviciu. A doua zi aveam să mă prezint la biroul locotenentului Malcomb şi, cu siguranţă, urma să fiu suspendat până la audierea disciplinară. Dacă mai voiam să rămân în Serviciul de Pază de Vânătoare, trebuia să mă las la mila locotenentului şi să sper că va fi bine.

Am spus o rugăciune şi m-am culcat devreme.

A doua zi dimineaţă, telefonul a sunat chiar când mă pregăteam pentru întâlnirea cu locotenentul Malcomb. Era detectivul Soctomah.

— Mike, avem nevoie să vii până la Flagstaff să stai de vorbă cu prietena tatălui tău, cu Brenda Dean.

— Eu? Pentru ce?

— Am reţinut-o ca martor, dar procurorii zic că nu avem destule dovezi împotriva ei, aşa că trebuie să-i dăm drumul. Ea susţine că a fost cu taică-tău la Rum Pond când au avut loc crimele şi că habar nu are pe unde e el acum.

— Dar credeţi că vă minte?

— Cam da.

Încercasem în fel şi chip să particip şi eu cumva la anchetă şi acum, din senin, Soctomah îmi dădea exact ce îmi dorisem. Sigur era o capcană la mijloc.

— Şi ce vă face să credeţi că o să stea de vorbă cu mine?

— A zis că are încredere în tine.

— Dar nici măcar n-o cunosc.

— Ea zice altceva.

Oferta lui Soctomah îmi punea însă o mare problemă. Dacă mă duceam la Flagstaff, n-aveam cum să ajung la întâlnirea obligatorie cu locotenentul Malcomb la ora unsprezece. Aşa că aveam de ales: mă duc să mă întâlnesc cu Malcomb şi ratez ocazia de a-mi ajuta tatăl înainte să-l împuşte vreun poliţist înfierbântat, sau mă duc la Flagstaff şi-mi iau adio de la cariera mea. Am ales.

— Bine, vin, i-am spus lui Soctomah. Dar o să-mi ia cam patru ore să ajung acolo.

Soctomah nu a răspuns, dar îl auzeam vorbind cu cineva din cameră. După câteva secunde a zis:

— Zice Charley Stevens că vine el să te ia cu avionul.

O oră mai târziu eram la Indian Pond; un avion alb a apărut deasupra copacilor. A amerizat şi a început să plutească spre marginea lacului. Uşa s-a deschis şi Charley Stevens a sărit pe un ponton.

— Am auzit că are cineva nevoie de un avion, a zis el. Hai, la bord, tinere.

Am sărit în picioare şi m-am urcat pe ponton. Avionul Super Cub avea doar două locuri şi părea la fel de fragil ca un zmeu pentru copii.

— Din ce e făcut avionul ăsta? Din lemn de balsa?

Charley a râs.

— Da, s-ar putea să fie, să ştii.

Mi-am aplecat capul şi am intrat pe locul din spate din carlingă. Charley a înconjurat avionul şi i-a dat un brânci spre apă mai adâncă. Apoi a sărit şi el pe ponton şi s-a aruncat în carlingă, strigând peste umăr:

— O să fie cam gălăgie aici, aşa că trebuie să ne folosim de microfon şi de căşti ca să vorbim.

Pe când ne luam avânt pe suprafaţa apei, şirul de copaci de pe

ţărmul celălalt părea din ce în ce mai aproape. Apoi am simţit cum se ridică aripile şi într-o clipită eram în aer.

Sub noi se întindeau câmpiile din Midcoast, ca o pătură verde-albastră. În spate, aveam apele de un albastru-închis ale golfului Penobscot şi insulele sale răspândite ca piesele unui puzzle.

— Vrei pastrama? a întrebat Charley în cască.

— Nu, mulţumesc.

A ridicat o bucată de ceva ce părea să fie piele de pantofi tăbăcită.

— Te întrebam dacă vrei pastramă de elan. A făcut-o şefa.

— Şefa?

— Nevastă-mea, Ora.

— Nu, mulţumesc, am zis.

Charley a început să morfolească bucata de carne uscată.

— Şi, până la urmă, de ce te-ai făcut paznic de vânătoare, dacă nu te superi că te întreb?

— Pentru că din ce în ce mai mulţi oameni vin în Maine şi nu pricep ce anume face acest loc atât de special. Vin cu ideile astea sucite despre natură, pe care le capătă pentru că trăiesc la oraş sau în vreo suburbie. Copiii cred că toată carnea creşte la magazin. Eu nu am vrut să trăiesc aşa. M-am gândit că dacă devin paznic de vânătoare o să pot să-i fac pe oameni să vadă şi altfel lucrurile. Ştiu că sună prosteşte.

— Eu n-aş zice deloc că sună prosteşte, a zis Charley. Mai ţii minte când ne-am întâlnit noi prima oară, în seara aia la Rum Pond? Atunci mi-am dat seama că nu semeni deloc cu taică-tău. Şi cu toate astea, tot m-am mirat când am auzit că vrei să te faci paznic.

— Şi tata s-a mirat.

— Păi sigur că s-a mirat, a răspuns el. Ia zi-mi ceva. Dacă urcam scările în noaptea aia, peste ce dădeam?

— Peste o căprioară, exact cum aţi presupus. Dar n-aţi fi ajuns în capul scărilor. Truman Dellis v-ar fi împuşcat.

Charley a râs.

— Moş Truman trage bine, şi treaz, şi la beţie. Ţi-am fost recunoscător că m-ai ajutat în noaptea aia.

— Dar eu nu am făcut nimic.

— Ba sigur că ai făcut. Mi-ai zis să nu-mi forţez norocul. Poate că nu prin vorbe, dar ţi-am citit asta în priviri.

— Eram doar un puşti prost şi speriat.

— Nu mai fi atât de dur cu tine însuţi.

Fruntea mi se acoperise cu sudoare. Am început să-mi doresc să nu fi mâncat de dimineaţă. Am dus mâna la stomac.

— Soctomah zice că tu crezi că taică-tău e nevinovat, a spus deodată Charley.

— Nu are logică. N-avea de ce să-l omoare pe tipul de la Catamount, pe Shipman. Şi dacă or să închidă Rum Pond, ce? Tata a mai avut şi alte slujbe. Supravieţuieşte el cumva. Mereu cade în picioare.

— Dar poate a avut el un motiv. Poate că l-a plătit cineva să o facă.

Asta era ceva la care nu mă gândisem absolut deloc.

— Ştii că au găsit urme de cauciucuri? a întrebat el.

Nu eram sigur că am auzit bine.

— Ce-au găsit?

— Au găsit urme de cauciucuri în apropiere de locul faptei, care se potrivesc cu cele de la Ford-ul tatălui tău. Au mai găsit şi o urmă de bocanc care se potriveşte cu mărimea la picior a tatălui tău, au comparat-o cu cizmele găsite în cabana lui.

— Au găsit şi bocancul?

— Nu, a zis Charley. Şi câinii nici nu i-au luat mirosul. Dar un om al pădurii, ca taică-tău, ştie cum să-i amăgească.

— De ce îmi spuneţi toate astea?

— Dacă tatăl meu ar fi fost băgat în aşa ceva, eu aş fi vrut să ştiu. Taică-tău e în mare necaz.

Charley a tăcut o vreme după discuţia asta. Afară, peisajul se schimbase dramatic. Pădurile de brazi se întindeau până departe, la

linia orizontului. Acestea erau ţinuturile sălbatice la care visasem din copilărie. Dar pădurile bătrâne fuseseră defrişate cu o jumătate de secol în urmă. Pete de teren apăreau din loc în loc, ca nişte răni zdrenţuite pe dealuri, unite de o reţea de drumuri forestiere înnămolite. Pepinierele se vedeau ca nişte pete de un verde pal în comparaţie cu verdele intens al copacilor mai bătrâni. Din aer, se vedea că pădurea e de fapt o exploatare comercială. Dar încă mai avea un aer sălbatic, cel puţin aşa se vedea de sus şi la viteza la care ne deplasam. Natura îi iartă omului aproape orice şi ceea ce nu va putea să-i ierte sper să n-apuc să văd cu ochii mei.

Am trecut pe deasupra unei şosele ce de sus părea o panglică şerpuitoare, trebuie să fi fost şoseaua 144, dar n-am reuşit să văd niciun reper cu ajutorul căruia să mă orientez asupra poziţiei noastre. Nu se vedea nici păstrăvăria, nici coşmelia lui Wally Bickford.

Piscurile Bigelow se vedeau în zare.

— Ăsta este terenul celor de la Catamount acum?

— O parte din el, a zis Charley.

— Unde e Rum Pond?

— Acolo, arătă el spre dreapta. E în spatele munţilor, de-aia nu se vede. Lacul din faţă e Flagstaff Pond.

Avionul a virat pentru aterizare şi aşa am putut vedea centrul oraşului, între Dead River şi Flagstaff Pond. Am văzut casele acoperite cu şindrilă şi o poştă ridicată din cărămidă şi cam atât. Când avionul a amerizat, tocmai mă gândeam că probabil făcusem greşeala vieţii mele venind aici.

— Dintre dovezile despre care mi-aţi povestit, am zis eu, în timp ce pluteam fără să ne mai mişcăm din loc, legaţi de un doc, niciuna nu e de necontestat. Ar fi putut fi plantate de cineva care i-a înscenat toată treaba.

Charley nu a răspuns, însă m-a întrebat şi el ceva, la rândul lui.

— Dar tu unde crezi că s-a dus?

— Din ce-am auzit ultima oară despre el, era undeva peste graniţă, în Canada. Asta i-a zis ieri mamei.

— Dar tu nu crezi că e acolo.

— Nu.

— Nici mie nu-mi vine să cred, a zis Charley Stevens şi a deschis uşa. Când am ieşit, m-am uitat din nou la ceas. Era 11:05. Şi eram oficial dezertor din Serviciul de Pază de Vânătoare al statului Maine.

Am lăsat avionul legat la ponton şi am intrat în sat. Am trecut pe lângă nişte căbănuţe de închiriat pe malul lacului şi apoi pe lângă câteva ferme. Întreaga populaţie a Flagstaffului – cei vreo sută şi ceva de locuitori – părea să se fi retras pentru un soi de siestă colectivă.

O maşină de patrulă şi una nemarcată erau parcate în faţa primăriei. Am intrat, împreună cu Charley. Detectivii Soctomah şi Menario ne aşteptau într-un birou. Amândoi purtau cămăşi cu mânecă lungă, cele de la uniforma de gală, şi cravată, pe care niciunul din ei nu şi-o slăbise, în ciuda căldurii infernale. Ne-am strâns mâinile umede de transpiraţie.

— Mulţumesc că ai venit, Mike, a zis Soctomah.

Mi-a făcut semn spre un scaun de la birou.

— Ia loc.

— Deci, unde e Brenda Dean?

— Jos.

— Credeam că-i daţi drumul de la închisoare azi.

Faţa lui Menario s-a înroşit ca focul. Culoarea obrajilor îi era accentuată de părul grizonant şi tuns scurt.

— I-am spus că o ducem noi până la Rum Pond. Nu i-am spus că ne mai oprim undeva pe drum.

— Ştie că vin?

— Nu, a zis Soctomah, dar ne-a dat de înţeles ceva mai devreme că e dispusă să stea de vorbă cu tine.

— Nu-mi dau seama de ce.

— Da, o ţii una şi bună că nu ştii, a spus Menario.

Soctomah s-a sprijinit de birou.

— Voiam să mai stăm de vorbă cu tine despre încă un lucru, Mike. Am înţeles că tatăl tău a sunat-o pe mama ta ieri.

Am aprobat.

— Neil, tatăl meu vitreg, mi-a zis că v-a spus asta.

— Tatăl tău a pretins că e în Canada.

— Aşa e. Aţi încercat să aflaţi de unde a sunat?

— N-am reuşit să aflăm locaţia, a răspuns Soctomah.

— E cam neobişnuit s-o sune pe fosta nevastă, a remarcat Menario. De cât timp zici că au divorţat?

— De cincisprezece ani.

Soctomah a spus:

— Din ce am discutat cu tine, înţeleseserăm că nu mai au niciun fel de relaţie.

— Da, nu ştiam că încă mai vorbesc din când în când.

— Şi, de ce a sunat-o? a întrebat Menario.

— Pentru că Neil e avocat. Nu ştiu. Nici nu prea are la cine să apeleze în momentul ăsta.

— Te are pe tine, a zis Menario.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Tu-i iei apărarea cel mai vehement. Aş fi zis că pe tine o să te caute.

Începeam să mă întreb dacă mă aduseseră aici să vorbesc cu Brenda Dean, sau acesta fusese doar pretextul ca să mă interogheze pe mine de fapt.

— Ne-ai spus că ţi-a lăsat un mesaj în noaptea crimei, a zis Soctomah, privindu-mă fix în ochi.

— Aşa e.

Am încercat să-mi păstrez cumpătul. Oare ştiau ceva despre

conversaţia mea cu tata de acum două nopţi?

— Noi ne aşteptam să te mai caute, a spus Soctomah. Eşti sigur că n-ai mai vorbit cu el de-atunci?

— Nu, am minţit eu. N-am mai vorbit cu el. Şi mi se pare culmea că sugeraţi că aş ascunde dovezi într-un caz de crimă. Am crezut că m-aţi chemat aici ca să stau de vorbă cu Brenda Dean, nu ca să faceţi glume ieftine cu mine.

Pe pervazul ferestrei era un ventilator care mai mişca puţin aerul încins din încăpere. Mi-am dat brusc seama că Charley Stevens mă privea cu foarte mare atenţie.

— Bine, a zis în cele din urmă Soctomah. Încercam doar să verificăm toate detaliile. Să vorbim puţin despre Brenda.

— Ce vreţi s-o întreb?

— Fă-o să vorbească despre taică-tău.

— N-oi fi eu avocat, am zis, dar am impresia că orice mi-ar spune ea, s-ar putea să nu aveţi cum să folosiţi informaţia cu pricina.

Soctomah mi-a răspuns:

— Nu încercăm să o acuzăm de nimic.

— Vrem să aflăm doar unde se ascunde el, a spus Menario.

— Credeţi că ea ştie unde e tata?

— Dacă e cineva pe lume care să ştie asta, atunci ea e, a zis Soctomah.

— Sau tu, a adăugat Menario.

Nici nu puteam să mă enervez prea tare pe Menario pentru ce spusese, oricum mă simţeam vinovat. Tata voia şi el să vorbesc cu Brenda Dean, iar detectivii, fără să-şi dea seama, îmi ofereau această ocazie. Şi dacă Brenda chiar ştia unde se ascunde tata? Eu ce le spuneam poliţiştilor în cazul acesta?

Am coborât un etaj şi apoi am luat-o pe un coridor întunecat. Prietenul meu, detectivul Twombley, stătea în faţa unei uşi, la capătul coridorului.

— Ce face? l-a întrebat Soctomah.

— Se tot plânge că n-o ducem la Rum Pond mai repede.

Uşa s-a deschis. O femeie desculţă stătea direct pe podea, cu spatele lipit de perete. Avea ochii negri şi faţa ascuţită şi purta o pereche de blugi şi o bluză fără mâneci, care-i punea în valoare braţele bronzate şi netede. Ceva mai încolo era şi o pereche de bocanci de lucru, lângă trei cutii de Pepsi Diet.

— Mike? a zis ea.

— BJ.?

Nu-mi venea să cred, parcă-mi dăduse cineva cu ceva în cap. Ultima oară când o văzusem eu pe fata lui Truman Dellis era o puştoaică timidă de doisprezece ani care tăia morcovi pentru supă, în bucătăria de la Rum Pond. Acum era o femeie în toată firea şi chiar o femeie frumoasă.

— Nu ştiam că te cheamă Brenda, m-am bâlbâit.

— Brenda Jo.

Era plânsă toată.

— Pe cine credeai că o să găseşti aici?

Soctomah s-a iţit din spatele meu.

— Care e treaba, Mike? ziceai că n-o cunoşti pe doamna.

— Am muncit cot la cot în bucătăria de la Rum Pond când eram copii. Credeam că numele ei de familie e Dellis.

Brenda s-a ridicat în picioare.

— Dellis îl cheamă pe tata. Eu folosesc numele de fată al mamei.

Dintr-odată mi-am dat seama cu cine stau de vorbă.

— Ia stai! Tu eşti iubita tatălui meu?

A lăsat privirile în podea şi a dat afirmativ din cap. Câţi ani să fi avut acum? Douăzeci? Douăzeci şi unu? îl mai văzusem eu pe tata vrăjind fete mai tinere, dar niciodată atât de tinere.

— Deci până la urmă vă cunoaşteţi, a zis Menario.

Brenda s-a uitat urât la cei doi poliţişti. Arunca flăcări din ochii

înroşiţi de plâns.

— Hai că mi-a plăcut. Trebuia să-mi dau seama că nu mă duceţi voi până acasă de la închisoare, ar fi fost prea frumos să fie adevărat.

Şi-a ridicat bărbia spre Soctomah.

— Până la urmă mă mai duceţi la Rum Pond, nu, ticăloşilor?

— Aşa ne-am vorbit doar, a spus Soctomah.

— Ei, vă lăsăm să mai schimbaţi impresii, a zis Menario şi a închis uşa.

Ne-am studiat o vreme.

— Deci, presupun că încă nu l-au găsit pe Jack, a spus ea într-un târziu, zâmbindu-mi trist Nu-mi vine să cred că n-ai ştiut cine sunt. E chiar amuzant.

— De-a dreptul, am răspuns. Deci, acum te cheamă Brenda.

— Întotdeauna m-a chemat Brenda. Mama nu-mi zicea niciodată B.J., tata a-nceput să mă strige aşa.

Mi-am amintit de faţa buhăită a lui Truman Dellis.

— Ce mai face Truman?

Nu mi-a răspuns la întrebare.

— N-ai cumva o ţigară?

— Nu fumez. Soctomah zicea că ai ceva să-mi spui.

Ochii i s-au umplut din nou de lacrimi.

— Ce porcărie… Jack e acuzat că i-a omorât pe tipii ăia, pe urmă vine poliţia după mine şi mă bagă la închisoare nevinovată.

— Nu mai au cum să te ţină, i-am zis. Nu fără nicio dovadă. Te-au mai ţinut aici ca să apuc eu să ajung. Au crezut că dacă stăm de vorbă, poate se mai lămuresc în vreo privinţă. De-aia sunt eu aici. Numai aşa poţi să-ţi faci un bine, şi ţie, şi tatei.

Îşi frecă încet ceafa şi se uită spre fereastră.

— Nu putem să vorbim afară? Probabil că au pus microfoane pe aici.

— N-au pus microfoane, B J.

— Brenda!

— Îmi cer scuze, am zis, ruşinat de propria mea stângăcie.

Adevărul era că toată situaţia asta mă băgase în ceaţă. Îmi era greu să accept ideea că această femeie atrăgătoare nu e alta decât puştoaica sfrijită de altădată şi gândul că se culca acum cu tatăl meu.

— E cald şi sunt obosit şi nici nu mai gândesc cum trebuie. Hai să stăm puţin de vorbă şi pe urmă te duc eu cu maşina la Rum Pond.

— Deci, să-nţeleg că eşti de partea lor?

Aproape că am izbucnit în râs, atât de absurdă mi se părea ideea. Ea credea că sunt de partea poliţiştilor, poliţiştii credeau că sunt de partea tatei. Chiar mă simţeam tras din toate părţile, trăgeau de mine ca de o frânghie.

— Nu e amuzant, a zis ea. Ţie nu-ţi pasă deloc de el.

— Sigur că-mi pasă. E tatăl meu, doar!

— Atunci de ce încerci să-i ajuţi să-l prindă?

— Pentru că dacă nu-i ajut, o să fie împuşcat de vreun poliţist. Şi din câte îmi dau eu seama, cred că sunt singura persoană din ţară care crede că e nevinovat.

— Dar este nevinovat! Am fost cu el la Rum Pond în seara aia. Nici măcar nu s-a apropiat de Dead River, n-a fost la întâlnire.

— Asta le-ai spus deja detectivilor. Dar ei cred că minţi. Ei zic că au dovezi care arată că a fost la locul faptei.

— Ce dovezi?

Ştiam că nu-i o idee prea bună să-i spun ce îmi zisese Charley, dar voiam să văd ce explicaţie îmi dă ea.

— Urme de cauciucuri de la camioneta lui. Şi o urmă de bocanc.

S-a aplecat să ia de pe jos cutia de Pepsi Diet, de parcă nici n-ar fi auzit ce-i spusesem.

— N-avea niciun motiv să-l omoare pe tipul ăla de la Catamount.

— Soctomah zice că tata era supărat. Catamount urma să închidă Rum Pond şi să-l dea afară din cabana lui. Poate a vrut să-i sperie, să-i

facă să se răzgândească.

— E stupid. Nu dă doi bani pe Rum Pond.

— Poate l-a pus cineva. Cineva ca Pelletier, de exemplu.

— Jack nu s-ar pişa pe Russ Pelletier nici dacă ar fi în flăcări.

Asta era ceva nou pentru mine.

— Credeam că sunt prieteni.

— Prieteni? Unde naiba ai fost până acum?

— Mi-am văzut de viaţa mea – până s-a întâmplat chestia asta.

Brenda se sprijini de perete.

— Eşti supărat pe el.

— Sigur că sunt supărat. Mi-a făcut viaţa un calvar, dar eu tot încerc să-l ajut. Şi asta nu face decât să mă înfunde şi mai tare.

— Bietul Mike.

— Hai că pierdem vremea degeaba, am zis. Eşti o proastă. Şi eu sunt şi mai prost că am acceptat să stau de vorbă cu tine. A zis că-i vei oferi un alibi.

Cuvintele mi-au ieşit din gură înainte să-mi dau seama ce spun.

— Ai vorbit cu el?

Am îngheţat. Oare ce recunoscusem?

— Când ai vorbit cu el?

Simţise că se schimbase ceva la mine, îşi dăduse seama. Dacă detectivii aflau că vorbisem cu tata şi nu le spusesem, deveneam complice la crimă, la fel ca Brenda.

— Te-a sunat, nu-i aşa? Era bine?

N-avea sens să mai neg.

— Mi-a zis că e cineva care îi înscenează toate astea. Dar n-a vrut să-mi spună cine.

Privirile i se întunecaseră atât de tare că acum părea că are ochii negri. Era mai puternică şi mai deşteaptă decât crezusem. Iar eu eram mult mai prost decât păream.

— Ştiu cine i-a făcut-o, a zis ea în cele din urmă. Babacul meu.

— Truman? Nu pot să cred aşa ceva.

— S-a schimbat de când nu l-ai mai văzut tu. A avut un accident grav în pădure, a rămas fără un ochi. Pe urmă s-a mutat la oraş. N-a mai vrut să aibă de-a face cu taică-tău. S-au certat rău.

— Din cauza ta?

Din nou a lăsat privirile în pământ.

— Din cauza mea şi din alte motive. Era din ce în ce mai insuportabil. Şi-a închiriat o cameră la Vernon Tripp. Ştii punctul comercial Natanis, pe şoseaua 144?

Tripp era cel pe care îl suspectase la început poliţia, cel chel, de la hanul Dead River.

— A fost cumva şi Vernon Tripp implicat în asta? Tata părea să creadă că e posibil să se fi vorbit mai mulţi.

Simţeam că îmi creşte speranţa.

— Poate. Tot ce ştiu e că îi urăşte pe ăia de la Catamount, a răspuns ea.

— Dar de ce ar fi vrut Truman să-l omoare pe Jonathan Shipman?

— A avut accidentul ăla când lucra pentru Atlantic PulpPaper. N-a putut să muncească o vreme. Pe urmă, după ce s-a refăcut, Catamount deja cumpărase terenul şi n-au mai vrut să-l angajeze, din pricina infirmităţii lui.

— Ăsta nu e un motiv să le omoare un vicepreşedinte. Ca să nu mai zic şi de ajutorul de şerif.

— Banii sunt un motiv destul de bun, a spus ea.

— Şi cine l-a angajat pentru asta?

— Pelletier.

— Pelletier nu e atât de bou. Ştia că dacă-l omoară pe Jonathan Shipman, asta n-o să-i împiedice pe cei de la Catamount să-şi vadă de-ale lor. N-avea nimic de câştigat omorându-l.

— Păi ce altceva putea să facă? Ăştia îi distrug viaţa!

Transpiraţia îmi ajungea în ochi. Era cald în încăpere şi deja mi-

era greu să judec toate detaliile. Brenda nu părea să fie suficient de deşteaptă să conceapă o minciună atât de elaborată.

— Vreau să cred ce-mi spui, Brenda. Dar detectivii nu pot închide cazul dacă nu au dovezi.

— Tot ce ştiu e că taică-meu n-a mai dat pe la Rum Pond de trei ani încoace şi cu o zi înainte de crimă, m-am uitat pe geam şi l-am văzut în spatele căsuţei de la ponton, vorbind cu Pelletier.

— Dacă tu crezi că Pelletier e un ucigaş, de ce dracu' te mai întorci acolo?

— Trebuie să-mi iau lucrurile.

— Ai zis că tata s-a certat cu Pelletier. Erau prieteni foarte buni. Ce s-a întâmplat între ei?

— Acum câţiva ani, Russ a început să se dea la mine. Era imediat după ce divorţase de nevastă-sa. Într-o noapte s-a îmbătat şi-a sărit pe mine. Jack l-a bătut măr. L-a zis că dacă nu mă lasă-n pace, îl omoară. După asta, lui Pelletier i-a fost târşă să-l concedieze. Dar ne-a lăsat în pace.

— Câţi ani aveai?

— Şaptesprezece.

Nici acum nu era mult mai mare.

— Şi vrei să zici că tata a avut răbdare până ai împlinit optsprezece ani, nu?

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Cine eşti tu să mă judeci pe mine? Jack e singurul bărbat adevărat din viaţa mea.

Era logic că tata voia să o protejeze, dar oare chiar avea Brenda Dean nevoie de protecţie, sau era mult mai deşteaptă decât lăsa să se vadă?

— Deci vrei să spui că Pelletier şi Truman au conspirat să-i omoare pe Jonathan Shipman şi pe ofiţerul Brodeur şi să-i pună asta în cârcă tatălui meu.

— Da.

— Şi de ce nu i-ai spus asta şi detectivului Soctomah?

— Nu m-ar fi crezut. Şi-n plus, Jack mi-a zis să nu-i spun. A zis că or să muşamalizeze totul. Dar dacă-ţi spun ţie, poate că tu o să poţi să-i convingi să cerceteze, doar eşti paznic de vânătoare, eşti de-al lor.

N-am să mai fiu mult timp, mi-am zis. La cum merg lucrurile, sigur or să mă dea afară.

Şi-a ridicat privirile, cu ochii încă uzi de lacrimi. E de o frumuseţe răpitoare, mi-am zis, mai ales când i se şterge îndârjirea de pe faţă.

— Trebuie să faci ceva, a spus ea. Mi-e teamă că or să-l împuşte poliţiştii cu prima ocazie.

— Dacă se predă, nu-l împuşcă nimeni. Mie mi-a spus că e în Canada. Te-a dus vreodată în vreun loc pe care l-ar putea folosi drept ascunzătoare?

— Nu, a răspuns ea cu atâta hotărâre, că imediat am suspectat-o că minte.

— Bine, am zis. Dar mai e ceva ce nu înţeleg. Dacă Pelletier aproape că te-a violat, de ce-ai rămas să lucrezi pentru el acolo toţi anii ăştia? Nu prea are logică.

Ea a ridicat din umeri.

— Şi unde să mă fi dus? Rum Pond a fost singura mea casă de când a murit mama. Şi-apoi, cu Jack mă simţeam în siguranţă. Ştiam că n-ar lăsa pe nimeni să-mi facă vreun rău.

Încă încercam să procesez ultima ei frază, când am auzit paşi pe coridor. Uşa s-a deschis. În prag era Menario, cu faţa aprinsă.

— Auzi, Bowditch, ne-a sunat sergentul tău. Cum se face că nu ne-ai spus că ai fost suspendat?

Am urcat scările împreună cu Menario, înapoi în birou. Într-un colţ, Charley Stevens stătea sprijinit de un birou, sorbind dintr-o cafea fierbinte, numai el ştia cum pe căldurile astea. Soctomah, încruntat tot, ţinea la ureche un telefon fără fir.

— A venit, i-a spus el persoanei de la celălalt capăt.

Mi-a întins telefonul.

— Kathy? am zis.

— Tâmpitule. Eşti suspendat în mod oficial.

Kathy a tăcut o vreme.

— Mike, ce dracu’ se-ntâmplă cu tine?

— E tata la mijloc, Kathy. Trebuie să fac ce fac.

— Şi-arunci la gunoi toată cariera ta?

— Asta o să hotărască locotenentul.

— Nu da vina pe Malcomb. Malcomb voia să te trimită la consiliere şi să-ţi dea nişte zile libere să-ţi bagi minţile în cap. Nu-mi vine să cred că i-ai tras clapa în halul ăsta.

Nu aveam ce răspuns să-i dau.

— Şi-acum ce facem?

— O să vin acolo.

— Cum? De ce?

— Pentru că sunt şi prietena ta, nu-ţi sunt doar şefa. Eşti un paznic bun. Sau cel puţin erai. Şi pe deasupra, am mai şi investit o grămadă de timp şi de cunoştinţe în tine. O să te duci la Malcomb şi-o să-i spui că ai înnebunit brusc. Poate reuşim să te scăpăm doar cu o suspendare. Sunt pe drum deja, o să ajung în câteva ore. Dacă nu te găsesc acolo, vin după tine şi vezi tu ce păţeşti.

Şi cu asta, mi-a închis în nas.

Când i-am întins telefonul înapoi lui Soctomah, acesta mi-a spus:

— Trebuia să ne spui că erai chemat la raport, la locotenentul Malcomb.

— Dacă v-aş fi spus, nu m-aţi mai fi adus aici. Vreţi să aflaţi ce mi-a spus Brenda sau nu?

Tupeul meu a părut să-l ia prin surprindere.

— Dar te rog.

I-am povestit tot ce îmi spusese Brenda. Sau aproape tot. N-am

pomenit nimic de telefonul secret pe care mi-l dăduse tata în miez de noapte.

— Eu zic că are sens ce spune, am tras concluzia.

Menario a pufnit. Soctomah se uita la ventilatorul de pe pervaz.

— Toate dovezile voastre sunt circumstanţiale, am spus, privind spre Charley Stevens. O urmă de cauciuc şi una de bocanc? Nu puteţi obţine o condamnare doar cu atât, şi ştiţi asta.

Dacă Soctomah se înfuriase pe bătrânul paznic de vânătoare că-i mersese gura despre o investigaţie în curs, cu siguranţă se stăpânea bine. Nu acelaşi lucru puteam spune despre Menario. Era grena de furie.

— La dracu', Charley.

— Am crezut că tânărul merită să ştie.

— Din ce mi-a zis Charley, n-aveţi destule dovezi nici ca să deschideţi un proces, am spus.

— Dacă e atât de nevinovat, de ce a fugit în Canada?

— Tata ştia că n-o să-l credeţi. Brenda spune că se temea că Truman şi Pelletier ar putea încerca să-i facă una ca asta.

— Jack Bowditch n-avea cum să se teamă de ăia doi, spuse Charley Stevens. Nici vorbă de aşa ceva.

Soctomah mă pironi cu privirea.

— A fost pierdere de vreme.

Am rămas ca prostit. Sunt sigur că-mi căzuseră fălcile.

— N-aveţi de gând să verificaţi şi teoria asta? Să staţi de vorbă cu Dellis şi cu Pelletier?

— Deja i-am chestionat pe amândoi, a spus el. În acest moment, tatăl tău încă este principalul suspect.

— Mulţumim că ai venit, a zis Menario cât de sarcastic putea.

— Dacă mai apare ceva, te anunţăm noi, a adăugat Soctomah. Sergentul tău ne-a rugat să te ţinem aici până ajunge, dar trebuie să plecăm. I-am promis Brendei Dean că o ducem la Rum Pond şi n-am de

gând să-mi încalc cuvântul.

Soctomah s-a uitat la Charley Stevens.

— Poţi să stai cu Mike până ajunge sergentul Frost?

— Sigur, a zis bătrânul pilot. Am eu grijă de el.

Au scos-o pe Brenda Dean din clădire pe uşa din faţă. Ne-am privit. Părea îngrozită. Am urmărit pe fereastră maşina fără însemne a poliţiei plecând de pe loc.

— N-au de gând s-o bage în seamă, i-am spus lui Charley. Nici nu contează ce spune.

El a ridicat din umeri.

— Soctomah ştie el ce face.

— Nu pot să mă duc acasă şi să uit de toată treaba asta. Nu am cum. Mă duc să stau de vorbă cu Truman Dellis.

— Mi s-a cerut să te supraveghez până vine sergentul Frost.

— Nu mă puteţi ţine aici, ştiţi asta. Nu sunt arestat pentru nimic.

— Şi-atunci o să te duci până la Punctul Comercial Natanis, pur şi simplu.

— Exact.

— E la cincisprezece kilometri de aici.

— Fac autostopul.

Îmi dădeam şi eu seama cât de aiurea suna, ziceai că sunt un adolescent rebel.

— Uitaţi, vă mulţumesc că m-aţi adus până aici, dar pot să am grijă de mine şi singur.

Faţa i-a fost luminată de un zâmbet.

— Ai dreptate. Dar înainte să ne despărţim, mi-ar prinde bine ceva de mâncare. Ţie nu ţi-e foame?

— Nu mi-e foame.

— Ba sigur că ţi-e foame! Uite cum facem. Flint’s Garage e puţin mai sus pe stradă. O să ai nevoie de o maşină ca să ajungi la Dead River. Dacă mănânci ceva cu mine, te duc eu oriunde vrei să mergi. Luăm o

rablă de la Flint.

— Nu vreau să vă fac probleme.

— Am probleme de când mă ştiu. De dinainte să te naşti tu.

Nu aveam nicio îndoială că oferta lui era de fapt un mod simplu de a mă avea sub ochi. Cât pe ce să mă păcălească.

— Chiar nu mi-e foame.

Charley mi-a tras o palmă pe spate.

— Ei, atunci stai şi te uiţi la mine cum mănânc.

Zece minute mai târziu, Charley ieşea de la Hint’s Garage, învârtind pe degete un set de chei de maşină. Am înconjurat împreună clădirea şi am ajuns pe un câmp plin cu bălării şi cu maşini lovite. Nu-mi imaginam că vreuna din epavele alea se mai putea mişca de pe loc, cu atât mai puţin vechiul Plymouth pe care mi l-a arătat Charley. Maşina a tuşit, s-a cutremurat din toate încheieturile şi şi-a dat duhul, când Charley a încercat să o pornească. La a treia cheie, Plymouth-ul a înviat şi am luat-o din loc. Am făcut stânga pe strada principală, spre Dead River Plantation.

— Unde mergem?

— Lasă că o să vezi tu.

Dincolo de râu, muntele Bigelow se ridica până la 1 100 de metri spre cer, o formă întunecată şi zdrenţuită. Charley a luat-o spre sud, pe şoseaua 144, mergând pe lângă râu, lăsând oraşul în urmă. Abia atunci mi-am dat seama încotro ne îndreptam.

Nu mai văzusem Hanul Dead River din seara în care motocicliştii ăia trei mi-au spart capul. Acum, simpla vedere a firmei butucănoase de lemn mi-a dat fiori.

Hanul era într-o clădire veche, cu ferestre de fronton şi acoperiş triunghiular şi cu două coşuri uriaşe din granit. Am parcat Plymouth-ul sub un umbrar şi am ocolit clădirea, să ajungem pe terasă. Când Charley a deschis uşa de plasă, aceasta a scârţâit îndelung. L-am urmat în sala de mese de la capătul holului ce ducea spre bar. Restaurantul

hanului era într-o sală mare, cu tavanul jos şi mese solide de stejar cu jilţuri în loc de scaune, împrăştiate printre stâlpi de susţinere.

Era devreme, aşa că nu mai era nimeni în restaurant. O chelneriţă slăbuţă, cu dinţi ca de cal, îmbrăcată în uniformă cadrilată, a venit la noi.

— Îmi pare rău, băieţi, e-nchis, a zis ea. Aaaa, Charley, tu erai!

— Bună, Dona. Sally lucrează în după-amiaza asta?

— S-a dus până la Skowhegan. Dar se-ntoarce în câteva ore.

— Şi ce ne recomanzi din meniul zilei?

— Tocmai s-a închis bucătăria, bucătarul a plecat. Dar pot să vă fac nişte sandviciuri.

— Da, poţi? Am aprecia foarte tare! a zis Charley.

— Sigur, imediat.

Chelneriţă a dispărut să ne încropească o gustare.

Charley şi-a scos şapca şi a pus-o pe masă.

— Cine e Sally asta? am întrebat.

— Sally Reynolds. E patroana hanului. N-am mai văzut-o din seara crimei şi voiam s-o-ntreb cum îi merge. Presupun că bine nu avea cum să-i facă.

— Deci aici a avut loc întâlnirea cu cei de la Catamount? În sala asta?

— E sala cea mai încăpătoare din oraş. Doar biserica e mai mare. Oamenii s-au înghesuit ca sardelele. Era şi foarte cald.

— Aţi fost aici?

— Am fost.

— Povestiţi-mi.

A arătat cu degetul spre partea din faţă a sălii.

— Acolo era o masă, la care a stat Jonathan Shipman de la Catamount. Era îmbrăcat la patru ace, cu un costum nou nouţ de la L.L. Bean. Stătea lângă Ted Rogers şi Fud Davis, amândoi foşti angajaţi de la APP care au trecut la Catamount. Şi mai era prostul ăla de Newhall,

reprezentantul districtului la guvern. Şi o doamnă drăguţă de la Consiliul Pădurii, am uitat cum o cheamă.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Mai întâi a vorbit Newhall, care ne-a spus că Shipman e oaspetele nostru şi că trebuie tratat cu tot respectul. Apoi doamna de la Consiliul Pădurii a spus câteva cuvinte despre noile companii de prelucrare a lemnului care sunt la fel de hotărâte ca şi Atlantic PulpPaper să apere interesul publicului larg. Apoi s-a ridicat Shipman.

Chelneriţa a reapărut cu o cană mare de cafea. Charley a aşteptat politicos să ni se umple cănile înainte să deschidă din nou gura.

— Shipman ăsta, a zis el, se vedea că e avocat. Degeaba încerca el să se ascundă după haine. Cuvintele pe care le folosea l-au dat de gol: „reevaluarea amănunţită a proprietăţilor” şi „operaţiuni strategice care nu ţin de exploatarea cherestelei”. Presupun că a crezut că ne poate face din vorbe dacă foloseşte cuvinte mari.

— A zis ceva de evacuarea oamenilor?

— N-a zis chiar limpede că firma Catamount avea de gând să renunţe la contractele de concesiune, dar asta s-a înţeles. Oamenii au început să vocifereze. Nici măcar n-au aşteptat să termine ce avea de spus.

— Pe tata l-aţi văzut?

— Nu l-am văzut. Nici pe el, nici pe Truman Dellis. Brenda Dean fusese mai devreme la bar, la un pahar – cel puţin aşa a zis Sally – dar nici pe ea nu am văzut-o la întâlnire. Russ Pelletier era aici.

— Când s-a terminat întâlnirea, Shipman şi Brodeur au plecat pur şi simplu?

— Planul iniţial era ca Shipman să rămână aici, la han, peste noapte, dar presupun că s-a răzgândit. Brodeur trebuia să-l ducă la Sugarloaf, să nu-l linşeze oamenii.

— Adică planul s-a schimbat în ultimul moment?

— Mai mult sau mai puţin.

— Deci, oricine ar fi fost cel ce i-a atacat, era la curent cu schimbarea. Cine mai ştia de asta?

— Brodeur şi Shipman, desigur. Sally Reynolds. Şeriful şi ajutoarele lui. Şi presupun că trebuie să mă mai pun şi eu pe lista asta.

Mi-am amintit de faţa bucălată a lui Twombley.

— Nimeni altcineva nu mai ştia?

— Nimeni de care să ştiu eu, a zis Charley. Eşti pe drumul cel bun însă. Cel ce i-a împuşcat pe Shipman şi pe Brodeur avea clar informaţii din interior. Ucigaşul a ştiut exact unde să-i atace.

— Atunci nu avea cum să fie tata, am zis. De unde să fi ştiut el toate astea? Cine i-ar fi putut spune?

— Vine mâncarea, a fost singurul răspuns al lui Charley.

Donna ne pregătise sandviciuri cu ton şi roşii, puse pe felii groase de pâine de casă. În vreme ce mâncam, Charley mi-a zis că tabăra lui, unde locuia cu soţia din aprilie până în noiembrie, era pe celălalt mal, chiar vizavi de debarcaderul public de pe lacul Flagstaff. L-am întrebat dacă şi soţia lui, Ora, ştia să piloteze şi mi-a spus că a încercat să o înveţe o dată, dar ei nu-i mai place să se urce în avion nici ca pasager. Subiectul părea să-l arunce în butoiul cu melancolie, aşa că am lăsat-o baltă. După ce ne-am terminat sandviciurile, ne-am dus la maşină şi am reuşit să o pornim din nou.

— M-am gândit să facem un mic ocol, a zis Charley. Dacă tot ai venit până aici, îmi închipui că poate ai vrea să vezi şi locul crimei.

În loc să o ia din nou pe şosea, Charley a apucat-o pe un câmp plin cu bălării ce se întindea până la un şir de brazi ce se vedea în zare. S-a ţinut după liniile paralele adânc întipărite în praful întărit de căldura soarelui. Drept înainte se vedea o ieşire printre brazi.

— Pe vremuri, ăsta era un drum cu două benzi. Pe aici se transportau buştenii cu o trăsură ca două sănii legate la un loc. Drumul ţine cam cinci kilometri, dă-n şoseaua principală.

— De ce n-a luat-o Brodeur pe unde venise?

— Tripp şi încă vreo câţiva îi aşteptau la ieşirea din han, cu camionetele. Presupun că tânărul Bill s-a gândit s-o şteargă pe-aici înainte să se ia de ei.

Vechiul drum forestier era scăldat în lumina soarelui. Praful era brăzdat de urme de cauciucuri lăsate de recenta paradă de maşini ale poliţiei, care trecuseră pe aici zilele astea.

Am ajuns într-o poieniţă din care copacii cei mari fuseseră tăiaţi recent şi acum nuiele firave ieşeau din pământ, ca nişte fire de iarbă după un incendiu. Banda galbenă de semnalizare fusese legată de copacii din apropiere. Charley a oprit maşina. Am ieşit şi căldura de afară ne-a izbit în plin. A făcut un semn spre locul în care drumul se afunda din nou în pădure.

— Au intrat în poiană, a zis el, şi aici i-a aşteptat, pe partea cealaltă, la întuneric. Şi-a pus camioneta de-a curmezişul drumului, cu spatele spre poieniţă, şi presupun că le-a băgat o lanternă în ochi ca să-i orbească. Primul glonţ a trecut prin parbriz în dreptul şoferului şi l-a nimerit drept în gât pe ajutorul de şerif Brodeur.

A arătat cu degetul adâncitura de sub mărul lui Adam.

— Al doilea glonţ i-a făcut capul ţăndări.

— Şi cu Shipman cum a fost?

— Al treilea foc l-a nimerit în umăr, în vreme ce încerca să iasă din maşină. A reuşit să deschidă portiera şi s-a clătinat pe picioare în direcţia asta.

M-a dus spre una dintre marginile poienii.

— Dar n-a apucat să facă decât câţiva paşi. Glonţul care l-a omorât i-a fost tras drept în ceafa.

Ştiam că probabil criminaliştii cercetaseră fiecare milimetru al poienii şi luaseră mostre de peste tot, dar nu m-am putut abţine să nu cercetez şi eu praful mai înnegrit la culoare în acest loc, unde parcă sângele lui Shipman lăsase o pată permanentă pe pământ.

— Ce pot să-ţi spun cu certitudine, a zis Charley, este că omul care a făcut asta e braconier. I-a orbit ca pe căprioare.

Când m-a privit, avea o privire oţelită, la fel ca acum opt ani, în noaptea în care stătuse pe treptele întunecate ce urcau spre tabăra tatălui meu.

— De ce m-aţi adus aici?

Privirea lui era de-a dreptul sfredelitoare.

— Pentru că tu ţi-ai dorit să te aduc aici.

Parcă dintr-odată soarele îngheţase, aşa m-am simţit.

— Bine, am zis. Am văzut ce era de văzut. Acum putem să mergem la Truman?

— Cum doreşti. Eu sunt doar un biet şofer.

N-am spus nimic o vreme, am mers doar spre sud, spre Dead River Plantation. Am trecut peste un deal pe care pinii de pe margine căzuseră şi se vedeau fermele sărăcăcioase de pe malul râului. Pe coama dealului era un fel de troiţă. Un panou mare prins de acoperişul troiţei făcea reclamă Punctului Comercial Natanis. Un indian de lemn de aproape doi metri, cioplit grosolan şi pictat cu culori stridente, fusese plantat la intrarea în parcare.

Natanis, mi-am adus aminte, fusese un indian Abenaki celebru, ultimul din trib, ucis la St Francis, care i-a condus pe Benedict Arnold şi pe oamenii săi pe malurile lacurilor şi peste munţi, spre Quebec. Frumoasă statuie, mi-am spus.

Am căutat din priviri hambarul din spatele punctului comercial şi l-am văzut, gata să se prăbuşească pe o latură, o structură maro cu o singură fereastră la pod şi o scară exterioară părăginită ce ducea la etaj. Nu era nicio maşină parcată în faţă.

— Se pare că Truman nu e acasă, a zis Charley.

— Aş vrea să stau şi eu de vorbă cu Vernon Tripp ăla.

Charley m-a privit lung.

— Nu cred că e o idee prea bună. E un tip destul de instabil.

— Da? Aşa zice lumea şi despre mine.

Pe uşa punctului comercial erau o mulţime de afişe, foi colorate acoperite de vorbe grele, scrise cu litere mari: „Sportivi! Apăraţi-vă drepturile! Împotriviţi-vă terorismului corporatist! Nu călcaţi în picioare Statele Unite!”

Nici nu e de mirare că Jonathan Shipman ceruse escortă de la poliţie. Interiorul punctului comercial era o parodie după un magazin cu de toate de pe timpuri. Coame de cerb şi piei de animale erau bătute în cuie pe pereţi. Pe rafturi prăfuite zăceau articole de camping, capcane pentru vânat de diverse feluri, amestecate de-a valma cu suvenire ieftine. Cu toate astea, armele păreau să fie articolul cel mai bine reprezentat la raft. Am văzut puşti şi arme de vânătoare încuiate în vitrine speciale şi o tejghea de sticlă în formă de L sub care erau o mulţime de revolvere. În spatele tejghelei, un tip îndesat, cu capul ras şi o bărbuţă neagră ca de ţap, stătea de vorbă cu un client. Părea neschimbat faţă de acum doi ani, când tata stătuse de vorbă cu el la hanul Dead River.

— Noroc, Vernon, a zis Charley.

Expresia de pe faţa lui Tripp nu era deloc prietenoasă.

— Ce-i asta? Razie? Agenţii guvernului nu-s bineveniţi în magazinul meu.

— Ştii bine că-s pensionat.

Clientul care stătea de vorbă cu Tripp s-a evaporat iute. N-am putut să nu observ că i s-a schimbat privirea când a auzit cuvintele „agenţi guvernamentali”.

— Cred că tocmai mi-ai alungat un client, domnule ofiţer, a zis Tripp.

— Mă-ndoiesc, a spus Charley. Ia zi, de ce eşti aşa cu fundul în sus? Am crezut că o să fii cel mai fericit om din Flagstaff.

— Ce motiv aş avea? a întrebat el, umflându-se în pene.

— Păi, dacă Jack Bowditch e urmărit, tu ai scăpat. Ar trebui să

sărbătoreşti.

— Să sărbătoresc, zici?

Tripp şi-a ridicat mâinile cu palmele în sus. Urme roşii se vedeau la ambele încheieturi.

— Uită-te şi tu ce mi-a făcut Mekeen. Ar trebui să-l dau în judecată pentru arest neîntemeiat şi brutalitate. Toţi îi pupă în fund pe ăştia din poliţia statului, atotputernica poliţie a statului.

— Brutalitate? Tu ai fost ăla care l-a ameninţat pe Shipman. Te am auzit cu urechile mele, eu şi încă vreo două sute de oameni. Şi jumătate de oră mai târziu anunţi o crimă dublă prin staţie. Primul poliţist care a ajuns la faţa locului te-a găsit acolo cu o armă în buzunar. Tu cum te aşteptai să reacţioneze?

— Sunt un patriot care a anunţat o crimă la poliţie. Meritam o medalie, nu cătuşe.

— Erai nervos. I-ai aşteptat pe Shipman şi pe Brodeur să iasă prin faţă şi, când n-au mai ieşit, te-ai prins că au luat-o prin spate. Aşa că te-ai luat după ei.

Am făcut un pas înainte.

— Adică el a găsit cadavrele?

Tripp s-a uitat urât la mine.

— Asta micu’ cine e?

— Mike Bowditch, am spus.

— Adică eşti fiul lui Jack Bowditch?

— Exact.

— Mike face parte din Serviciul de Pază de Vânătoare al statului Maine, a explicat Charley.

— Ei, nu, că asta e chiar bună! Ce ironie!

Spre surprinderea mea, Tripp a izbucnit în râs, lăsând să i se vadă măselele plombate.

— Fiul lui Jack Braconierul este paznic de vânătoare. Da’ ştiu că n-a suflat o vorbă despre asta.

— Dar mie mi-a povestit despre tine, am zis.

— Nu, zău!

— A fost cât pe ce să ne şi cunoaştem noi doi. Acum doi ani, la hanul Dead River. Mi-a zis că eşti un paranoic băgat în miliţii.

Tripp n-a muşcat momeala.

— M-a făcut el în toate felurile şi drept în faţă.

— Vrei să spui că nu e niciun scandal între voi?

— O fi babacul tău un nemernic când o ia pe ulei, dar din punctul meu de vedere, e un erou. Dacă mă întrebi pe mine, ar merita o medalie de aur pentru ceea ce i-a făcut viermelui de Shipman.

— Uiţi că a mai murit şi un ofiţer de poliţie, a zis Charley.

Tripp a început să-şi mângâie bărbiţa.

— Ce ghinion, da, a fost împuşcat şi ajutorul de şerif. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple.

— Se vede cât eşti de afectat, am spus. Deci poliţiştii te-au arestat când te-au găsit la locul faptei. Cum se face că nu a scris şi-n ziare despre asta?

— Din două motive. În primul rând, pentru că mi-au dat drumul, n-am fost acuzat de nimic şi, în al doilea rând, pentru că n-aveau niciun fel de dovadă împotriva mea.

Tripp strângea din pumni, evident enervat.

— Da’ ce mă tot pisezi la cap, Charley? Nu mai eşti în serviciu acum. Eşti, ca şi mine, în posesia unui contract de închiriere. Din câte am auzit eu, şi tu o să-ţi pierzi bunătate de căbănuţă. Aş fi zis că te bucuri că şi-a luat Catamount tălpăşiţa.

Ceva a trecut prin faţa geamului cu gratii din laterala clădirii. Am auzit un motor oprindu-se şi o portieră trântindu-se.

— A venit Truman acasă, a spus Charley.

— Dar ce treabă aveţi cu chiriaşul meu? a întrebat Tripp.

— Mike vrea să schimbe vreo două vorbe cu el.

— Nu mai spune…

Dintr-odată, ochii lui Tripp se măriseră şi un rânjet îi înflorise pe faţă.

— Stai că pricep eu ce se-ntâmplă aici. Tu vrei să dai vina pe altcineva, să-l scapi cu faţa curată pe tăticu'.

Am simţit cum mă înroşesc la faţă de furie.

— Tatăl meu n-a omorât pe nimeni.

Tripp a clătinat din cap, cu milă.

— Bătrânul tău a făcut-o, Mikey, băiatule. Nu mai încerca să pui treaba asta în cârca altcuiva.

Afară, un camion de cărat buşteni a trecut pe drum, încărcat cu cherestea. Se ducea spre exploatare. Am aşteptat să se stingă zgomotul înainte să mă iau de Charley.

— Cum e posibil aşa ceva? De ce nu mi-aţi spus că poliţiştii l-au arestat pe Tripp în seara crimei?

— Pentru că i-au şi dat drumul. Nu avea cum să fie el ucigaşul, Mike.

— Bine, dar poate a ajutat pe altcineva să o facă.

Ochii lui Charley erau de nepătruns.

Cu cât stăteam mai mult în preajma lui, cu atât mai greu îmi era să-mi dau seama ce gândeşte. Dintr-odată, mi-am amintit ce spusese patronul magazinului.

— N-a zis Tripp că şi căbănuţa dumneavoastră e ridicată pe teren luat în concesiune?

— Aşa e.

— Deci Catamount vă evacuează şi pe dumneavoastră? De ce nu mi-aţi spus?

— Am crezut că ştiai.

A zâmbit cu toată gura, ca un dovleac scobit.

— Asta înseamnă că şi eu sunt suspect, domnule paznic? Că aşa ar fi normal.

— Nu sunteţi pe lista mea de suspecţi, domnule Charley.

— Slavă Domnului, Nu de alta, dar nici alibi nu am…

— Nu aveţi?

— Mă tem că nu.

Am arătat spre hambarul din spatele magazinului.

— Hai să vedem dacă Truman Dellis are alibi sau nu.

Am urcat pe scara exterioară până la etajul hambarului. Geamul de la uşă era acoperit cu o pătură ce făcea imposibil să tragi cu ochiul înăuntru.

Charley bătu la uşă.

— Truman? Eşti acasă?

— Pleacă!

Charley spuse:

— Truman, arată că eşti civilizat şi deschide uşa.

Pătura s-a dat la o parte preţ de o clipă şi apoi uşa s-a deschis. Nu-l mai văzusem pe acest om de mai bine de opt ani şi dacă l-aş fi văzut, probabil nu l-aş fi recunoscut. Faţa rotundă îmi era destul de familiară, dar o cicatrice îi brăzda chipul, pornind de la frunte, peste un ochi lipsit de vedere şi în jos, pe obraz, până la bărbia înfundată. M-am întrebat ce ar fi putut spinteca aşa ceva capul unui om fără să-l omoare.

— Mă mai ţii minte? am întrebat.

— Da, a zis Truman, te ţin minte. Ce vrei?

— Voiam să-ţi pun câteva întrebări.

Truman m-a privit atent cu ochiul care-i rămăsese întreg.

— Nu ştiu unde e tac’tu. Nu mai am nicio treabă cu el.

— Ştiu asta. Dar despre B.J. E vorba aici. A zis câteva chestii despre tine.

Şi-a lins buza de jos, cea spintecată.

— Ce chestii?

— Lasă-ne să intrăm în casă şi-ţi povestesc.

Truman a lăsat clanţa din mână şi a făcut precaut un pas înapoi. Purta o cămaşă de pânză şi nişte pantaloni de lucru pătaţi. Era încălţat

cu nişte cizme pline de noroi. În mână ţinea o puşcă.

Charley s-a uitat la puşcă şi a zâmbit larg.

— Aşa răspunzi tu la uşă, Truman? Dacă erau cei de la Publisher’s Clearinghouse care voiau să-ţi dea un milion de dolari?

Truman a lăsat arma în jos.

— Presupun că mai frumos de-atât n-o să ne pofteşti în casă, a zis Charley.

Am intrat după ei, dar am lăsat uşa întredeschisă în urma noastră. Mirosea a ţigări stătute şi a haine murdare.

— Ce-a zis BJ.?

— Acum îşi spune Brenda.

Am rămas cu ochii la puşca din mâna lui.

— Tocmai ce am terminat de vorbit cu ea, acum vreo oră. Presupun că v-aţi certat şi bănuiesc că din cauza tatei. Nu ţi-a plăcut că e iubita lui, nu?

Truman şi-a şters buzele cu podul palmei.

— Ce-a zis despre mine?

Mi-am spus că subtilităţile erau o pierdere de vreme cu Truman Dellis.

— A zis că tu şi cu Russell Pelletier i-aţi omorât pe Jonathan Shipman şi pe ajutorul de şerif Brodeur şi apoi aţi încercat să daţi vina pe tata.

Truman a clătinat din cap cu putere.

— Nu. Eu n-am făcut nimic.

— Ea zice că te-a văzut la Rum Pond cu o zi înainte de crime, stând de vorbă cu Pelletier, în spatele căsuţei de la ponton. E adevărat?

— Nu, n-am fost acolo.

— Şi-atunci de ce spune aşa ceva despre tine?

— Pentru că e o târfa.

Ţeava puştii a început să tremure.

— Bine, am zis, ridicând mâinile. Hai să ne calmăm.

Charley s-a făcut că nu m-aude.

— Truman, a spus el, ia zi, ce s-a întâmplat cu faţa ta? Cum ai căpătat cicatricea aia?

— Mi s-a stricat drujba. M-a tăiat pe toată faţa.

— Eu nu cred că asta s-a întâmplat.

— Adică mă faci mincinos?

— Da, te fac mincinos.

Truman a ridicat ţeava puştii şi a îndreptat-o spre pieptul bătrânului paznic de vânătoare.

— Cine dracu’ eşti tu să mă faci pe mine mincinos, mă?

Charley n-a scos nicio vorbă. A rămas complet nemişcat.

Truman s-a uitat spre mine. Puşca nu şi-a schimbat poziţia.

— Sunteţi în casa mea, a zis el. Mi-aţi încălcat proprietatea. Ieşiţi afară.

— Bine, a spus Charley într-un târziu.

Am pipăit în spate cu mâna, după clanţă, şi am deschis uşa. Am ieşit cu spatele din casă.

— O să mai stăm noi de vorbă, am zis, dar era doar o vorbă goală. Truman ne-a trântit uşa în nas.

Inima îmi batea cu putere când am ajuns la maşină.

— Ce dracu’ a fost asta?

— Tu ai vrut să-l interoghezi. Ai aflat ce voiai să afli?

Era o întrebare bună. Ce mă şoca foarte tare, mai mult decât orice, era cât de repede uitasem tot ce ştiam despre cum să păstrezi o situaţie sub control.

— Putea să ne împuşte.

— Nu cred.

— Ce ziceaţi despre cicatricea aia? Credeţi că tata i-a făcut-o?

— Nu cred că are ceva de-a face cu ce s-a întâmplat săptămâna trecută.

— Dar suna de parcă aţi crede că Truman chiar e făptaşul. Că el i-

a ucis pe acei oameni, aia vreau să zic.

— E în stare. Dar numai pentru că Truman e un tip periculos, nu-nseamnă că el este autorul acestor crime.

Ne-am urcat înapoi în Plymouth şi Charley a pornit motorul.

Simţeam cum mâinile şi picioarele îmi sunt din ce în ce mai grele. Adrenalina deja se dusese din sânge.

— Nu m-am simţit bine în casa lui Truman fără armă la mine.

— Pericolul ar fi fost şi mai mare dacă eram înarmaţi. Aşa, ştiind că el e singurul din încăpere care are armă, Truman a avut impresia că el controlează situaţia. Nu puteam să mă dau la el aşa dacă aveam şi noi arme. Abia atunci s-ar fi speriat.

— Vreţi să spuneţi că l-aţi călcat pe coadă înadins?

— Desigur, a zis Charley, aşezându-se mai comod pe scaun. Altfel cum puteam să capăt informaţii atât de utile?

— Ce informaţii aţi aflat?

Charley a rânjit.

— Că n-ar fi bine să-l mai supăr pe viitor.

Încă nu se înserase, dar nici mult nu mai era. Soarele încă strălucea, dar imediat ce avea să depăşească crestele, întunericul avea să pună stăpânire pe lume. Stătusem de vorbă cu Truman Dellis. Şi-acum? Ce-mi rămânea de făcut? Mă simţeam cel mai inutil om de pe Pământ.

— Vă rog să mă lăsaţi la han, am zis. O să-mi închiriez acolo o cameră peste noapte.

— Deci vrei să mai stai pe aici?

Încă aveam în faţa ochilor imaginea lui Sarah plecând în trombă de-acasă. Mi-am amintit şi privirea de pe faţa locotenentului Malcomb la înmormântarea lui Brodeur şi mânia din vocea lui Kathy Frost, la telefon.

— Nu m-aşteaptă nimeni acasă.

— Ce-ar fi să stai la noi în seara asta? Şefa găteşte foarte bine şi

sunt sigur că s-ar bucura să te cunoască.

— Nu pot să vă cer aşa ceva. Dar vă mulţumesc, oricum.

Charley părea chiar dezamăgit.

— Atunci, să mergem la han. Tot e bine, oricum voiam să vorbesc cu Sally Reynolds.

Parcarea era deja pe jumătate plină cu camionete. M-am luat după Charley spre taverna abia luminată de dincolo de sala de mese.

În spatele barului, o femeie cu părul alb, îmbrăcată într-o cămaşă din denim, turna băutură în pahare. Avea între buze o ţigară aprinsă.

— Sally! a zis Charley.

Femeia a ridicat privirea. Avea faţa ofilită de atâta fumat şi stat la soare. Părul era aşa de scurt tăiat, că stătea zburlit ca blana de lup. Cu doi ani în urmă, în aceeaşi încăpere, femeia asta îl ţinuse pe tata cu puşca la cap până venise poliţia.

— Charley, a răspuns ea cu o voce ce-ţi zgâria timpanul. Am auzit că ai mâncat de prânz la noi. Vrei ceva de băut?

— O cafea, dacă nu e prea mare deranjul.

— Şi frumuşelul care e cu tine ce bea?

— Un Jack Daniels.

— Aşa-mi plac bărbaţii.

A stins ţigara într-o scrumieră de ceramică.

— Tare cunoscut îmi pari, a zis ea, când îmi turna whisky-ul. Da. Mi-aduc aminte. Ai fost aici într-un scandal. Tac’tu aproape că i-a luat gâtul unuia.

Mă privi drept în ochi.

— Presupun că n-a avut niciodată nicio îndoială că n-ai fi fiu-său, după cum te văd. Eşti leit taică-tău.

— Mike e paznic de vânătoare. Ne ajută cu ancheta.

— „Ne” ajută? Şi mai exact, tu ce amestec ai în povestea asta cu ancheta?

Charley şi-a ridicat privirile din cana cu cafea.

— Ei, dau şi eu o mână de ajutor. Zbor niţel pentru ăştia de la poliţie. Nimicuri d-astea.

— Parcă ieşiseşi la pensie, Charley. Ar trebui să stai acasă cu frumoasa aia de nevastă-ta, în loc să tot dai cu nasul pe aici. Ora ştie cu ce te ocupi?

— Ştii că nu pot să-i ascund nimic, doar.

— Pentru că e mai deşteaptă ca tine, de-aia.

— Aşa e.

S-a ridicat de pe scaun şi mi-a făcut cu ochiul.

— Aş face bine să-i dau un telefon, acum că tot mi-a bătut Sally obrazul.

L-am privit pe Charley cum a dispărut în căutarea unui telefon. Când m-am întors, Sally se uita fix la mine. Şi-a aprins o ţigară.

— Şi tu cum îi ajuţi pe cei de la poliţie cu ancheta?

Avea un nou ton în glas, pe care nu-l detectasem înainte.

— Poliţia m-a rugat să stau de vorbă cu cineva aici, în Flagstaff. Au crezut că poate ştie ea unde e tata.

— Brenda Dean.

După reacţia mea îşi dăduse seama probabil.

Ea a râs.

— Presupun că nici tu n-ai scos mare lucru de la ea.

— Am auzit că a fost aici în seara cu întâlnirea publică.

— A fost, da. Mai vine din când în când pe-aici, de una singură. Stă la bar şi-i lasă pe băieţi să-i facă cinste. Se-mbată şi pe urmă conduce până la Rum Pond. Cât să fie până acolo? Vreo treizeci de kilometri. Îţi zic eu, are noroc că nu i-au luat carnetul până acum sau că nu a lovit vreun elan pe drum.

M-a privit în ochi.

— Îl ştii pe ajutorul de şerif pe care l-a omorât tac’tu?

— Nu-s convins că a omorât pe nimeni. Dar asta e doar părerea mea.

— Hai să-ţi spun eu ce e cu ajutorul de şerif.

— Îl cunoşteam pe Bill, am spus. Am fost colegi la academie.

— Atunci ştii că era un om de treabă.

Şi-a turnat o duşcă şi pentru ea.

— Dacă era vreunul la mine în bar, cum ar fi prietena ta Brenda, de exemplu, prea beat să se urce la volan, îi dădeam telefon să-l aştepte la colţ.

— Poate ar trebui să le zici barmanilor să nu le mai dea de băut beţivilor notorii.

— Hai că eşti simpatic, a zis ea, săgetându-mă cu privirile ei albastre. Ce mai trebuie să ştii tu despre Bill Brodeur e că s-a oferit voluntar să îl ducă pe Shipman la Sugarloaf. Nu-i plăcea ce plănuiau cei de la Catamount, să-i dea afară pe cei cu contracte de concesiune. Dar el credea că toţi avem dreptul să fim în siguranţă. Asta ca să-ţi dai seama ce fel de poliţist era Bill. Şi-a pus viaţa la bătaie pentru unul cu care nici măcar nu era de-acord.

Exact atunci şi-a găsit şi Charley să se întoarcă. A venit înapoi la bar fluierând ca şi cum nimic rău nu s-ar fi întâmplat pe Pământ.

Sally şi-a încrucişat braţele.

— Tocmai mă pregăteam să-i spun tânărului tău prieten ce am făcut eu azi la Skowhegan.

— Ce-ai făcut? am întrebat-o.

— Mi-am vizitat vărul la închisoare. Poate ţi-e cunoscut numele. Wallace Bickford? Nici măcar nu mai ştie pentru ce l-au arestat. S-a trezit la puşcărie, în plin delir. O să fie acuzat că a tras asupra ofiţerilor de poliţie. Şi ştii ce mi se pare cel mai trist? Amărâtul ăla crede că Jack Bowditch îi e prieten. Ăla din cauza căruia tocmai era să fie omorât.

M-am ridicat şi m-am dus la baie. Mă întrebam ce altceva ar mai fi putut merge prost până la sfârşitul zilei. Acum că tata o luase la sănătoasa, oamenii nu mai aveau pe cine să se răzbune, în afară de mine. L-am găsit pe Charley aşteptând la uşa băii, cu şapca pe cap, gata

de plecare. Nici eu nu prea mai aveam chef să stau pe-acolo.

— Trebuie s-o ierţi pe Sally, a zis el. Doar se uită la tine şi nu se poate gândi decât la taică-tău.

— Dar nu e vina mea că semănăm.

— Nu e, dar ca să ştii şi tu, a fost ideea ei ca ajutorul de şerif Brodeur să îşi scoată protejatul din han pe uşa din spate. Se simte responsabilă pentru ce s-a întâmplat.

Mi-a pus o mână pe umăr.

— Tocmai am vorbit cu Ora la telefon şi-a zis că se supără foarte tare dacă nu stai la noi.

— Bine.

Nu prea puteam să-mi închipui că Sally Reynolds mi-ar fi închiriat vreo cameră în momentul de faţă. Şi adevărul mi-a luminat mintea.

— Sally a avut o aventură cu tata, nu? De-aia o urăşte aşa de tare pe Brenda, de-aia nu poate nici să se uite la mine.

Charley nu a spus nimic. Dar nici nu era nevoie să mai spună ceva.

10

La debarcaderul de pe malul lacului Flagstaff ne aştepta Kathy Frost. Stătea la volan în camioneta ei verde-închis, privind spre ferestrele luminate ale caselor de peste lac. Avionul lui Charley era legat la doc, unde-l lăsasem. Se legăna pe valurile întunecate. Abia lăsasem Plymouth-ul cel vechi la Garajul lui Flint şi mă tot gândeam că nu prea e bine să pic aşa pe capul lui Charley şi al Orei. Expresia aspră de pe faţa sergentului meu nu m-a făcut deloc să mă simt mai bine.

— Cum de ne-ai găsit, sergent? a întrebat Charley zâmbind.

— Am sunat-o pe nevastă-ta. Mi-a zis că veniţi încoace.

— Vezi ce-nseamnă un detectiv adevărat!?

Sergentul meu n-avea chef de glumele lui Charley.

— La dracu’, Charley. Mike e-n stare să-şi distrugă cariera şi fără ajutorul tău. I-am zis lui Malcomb că-l aduc înapoi la Sidney în după-amiaza asta, unde umblaţi?

— Mike a vrut să vadă locul faptei.

— Şi tu ce-ai făcut? Pe ghidul? Vă daţi seama că ancheta crimei e în plină desfăşurare?

— Nu e vina lui, am zis eu. I-am spus că n-am de gând să zac pe-aici până vii. S-a luat după mine ca să nu mă scape din ochi.

Kathy răsuflă zgomotos.

— Nici măcar nu mai are importanţă în momentul ăsta. Oricum, probabil, e prea târziu pentru asta, dar poate-poate reuşim să-ţi salvăm slujba.

Făcu semn spre camioneta ei, ca şi cum ar fi făcut autostopul. Nu m-am mişcat de pe loc.

— Nu merg nicăieri, Kath. Rămân în Flagstaff.

— Deci ai de gând să nesocoteşti ordinul lui Malcomb? a făcut ea ochii mari la mine. Îţi dai seama ce înseamnă asta?

S-a întors şi s-a îndepărtat câţiva paşi, încercând să-şi stăpânească furia, apoi a venit înapoi la mine, cu pumnii încleştaţi.

— Taică-tău a omorât un poliţist. Şi prin ceea ce faci, îţi tai singur craca de sub picioare.

— Taci, Kathy.

— Dacă tu crezi că îl ajută pe taică-tău în vreun fel faptul că-ţi baţi joc de viaţa ta, chiar nu mai e nicio speranţă cu tine. Dă-mi portofelul.

I l-am dat fără să o mai întreb de ce. Mi-a scos legitimaţia de serviciu şi şi-a băgat-o în buzunarul de la piept.

— Presupun că n-ai şi insigna la tine. Şi mă rog la Dumnezeu să nu fi fost atât de prost încât să-ţi iei revolverul.

— Sunt acasă, am recunoscut eu.

— Locotenentul Malcomb o să-ţi ceară să le predai.

— Deci vrei să-mi dau demisia?

Uimirea mi se auzea, probabil, în voce.

— Aşa se pare, a zis ea. Dar dacă eşti bărbat, n-ai decât să-i spui tu însuţi lui Malcomb.

Am rămas pe loc, mut de uimire, urmărind-o cu privirea cum se urcă în camionetă. Motorul a huruit şi camioneta a dat cu spatele în viteză, cu stopurile aprinse. Dar probabil Kathy îşi amintise ceva, căci s-a oprit brusc şi a lăsat geamul în jos.

— Şi apropo, să ştii că n-a fost turbat.

— Poftim?

— Ursul tău. Au venit rezultatele analizelor şi nu avea simptome de turbare. Dar presupun că nu-ţi mai pasă de chestiile astea.

Dintre toate lucrurile pe care mi le spusese, abia acesta m-a lovit adânc. Am rămas cu ochii la luminile stopurilor ei ce dansau printre copaci. Charley a spus:

— Îmi pare rău că am contribuit şi eu la situaţia asta.

Fără să-i spun vreo vorbă, m-am întors şi am mers spre capătul pontonului, cu privirile la lac. Nu mai eram paznic de vânătoare. În ultimele zile îmi pierdusem iubita, slujba şi o prietenă pe care n-o apreciasem la adevărata ei valoare. Şi ce obţinusem în schimb? Am simţit pontonul clătinându-se sub paşii lui Charley.

— Te simţi bine?

— Eşti sigur că Ora nu se supără dacă rămân la voi peste noapte?

— Cât am fost paznic de vânătoare, a zis el, punându-mi mâinile pe umeri, am venit acasă cu ratoni răniţi, cu vulpi şi cu pui de urşi. Dacă e ceva cu care Ora să se fi obişnuit până acum, atunci asta e: s-a învăţat să aduc tot felul de animăluţe rătăcite. Câtă vreme nu te-apuci să-ţi ascuţi ghearele pe mobilă, nu suntem în pericol nici eu, nici tu.

Hidroavionul a sărit de pe apă, la trei metri deasupra valurilor. Charley a ridicat botul avionului îndeajuns cât să se înalţe în aer şi apoi l-a lăsat să cadă pe oglinda apei, de cealaltă parte a lacului. În vreme ce ne apropiam de mal, am văzut o cabană făcută din buşteni, cu ferestrele luminând aurii printre pini. Inima mi-a tresăltat la vederea acestei privelişti.

Charley a lăsat hidroavionul lângă o căsuţă de ponton şi a sărit din

el. A legat parâma la doc. Un câine s-a repezit spre noi, în salturi mari, dinspre casă. Era un pointer cu păr scurt şi o coadă ce se mişca iute în stânga şi-n dreapta.

— Nimrod, băiatule!

Charley s-a lăsat în genunchi şi i-a dat voie câinelui să-l lingă pe faţă.

L-am mângâiat pe spate.

— Ce câine frumos!

— E prost ca noaptea.

Charley m-a bătut pe spinare, încercând să mă înveselească.

— Hai să vedem ce-a gătit şefa.

O fâşie de asfalt subţire ducea spre o potecă pavată, deloc potrivită cu restul decorului rustic. O rampă de lemn era lipită de verandă. Cabana era construită din buşteni de brad şi molid şi din bârne de stejar. Avea un acoperiş roşu şi un coş de şemineu din care se ridica fum spre cer. Din casă se auzea muzică clasică.

— Ora? a zis Charley, deschizând uşa. Avem oaspeţi.

Casa mirosea a friptură. Peste tot erau teancuri de cărţi, pe mese, chiar şi pe podea. Pe pereţi erau nenumărate perechi de coame şi trofee de păstrăvi şi somoni uriaşi.

Toată mobila părea să fie cam prea joasă. Charley şi-a scos şapca şi a atârnat-o de un cuier făcut dintr-o copită de căprioară, prins după uşă. Am făcut un semn spre trofeele de pe pereţi.

— Impresionanţi peşti.

— Ora a prins somonul ăla de-acolo. E un pescar mai bun decât mine.

Mereu a fost mai bună ca mine. Desigur, acum îi vine ceva mai greu să iasă din casă decât îi era pe vremuri.

Mă pregăteam să întreb de ce îi e greu Orei să iasă din casă, când răspunsul a venit singur. Ora Stevens a intrat în cameră într-un scaun cu rotile. Era o femeie frumoasă, cu ochi verzi şi pometi înalţi şi cu părul

alb ca neaua lung până la umeri.

Charley a îngenuncheat să o sărute pe obraz.

— Săru’mâna, şefa, ce mai faci?

— Şefa! I-am tot zis să nu-mi mai spună aşa.

Mi-a întins mâna.

— Bună, Mike.

Mi-a strâns mâna cu putere.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Stevens.

— Poţi să-mi spui Ora, m-a corectat ea.

— Mike a acceptat să petreacă noaptea la noi, a zis Charley, fără să mai spună nimic despre ceea ce tocmai se întâmplase la debarcader.

— Grozav. Camera de oaspeţi e deja pregătită.

— Îmi cer scuze că vă deranjez.

Ea a fluturat din mână.

— Nu ne deranjezi deloc. Şi-aşa nu prea avem noi musafiri de la o vreme. Vrei să bei ceva, drăguţule? Avem limonadă, ceai rece şi bere.

— O bere ar fi grozavă.

— Eu beau nişte ceai cu gheaţă, a zis Charley. O să-i arăt lui Mike pe aici, poate are nevoie la baie.

Cu Nimrod pe urmele noastre, Charley mi-a făcut turul casei. Aşa mi-am dat seama că totul fusese modificat ca să îi fie accesibil Orei din scaunul cu rotile. Pe un birou erau aliniate câteva fotografii înrămate.

— Acestea sunt fetele voastre?

Charley a dat afirmativ din cap.

— Anne şi Stacey.

În fotografia care părea cea mai recentă, Ora stătea în picioare – scaunul cu rotile nu apărea în poză – cu braţele pe după umerii ambelor fete.

— Locuiesc în Maine? am întrebat.

— Anne da, în Augusta. Stacey nu ştiu exact pe unde e, se tot mută.

M-a condus înapoi în camera de zi.

— Ce mi-ar plăcea şi mie să am aşa o casă într-o zi, am spus cu sinceritate.

Era exact genul de căsuţă în pădure la care visasem toată viaţa.

— Noi nu stăm aici decât din aprilie până-n noiembrie.

— Cât pământ aveţi?

— Opt hectare. Dar nu e pământul nostru, e al celor de la Catamount.

— Şi chiar or să vă evacueze?

Charley s-a strâmbat.

— A, nu, ne-au oferit ocazia să cumpărăm terenul la un preţ de cinci ori mai mare decât ne-am putea noi permite.

— Şi de cât timp sunteţi aici?

— De treizeci şi trei de ani.

Ora a venit cu băuturile şi cu un bol cu seminţe de dovleac prăjite, toate puse pe o tavă pe care o ţinea pe genunchi.

— Cina e gata într-o jumătate de oră, a zis ea. Nu vreţi să mergem pe verandă?

Charley şi cu mine ne-am aşezat în balansoare, cu faţa spre lac, iar Ora şi-a întors scaunul într-o parte.

— Miroase grozav ce e în cuptor.

Ora a zâmbit.

— Sper că-ţi place carnea de elan. Charley a primit vreo nouăzeci de kilograme de carne de la un om care a lovit un elan cu maşina.

— Şi-a făcut praf Subaru-ul, a zis el. A avut noroc că n-a murit.

— Ironia e că bietul om e vegetarian, a râs Ora.

Am rămas o vreme cu privirile la oglinda întunecată a lacului. Luminile din Flagstaff străluceau ca nişte stele în depărtare. Apoi, Ora a spus:

— Mike, îmi pare rău de tatăl tău. Cred că ţi-e tare greu.

— Mulţumesc, am răspuns.

— Ai vorbit cu cineva şi tu? Cu un preot sau cu vreun psiholog?

— Ora! a intervenit Charley.

Ora s-a aplecat şi a atins mâneml balansoarului meu cu două degete.

— Nu poţi să-l salvezi, dragul meu. Depinde doar de el ce se întâmplă. Sper să nu uiţi asta.

— Ora, ajunge.

Charley s-a ridicat în picioare.

— Deloc nu taci. Îi place să pună întrebări despre lucruri care n-o privesc.

Ora şi-a ridicat privirile spre soţul ei.

— Are dreptate Charley, a spus ea.

— Nu e nevoie să vă cereţi scuze.

— Ba da, trebuie să-şi ceară scuze.

I-a întors scaunul spre uşă.

— Mergem să vedem ce e cu cina. Te lăsăm să-ţi termini berea în linişte.

Am rămas singur pe verandă.

A fost cea mai delicioasă cină pe care o mâncasem de nici nu mai ştiam când. Friptura era fragedă şi mai aromată decât cea de vită. Erau şi câţiva cartofi luaţi de la Steven’s şi Ora fiersese şi câteva păstăi culese de Charley din grădină. Pe masă erau şi un borcan cu ciuperci murate în oţet de vin şi o pâine de casă cu coaja tare. Era genul de cină pe care mama mea nu o pregătise niciodată. Mi-am amintit toate serile din copilărie pe care le petrecusem cu ochii la macaroanele cu brânză din conservă. Nici chiar când tata aducea acasă carne nu făcea nimic cu ea. Reuşea să o ardă atât de tare, că nu mai avea niciun gust. Şi, desigur, televizorul mergea mereu, fond sonor pentru certurile lor zilnice.

Charley şi Ora au băut lapte rece turnat în pahare dintr-o carafa. Eu am rămas la bere. În faţa mea se adunaseră deja patru sticle şi, până

să vină Ora cu plăcinta cu afine, deja mă luase ameţeala.

— Charley a adunat afinele astea de pe marginea drumului neasfaltat care vine din oraş, mi-a spus ea. Noi adunăm sau cultivăm aproape tot ce mâncăm.

— Cum să ne descurcăm altfel, cu salariul amărât pe care îl am, a zis Charley. Oricum, mâncarea e pe toate drumurile: muguri, ciuperci, picioare de broască. Pe urmă mai sunt şi elani şi iepuri şi veveriţe.

Ora l-a mângâiat pe mână.

— Charley are un stomac mai tare decât al meu. Eu nu mă ating de rozătoare, a zis ea. Dar peştele îmi place.

— Desigur, în ziua de azi nici peşte nu mai poţi să mănânci ca pe timpuri, a spus Charley. Din cauza mercurului. Toate ploile astea acide care cad în lacuri şi în râuri ne otrăvesc peştii şi păsările. Când eram eu copil nu era aşa. Dar presupun că toţi boşorogii spun că lumea s-a dus dracului în timpul vieţii lor.

— Dar eu cred că au dreptate, lumea chiar s-a dus dracului, am spus.

Ora m-a privit cu îngrijorare.

— Dar de ce spui asta?

— Nu mai există deloc sălbăticie. Poţi să dai telefoane de pe vârful muntelui sau din cea mai adâncă peşteră. Te duci la capătul Pământului şi tot vezi avioane zburând pe deasupra capului.

Nici nu-mi dădusem seama până atunci cât de tare mă afectau toate astea. Dar cu cât stăteam mai mult cu Ora şi cu Charley, cu atât mai furios deveneam pe cei de la Catamount, care aveau de gând să le ia casa asta frumoasă şi viaţa lor, odată cu ea.

— Ei, e doar o schimbare, a zis Charley, cu un zâmbet larg.

— E o schimbare în rău.

— Fiule, a spus el, clătinând din cap cu o tristeţe mimată, eşti cel mai tânăr boşorog pe care l-am întâlnit în viaţa mea.

După ce Charley a spălat vasele, a spus:

— Hai să chemăm nişte bufniţe.

Afară era întuneric. Ora a stins luminile din casă şi am ieşit cu toţii afară. Greierii cântau pe sub podelele verandei.

— Vorbeşti pe limba bufniţelor? m-a întrebat Charley.

— Nu foarte bine.

Simţeam gustul berii până şi în respiraţia mea.

— Atunci am să te învăţ eu, a zis el.

Şi-a făcut palmele căuş în faţa gurii şi a scos un sunet ascuţit ce semăna cu „Buhuhuuuu”.

— Bufniţa pătată, am spus.

— Ei, ce bine e să ştiu că pe voi chiar vă mai învaţă ceva la şcoala aia de paznici de vânătoare.

A repetat sunetul şi apoi a aşteptat. Printre crengile de deasupra, o puzderie de stele se vedeau pe cer. Undeva, în depărtare, s-a auzit răspunsul: „Buhuhuuuu.”

— I-auzi-o! a zis Charley. Hai să vedem dacă reuşim s-o aducem mai aproape.

S-au tot conversat Charley şi bufniţa, până când pasărea, din ce în ce mai aproape, a răspuns dintr-un molid înalt, chiar de deasupra noastră.

— Simţi cum ne priveşte? a şoptit Charley. E sus acolo, în molidul ăla, şi probabil se întreabă: „Unde-o fi bufniţa aia ticăloasă care mi-a încălcat teritoriul?” Buhuhuuuu!

— Charley, nu mai necăji biata pasăre, a zis Ora.

— Doar stăteam de vorbă. Tu de ce nu încerci?

Mi-am făcut palmele căuş şi am încercat să imit bufniţa. Nu mi-a răspuns.

— Mai încearcă o dată, dar acum scoate sunetele mai triluite, a zis Charley.

— Charley e un adevărat dr Dolittle, a spus Ora, poate să vorbească şi cu păsările şi cu animalele.

Am mai încercat o dată, concentrându-mă asupra sunetelor pe care le scotea pasărea. De data asta mi-a răspuns. Charley m-a bătut pe spate.

— Ai văzut! Vrei să încerci să chemi şi nişte coioţi?

Dar nu spunea coiot, spunea choiot.

— Trebuie să mergem puţin, dar nu e departe. Vii şi tu, şefa?

— Nu, mulţumesc, a spus ea. Mergeţi voi.

— O să ne fie dor de tine.

Charley a îngenuncheat şi a sărutat-o pe buze. Apoi, din întuneric, am privit-o pe Ora cum urcă rampa şi apoi intră în casă. Un moment mai târziu, lumina s-a aprins la fereastra holului şi i-am văzut chipul zâmbitor întors spre noi.

Mergeam pe drumul forestier în maşina lui Charley. Luminile farurilor tăiau felii întregi din întuneric.

— Pot să vă pun o întrebare personală?

El a râs.

— Parc-ai fi nevastă-mea. Hai, întreabă.

— De ce e Ora în scaun cu rotile?

Nu şi-a luat ochii de la drum în timp ce mi-a răspuns.

— Am avut un accident de avion în urmă cu şase ani, chiar înainte să mă pensionez. Treizeci de ani am tot bătut-o la cap să înveţe să piloteze. Şi, în sfârşit, a acceptat. Eu credeam că o să-i placă, aşa cum îmi plăcea şi mie.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Aveam alt avion atunci. I-am arătat câteva lucruri la sol, dar nu am avut răbdare. Ne-am ridicat împreună în aer de câteva ori, s-a descurcat foarte bine, mai bine decât mă aşteptasem eu, aşa că mi-am închipuit că gata, se învăţase cu pilotatul. Am crezut că e un talent înnăscut.

A coborât geamul şi aerul rece ne-a împresurat.

— Ei, a treia oară când ne-am ridicat de la sol, vântul era foarte

puternic şi a intrat în panică la aterizare. Ne-am apropiat de pistă dintr-un unghi greşit. Avionul s-a comprimat la jumătate din cât fusese. A fost un miracol că n-am murit amândoi. Şi-a rupt coloana. Eu am scăpat cu o vânătaie şi o aripă îndoită.

Şi-a ridicat încet cotul drept.

— Dar eu, oricum, am fost toată viaţa aproape indestructibil.

Am ieşit de pe drumul principal şi am luat-o pe o potecă îngustă.

— Îmi pare rău, am zis.

— Şi mie. Şi, desigur, pentru mine a fost cel mai dificil, mai ales că eu abia am fost zgâriat. Deşi Ora nu m-a învinovăţit niciodată pentru ce s-a întâmplat.

— Dar fiicele voastre n-au fost de aceeaşi părere.

S-a uitat la mine, mijindu-şi ochii.

— Eşti un paznic de vânătoare cu un bun spirit de observaţie. Da, la început Anna a dat vina pe mine, dar acum i-a trecut. Stacey însă… Cred că ne învinovăţeşte pe amândoi. Mai mult pe mine.

N-am mai spus nimic până nu am ajuns la destinaţie. Poteca se înfunda într-un ochi de baltă între dealurile împădurite.

A aprins lanterna şi am ieşit din maşină. Am luat-o pe lângă apă.

— Hai să vedem dacă pot să-i fac pe căţei să cânte.

Şi-a pus mâinile căuş la gură, exact cum făcuse ceva mai devreme cu bufniţa, dar de data asta a scos un urlet de jale. Imediat, de pe cealaltă parte a lacului, s-a auzit un urlet subţire. Charley a urlat iarăşi şi primul coiot i-a răspuns, apoi al doilea, de pe un deal, a intrat în conversaţie. Al treilea şi al patrulea nu au întârziat să intervină.

— Lăcuşorul asta este graniţa dintre două haite, a zis Charley în şoaptă. Cred că încă se ceartă ca să stabilească al cui e lacul. Câteodată nici nu trebuie sa mă străduiesc să-i stârnesc.

Coioţii urlau unii la alţii, ca nişte suflete pierdute.

— Auzi-i cum cântă, a spus el. Nu-i aşa că îţi merge la inimă?

— Da, am răspuns. Drept la inimă.

II

Când m-am trezit a doua zi dimineaţă, razele soarelui pătrundeau prin fereastra de lângă patul meu. Am respirat adânc aerul proaspăt de pădure ce intra în cameră. Stând aşa, întins în pat, mi-a fost uşor să fantazez despre cum ar fi să mă ascund aici de viaţa mea, să mă bucur de bucatele pregătite de Ora şi de poveştile lui Charley. Dar ştiam, în adâncul inimii, că era doar un vis greu de realizat. Viaţa mea era un dezastru şi trebuia să o pun în ordine.

Tatăl meu era undeva departe. Putea fi prins oricând: azi, mâine, săptămâna viitoare, sau niciodată. Faptul că eu eram aici nu avea nicio importanţă. Oricum eram doi străini. Ora Stevens avea dreptate: nu-l puteam salva.

Am găsit-o în scaunul ei cu rotile, pe verandă, la o ceaşcă de ceai, citind Jane Austen. S-a întors spre mine şi mi-a zâmbit.

— Ai dormit bine, drăguţule?

— Da, n-am mai dormit atât de bine de mult timp.

— Şi eu dorm mai bine aici, la pădure, să ştii. Charley a ieşit cu Nimrod, dar vine repede. Sunt prosoape curate la baie şi ţi-a lăsat şi un tricou care ar trebui să-ţi vină.

Când am ieşit din baie, l-am găsit pe Charley la masa din bucătărie, bând cafea.

— Sper că ţi-e foame. Nu de alta, dar azi fac faimoasele mele napolitane cu fainã integrală făcută din patru tipuri de cereale, a zis el.

— E singurul fel de mâncare pe care ştie să-l gătească, a spus Ora, de pe verandă.

Charley s-a prefăcut că se încruntă.

— Acum ştie toată lumea.

M-am aşezat la masă şi Charley mi-a turnat cafea. Ora a venit şi ea de pe verandă.

— Ce-ai văzut azi, dragule? A fost ceva neobişnuit?

— Numai sturzi. Nimrod a văzut o potâmiche.

— Era un Vireo cu ochi roşii la fereastra mea, am zis.

Charley a ridicat din sprâncene.

— Prietena mea m-a învăţat câte ceva despre păsări, i-am spus. Fosta mea prietenă, de fapt. E pasionată de păsări.

— Cum o cheamă?

— Sarah.

— Şi cu ce se ocupă, drăguţule? a întrebat Ora.

— E suplinitoare, dar vrea să se facă profesoară.

— Şi de ce nu mai sunteţi împreună?

— Ora! a intervenit Charley.

— Nu e nicio problemă, am spus. Lui Sarah nu-i place meseria mea.

Era adevărul mult simplificat – de fapt, o minciună – dar nu voiam să intru în detalii despre toate lucrurile pe care le făcusem ca să o îndepărtez.

Charley s-a întors spre noi de la aragaz.

— De ce dracu’ nu-i place?

— Ea consideră că a fi paznic de vânătoare nu e chiar o carieră strălucită. Mi-a spus că e doar părerea unui băieţel despre ce înseamnă o slujbă bună.

Charley a râs.

— Păi aşa el Şi ce-i cu asta?

După micul dejun, l-am întrebat pe Charley dacă mă poate duce acasă, la Sennebec.

— Vă apreciez ospitalitatea, am spus, dar trebuie să iau taurul de coame.

— Înţeleg, a zis el.

A dispărut pe hol. Telefonul a sunat şi l-am auzit pe Charley răspunzând din dormitor.

— Era Soctomah, mi-a spus, când a venit jos din nou. Tocmai vorbise cu Brenda Dean. Presupun că vizita noastră de aseară l-a cam stârnit pe Truman. A sunat la Rum Pond, voia să afle de ce le zice Brenda autorităţilor că el i-a ucis pe acei oameni. Ea i-a spus lui Soctomah că a ameninţat-o. A cemt protecţia poliţiei.

— Adică tot acolo e?

Mie îmi spusese că se duce doar să-şi ia nişte lucruri şi că pleacă.

— Şi ce are de gând Soctomah?

— A zis că o să trimită un poliţist acasă la Truman să stea de vorbă cu el. Şi i-am spus că o să dau eu o fugă cu avionul până la Rum Pond, să văd ce e pe-acolo. Asta dacă nu te deranjează o mică escală pe drumul tău spre casă.

N-aveam încotro, trebuia să mă-ntorc la Rum Pond.

Charley alimentase deja avionul şi-l pregătise pentru o nouă zi la înălţime. Am urcat în locul din spate şi el l-a împins de la ţărm, sărind apoi ca să rămână pe ponton. Un minut mai târziu, după ce îşi pusese centura de siguranţă şi pornise motorul, ne-am ridicat deasupra lacului. Şi brusc, am avut o presimţire că avea să se întâmple ceva foarte rău. Pădurea se întindea sub aripile noastre ca o pătură verde aruncată peste dealuri. Charley era neobişnuit de tăcut. De câteva ori a lăsat avionul pe o parte, ca să vadă mai bine ceva de la sol. Eu nu vedeam decât copaci. Am încercat să încep o discuţie.

— Sunteţi foarte tăcut azi.

— I-ai spus Brendei că te duci să vorbeşti cu Truman? a întrebat el.

— Nu, de ce?

— Nu-mi place deloc. E ceva în neregulă aici.

Între doi munţi ce se vedeau în faţă, norii se reflectau într-un ochi de apă, albăstrui-maroniu. Nici nu mi-am dat seama când ne-am apropiat de apă şi avionul a întors ca să aterizeze dinspre sud la Rum Pond. Am atins apa cu zgomot şi am luat-o spre grupul de clădiri ridicate din buşteni.

În timp ce ne apropiam de doc, uşa cabanei principale s-a deschis şi Russ Pelletier a ieşit afară. Purta o cămaşă de lucru din pânză groasă, plină de pete de vopsea, şi la centură avea un cuţit mare. S-a aşezat pe prag, să-şi fumeze ţigara, până când avionul s-a oprit.

Ne-am dat jos din avion şi Charley l-a legat cu o frânghie de un ţăruş, să nu-l ia apa. Am mers spre clădirea principală.

— Bună dimineaţa, a zis Charley.

— Noroc, Charley.

— Unde ţi-s turiştii?

— Au plecat azi-dimineaţă. Nu mai am oaspeţi până vineri.

Mi-a aruncat o privire peste umărul lui Charley.

— Aţi venit după Brenda, nu? E în cabana lui Jack.

— Deci ai dat-o afară? am zis.

— Nu, şi-a dat demisia. Aseară, de faţă cu turiştii. Doamnă, ca de obicei. Dar nu mi se pare că s-ar grăbi foarte tare să plece de-aici.

— O să stăm noi puţin de vorbă cu ea, a zis Charley amabil. Dar poate ne inviţi la o cafea mai întâi.

Pelletier a scos un nor de fum. Oare era posibil ca el şi Truman să-i fi înscenat toată povestea asta tatei? Mi-am amintit ce-mi povestise Brenda despre el – cum încercase să o violeze. Nu ştiam dacă s-o cred sau nu, dar acum mi se părea perfect capabil să facă toate lucrurile rele pe care Brenda spusese că le-a făcut.

— Sigur, a spus el într-un târziu. Intraţi.

Nu era nici urmă de ospitalitate în vocea lui. Ne-am aşezat la una dintre mesele lungi, faţă în faţă cu el. Pe fereastră se vedeau canoele de aluminiu de pe plajă şi avionul legat la doc.

— Presupun că acum trebuie să-ţi angajezi alt bucătar, am spus.

— A zis Doreen că mă ajută până găsesc pe cineva.

Fosta lui soţie, cea cu faţa ascuţită, nu-mi păruse a fi tocmai tipul de persoană caritabilă. Probabil îi promisese ceva în schimbul ajutorului ei.

— Ai zice că n-o să-ţi fie dor prea tare de Brenda.

— Nici ei nu-i va fi dor de mine. Singurul motiv pentru care a rămas aici a fost Jack, corupătorul de minore. Ce fel de bărbat de cincizeci şi ceva de ani se încurcă aşa cu o fată atât de tânără? E dezgustător.

— Îi era devotată?

— N-aş folosi chiar expresia asta. Se certau precum chiorii, dar de iubit îl iubeşte, da. Cred că şi el o iubeşte pe ea, ceea ce i se întâmplă rar lui Jack. El mereu a avut pe câte cineva în pat, dar n-a dat doi bani pe niciuna.

Ochii înroşiţi ai lui Pelletier s-au fixat în ai mei.

— Desigur, cu excepţia maică-ţii.

Charley a sorbit din cafea.

— E ceva ce nu-mi dă pace, Russell, şi sper să mă lămureşti tu. Tu crezi căjack chiar i-a omorât pe Jonathan Shipman şi pe Bill Brodeur, nu?

— Tu nu crezi?

— Păi, asta e problema. Dacă el i-a omorât, nu-mi dau seama de ce. Tu eşti ăla care are probleme cu Catamount, nu Jack Bowditch.

Pelletier s-a aplecat înspre noi.

— Vrei să insinuezi ceva, Charley?

— Doar zic că motivul lui Jack nu mi se pare suficient pentru crimă.

— Ai stat prea mult pe lângă Mike. Jack avea destule motive. Catamount îmi închide afacerea şi asta înseamnă că şi el va fi evacuat. Presupun că s-a-mbătat şi s-a enervat. A fost o răbufnire de moment stupidă – ceea ce îl caracterizează pe Jack.

Am spus:

— Şi-atunci, de unde a ştiut el că Brodeur îl scoate pe Shipman pe uşa din spate?

Pelletier m-a fulgerat cu privirea:

— Ce-ai spus?

— Cel care i-a ucis, oricine ar fi el, ştia că Brodeur îl escortează pe Shipman şi că o ia pe drumul forestier. De unde ştia tata chestia asta?

— Dar eu de unde să ştiu? a întrebat Pelletier. Am discutat deja cu Soctomah pe tema asta. Sincer să fiu, am treburi mai bune de făcut decât să stau aici să mă joc „Ştii şi câştigi cu voi. Jack Bowditch i-a omorât pe ăia doi. Nu ştiu de ce şi nici nu-mi pasă. Tot ce ştiu e că îmi pierd afacerea şi casa şi ce s-a întâmplat săptămâna trecută n-o să schimbe lucrurile.

S-a ridicat în picioare.

— Am de reparat un acoperiş.

N-am putut să nu recunosc tonul pe care-l folosise şi cu mine în urmă cu opt ani, când mă numea „şerbul* lui şi-mi făcea viaţa un iad. Era deja la jumătatea drumului spre uşă când am strigat în urma lui.

— Brenda mi-a spus că ai încercat s-o violezi.

Pelletier s-a răsucit pe călcâie.

— Poftim?

— Brenda zice că ai încercat s-o violezi acum trei ani.

— Minte.

— A zis că după ce te-ai despărţit de nevastă-ta, te-ai dat la ea şi tata te-a oprit. A zis că te-a bătut rău şi că de atunci nu l-ai iertat.

Pelletier făcu un pas spre mine cu pumnii strânşi.

— Cine dracu’ te crezi de-mi vorbeşti mie aşa?

M-am ridicat în picioare. Charley a sărit între noi.

— Nu m-am atins niciodată de ea! zise Pelletier.

— Şi asta nu e tot! Ea pretinde că tu şi cu Truman Dellis aţi pus la cale să-l omorâţi pe Jonathan Shipman şi aţi dat vina pe tata. Zice că l-a văzut pe Truman aici, în ziua crimei, stând de vorbă cu tine în spatele casei de la ponton.

Pelletier s-a întors spre Charley.

— Doar nu crezi toate porcăriile astea?

Pilotului i-a luat câteva secunde să răspundă.

— Nu, dar cred că fata aia are motive să te urască. S-a întâmplat ceva între voi de e aşa de supărată.

Charley vorbea pe un ton egal.

— Ce s-a întâmplat, Russ?

— Ei, s-a întâmplat după ce l-am dat afară pe Truman, că era beat tot timpul. Eu şi Doreen aveam probleme. Într-o seară eram singur cu Brenda. Mi s-a părut că se dă la mine. N-o cunoşti pe fata asta, Charley.

Charley şi-a încrucişat braţele.

— Continuă.

— Am început să ne sărutăm. S-a întâmplat pur şi simplu. Pe urmă s-a speriat. A-nceput să mă facă în toate felurile şi a fugit, m-a lăsat acolo, pe canapea. Doar am pupat-o. Atât.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

Tot dezgustul pe care îl simţeam pentru el s-a putut auzi în cuvintele mele. S-a făcut că nu mă aude şi a continuat să vorbească, dar cu Charley.

— Când m-am trezit, Jack era peste mine. Probabil îi spusese şi lui ce v-a spus şi vouă. Ne-am bătut. M-a bătut măr, recunosc. La puţin timp după asta a început să-l viziteze în cabana lui. Făcuse o obsesie pentru el şi eu n-am vrut să mă amestec. Le aveam eu pe ale mele cu Doreen.

Charley a dat din cap.

— Şi cu Truman ce crezi că are?

— El nu s-a dat la ea, dacă asta vrei să zici. După ce i-a murit nevasta, nu i-a mai păsat decât de băutură. Cred că nici nu mai ştia că mai există şi ea, cea mai mare parte din timp.

Charley întrebă:

— Ai auzit de accidentul lui Truman?

— Cu drujba? Da. M-am întrebat eu dacă nu cumva Jack i-a făcut-o, dacă nu l-a tăiat cu drujba pe faţă. Sau poate s-a întâmplat exact aşa

cum a spus el la toată lumea, s-a defectat drujba, pur şi simplu.

A tras adânc aer în piept.

— Nu-s mândru de ce am făcut în seara aia. Dar n-am violat-o pe fata asta şi nici n-am omorât pe nimeni.

Inima îmi bătea cu putere. Mi-era teamă că Charley ar putea crede povestea lui Pelletier.

— Dar a spus adevărul când a zis că tata te-a bătut măr. N-a minţit nici când a spus că ai un cui împotriva lui.

— Se foloseşte de toată lumea, a zis Pelletier, dintr-odată epuizat. Se foloseşte de tac'tu şi-acum se foloseşte şi de tine.

— Presupun că e momentul să stau şi eu puţin de vorbă cu tânăra doamnă, a zis Charley.

L-am lăsat pe Pelletier în faţa cabanei principale, aprinzându-şi încă un Mariboro.

O potecă nepietruită ducea spre cabana tatălui meu, dar cea mai directă rută era peste apă. Am împrumutat o canoe de aluminiu şi, împreună cu Charley, am vâslit până la plaja pietruită, acolo unde ne şi cunoscuserăm în urmă cu opt ani. Charley a sărit din canoe şi a legat-o la ţărm, târând-o puţin pe pietre. Am rămas puţin pe loc, cu privirile la treptele de lemn ce urcau dealul spre cabana tatălui meu. Charley şi-a dus mâinile la gură, exact cum făcuse atunci când chemase coioţii.

— Brenda Dean! Sunt Charley Stevens, am venit cu Mike Bowditch.

Nu răspunse nimeni. Nu mai fusesem aici de opt ani, dar nimic nu se schimbase. Aceleaşi trei căsuţe de lemn unite de o terasă. Toate aveau plase de ţânţari înrămate, şi la geamuri şi la uşi, plase ce nu lăsau să se vadă nimic înăuntru. Am verificat toate trei căsuţele, dar Brenda nu era în niciuna dintre ele. Am fost uimit de cât de curat era peste tot. Podelele erau măturate. Paturile fuseseră aşternute cu cearceafuri şi pături curate. Ştiind ce minuni reuşea Sarah să facă acasă, mi-am dat seama că toată această transformare se datora unei mâini de femeie:

mâna Brendei.

Am luat-o pe drumul nepietruit. Charley s-a scărpinat în cap.

— Unde dracu’ o fi fata aia?

— Aici sunt.

De undeva din stânga, Brenda a ieşit de după nişte tufe. Purta blugi, bocanci şi o cămaşă bărbătească de un albastru cam ponosit. Pe umăr avea o puşcă de vânătoare. Şi eu şi Charley eram neînarmaţi.

— De ce te ascunzi în pădure? a întrebat-o Charley.

— Am vrut să te iau prin surprindere, bătrâne.

Avea o sclipire nefirească în priviri. Charley a măsurat puşca din ochi şi apoi s-a uitat fix în pupilele ei dilatate.

— L-ai sunat pe detectivul Soctomah, a zis el. Ai spus că te-a ameninţat taică-tău.

Faţa femeii s-a înăsprit.

— A zis că mă omoară dacă nu tac. Şi mi-a spus că aţi fost la el.

— Ce altceva ţi-a mai spus Truman la telefon?

— A zis că el i-a omorât pe ăia doi.

— Aşa a zis, că i-a omorât, ai?

Charley a alungat o gâză ce i se aşezase pe ureche.

Gândul că Truman recunoscuse crimele era prea frumos ca să fie adevărat. Chiar dacă şi el ar fi jucat un rol în comiterea crimelor, de ce ar fi mărturisit asta la telefon? O fi fost Truman prost, dar nu era atât de prost. Ceea ce iarăşi ridica o problemă interesantă: cât de multă încredere puteam avea în ce spunea Brenda. Mi-am amintit câtă umilire se citise pe faţa lui Pelletier în timp ce vorbea despre seara în care tata îl bătuse măr. Brenda îl acuzase de tentativă de viol. Tata probabil că o crezuse, dar eu nu reuşeam să scap de îndoială.

— Nu mă crezi, nu? a zis ea.

S-a întors spre mine.

— Jur pe Dumnezeu că e adevărat.

I-am zis:

— Haide, B J., dă-mi arma.

— Să nu-mi mai spui aşa!

Era a doua oară în doar două zile când mă luam la harţă cu o persoană înarmată – aşchia nu sărise departe de trunchi – şi deja începusem să mă satur de nervii pe care-i simţeam în stomac.

— Nu putem sta de vorbă ca-ntre oameni dacă tu ai o armă încărcată în mână.

— Bine. Ţine.

Mi-a întins puşca.

Era o puşcă veche, cu o singură ţeavă, fabricată de New England Firearms. Piedica fusese trasă. Am pus-o la loc.

— De ce te ascundeai de noi?

— Nu de voi mă ascundeam. De Truman mă ascundeam. Ce dracu' aveţi? De ce nu-l arestaţi?

— Cineva de la poliţia statală stă de vorbă cu tatăl tău chiar acum, a zis Charley.

— Îi percheziţionează locuinţa? I-a verificat cineva camioneta?

— Păi de ce să facă aşa ceva? a întrebat Charley.

— Ca să găsească dovezi că i-a ucis pe acei oameni.

— Şi ce crezi că or să găsească dacă se apucă de percheziţie?

— Nu ştiu, dovezi.

— Poliţia deja are dovezi că Jack i-a ucis pe cei doi.

— A fost o înscenare. Ţi-am spus doar. Truman a recunoscut că el a făcut-o.

Mâinile îi tremurau de supărare.

— Nimeni nu mă crede! Niciodată nu mă crede cineva şi pe mine!

Am urmărit-o cu privirea cum porneşte spre căsuţa din mijloc, foarte supărată, dă uşa de perete şi intră.

— Ce părere ai? m-a întrebat Charley în şoaptă.

— Minte în ce-l priveşte pe Pelletier, am zis, dar nu îmi dau seama de ce. Şi de ce ţine morţiş să-i percheziţioneze poliţia camioneta lui

Truman?

— E o întrebare bună. Hai să vedem dacă primim vreun răspuns.

Am găsit-o pe Brenda în căsuţa ce servea pe post de bucătărie. Luase o cutie de Budweiser şi o dădea pe gât. Încă nu era ora zece dimineaţa.

— Nu e cam devreme să bei? a întrebat-o Charley.

— Am avut o noapte dificilă.

— Hai să ne aşezăm şi să stăm puţin de vorbă.

I-a făcut semn spre masa de picnic, brăzdată de urme de cuţit, din mijlocul încăperii. Era aceeaşi masă pe care tata măcelărise căprioara braconată, în seara în care l-am cunoscut pe Charley Stevens. Brenda s-a aşezat în faţa noastră. Am pus puşca pe podea, lângă mine.

— Când te-a sunat Truman? a vrut să ştie Charley.

— Aseară, târziu de tot.

— A sunat pe radiofon? am întrebat.

— Da.

— Şi de ce te-a sunat pe tine în loc să îl caute pe Pelletier?

— Poate că pe Russell îl sunase de fapt, nu ştiu. De răspuns, eu i-am răspuns.

— Russell Pelletier a fost martor la conversaţia voastră?

— Nu, dormea.

— Pelletier zice că te-ai mutat aici după ce a dispărut Jack Bowditch. Ce făceai în cabana mare?

— Îmi luam lucrurile.

— Ce lucruri? am întrebat.

— Nu ştiu, nişte cutii de când eram mică.

A mai luat o gură de bere.

— Am aşteptat să adoarmă înainte să mă duc acolo, nu voiam să dau ochii cu el. Şi am auzit telefonul sunând.

— Dacă tu crezi că Russell Pelletier a pus crimele la cale cu Truman, nu ţi-a fost frică să te duci acolo?

— Aveam puşca la mine.

Charley a ridicat bărbia.

— Dacă zici că Truman te-a sunat aseară, de ce ai aşteptat până dimineaţă să-l contactezi pe detectivul Soctomah?

— Pentru că nu credeam că vor face ceva nici dacă le spun.

— Şi atunci de ce i-ai mai sunat? am întrebat.

— Nu ştiu. Am vrut să ştie cineva, în caz că…

— În caz că… ce?

— În caz că se întâmplă ceva rău.

M-a privit drept în ochi.

— Mi-e foarte frică. Ar fi trebuit să-l auzi la telefon ce zicea. Uitându-mă la ea, am fost uimit de reacţia aproape animalică pe care am avut-o. Mă deranja gândul că această femeie mi se părea atrăgătoare.

— Mai exact, ce a zis Truman?

— A zis: „Fir-ai a dracu’ de curvă, ce minciuni torni pe seama mea?” Şi eu am zis „Nu mint, spun adevărul, tu şi cu Russell i-aţi omorât pe oamenii ăia.” Şi el a zis: „O să te omor eu şi pe tine dacă nu-ţi ţii fleanca. „Şi atunci am închis.

— Asta a fost tot?

— Da.

Charley s-a aplecat spre ea.

— De cât timp îl cunoşteai pe Bill Brodeur?

Brenda a părut surprinsă.

— Pe cine?

— Pe Bill Brodeur, ajutorul de şerif care a fost ucis.

— Dar nu-l cunoşteam.

— Nu l-ai văzut niciodată la hanul Dead River?

Dintr-odată, de undeva de departe, din adâncul pădurii, am auzit un claxon urlând, urmat de zgomotul unui motor, din ce în ce mai aproape. Brenda s-a repezit la geam. Charley n-o scăpa din ochi.

— E Pelletier, a zis ea.

— Stai aici, mergem noi să vedem despre ce e vorba.

M-am întins şi am cules puşca de pe jos. Apoi m-am luat după Charley, care a ieşit prin căsuţa din mijloc.

Camioneta cea nouă a lui Pelletier se apropia în viteză. Şi-a scos capul pe fereastră şi a strigat, să acopere zgomotul motorului.

— Te-a sunat cineva la mine pe radiotelefon. Soctomah era. Are nevoie de avionul tău.

Am simţit cum mi se strânge stomacul.

— Ce se întâmplă?

— A dispărut Truman. Au nevoie să-i ajuţi să-i caute camioneta. Urcă, te duc eu la cabană.

Charley s-a apropiat de mine.

— Tare ciudat, a zis el în şoaptă.

— Ce credeţi că se-ntâmplă?

— Poate poliţia a găsit ceva la el acasă.

— Şi ce facem?

— Mergem să vorbim cu Soctomah, ce să facem.

S-a întors spre fereastra de la care ne privea Brenda.

— Vrei, te rog, să ieşi afară, domnişoară Dean? Mergem cu maşina până la cabana mare.

— Nici nu mă gândesc.

L-am privit pe Charley.

— Vreţi s-o iau pe sus?

— Nu. Mă duc eu să stau de vorbă cu Soctomah. Tu rămâi aici cu fata.

— Aveţi încredere în Pelletier?

— Să am încredere? Nu. Dar nici nu cred că el e ucigaşul.

A făcut un pas spre camionetă.

— Staţi, am zis. De ce aţi întrebat-o despre Brodeur?

— Cine i-a ucis pe cei doi ştia că Brodeur plănuia să o ia prin

spatele hanului, pe vechiul drum forestier. De unde ştia? Presupun că Brodeur i-a spus el însuşi criminalului.

— Charley! a strigat Pelletier. Soctomah a zis că e urgent.

— Rămâi cu ea, a mai zis Charley. Orice ai face, n-o scăpa din ochi. Şi ţine-te bine de puşca aia.

M-am uitat spre căsuţa-bucătărie.

— Aşa şi intenţionez.

M-a bătut pe umăr şi mi-a zâmbit larg.

— Vin repede. Dacă dai de bucluc, sună-mă pe radiotelefon.

Dacă până acum nu reuşisem să înţeleg mare lucru din ce se întâmplase, de data asta chiar că nu mai pricepeam nimic. Oare era posibil ca Brenda să fi spus adevărul despre Truman? Şi dacă da, ce ne spunea asta despre felul în care Pelletier era implicat în toată povestea asta? Charley nu-l percepuse drept criminal pe patronul taberei, dar eu deja trecusem de faza în care mă încredeam în instincte.

Am găsit-o pe Brenda în bucătărie, la masă, fumând o ţigară. Era întruchiparea unei crize de nervi.

— Ce s-a întâmplat?

— Poliţia îl caută pe Truman. Au nevoie de avionul lui Charley.

— Ţi-am spus eu că el a făcut-o!

— Încă nu ştim ce se întâmplă. S-ar putea să fie altceva la mijloc.

— Nu e, a zis ea, foarte sigură pe sine. Şi tu de ce mai eşti aici?

— Charley a zis să mai stau.

— N-am nevoie de bodyguard.

Avea o expresie jucăuşă pe chip.

— Dar de bonă ai nevoie?

A sărit de la masă şi a făcut un pas spre mine, până când aproape mi-a atins pieptul cu nasul.

— Vreau să stau pe terasă, dacă n-ai nimic împotrivă.

M-am dat la o parte. Ea a deschis uşa cu un gest larg şi s-a trântit pe unul dintre şezlongurile pe care le făcuse tata. M-am sprijinit de

balustrada terasei, cu ochii spre lac.

— Tare frumos ai făcut pe-aici, am zis în cele din urmă.

— Jack are nevoie de cineva care să aibă grijă de el. Toţi bărbaţii au nevoie să fie îngrijiţi.

Am zâmbit, deşi nu-mi prea venea.

— Crezi că toţi suntem nişte îngălaţi?

— Dacă e ceva la care mă pricep, trăind numai aici toată viaţa, să ştii că mă pricep la bărbaţi.

Pe celălalt mai al lacului, motorul avionului lui Charley a pornit. Apoi avionul a trecut pe lângă noi, pe flotoare.

L-am urmărit cu privirea ridicându-se spre cer, ca şi cum ar fi fost tras în sus de o mână invizibilă.

— N-am stat niciodată să mă gândesc cum o fi fost viaţa ta aici, am zis. Să fii singură printre atâţia bărbaţi.

— Doreen Pelletier a fost şi ea pe aici până acum câţiva ani. Babomiţa aia! Şi mai erau şi turistele. Dar n-am avut o adolescenţă uşoară, dacă la asta te referi.

Se ghemuise în şezlong.

— Şi-acum ce facem?

— Stăm cuminţi până se întoarce Charley.

— Adică, vrei să zici că stăm aici pur şi simplu toată ziua?

— Nu trebuie să stăm pe loc, am zis. Putem să mergem la Rum Pond şi să încercăm să aflăm ce se întâmplă, la radiotelefon.

Ea şi-a încrucişat braţele.

— Ţi-am spus că nu merg acolo.

— Atunci, nu ne rămâne decât să stăm pe loc.

S-a ridicat în picioare.

— Mă duc să-mi mai iau o bere. Vrei şi tu una?

— Nu, mulţumesc. Şi cred că nici tu nu ar mai trebui să bei.

— Da, bine, nu te-am întrebat pe tine dacă am sau nu voie să beau bere.

A deschis uşa şi a dispărut în bucătărie. Charley îmi spusese să stau cu ochii pe ea – nu cumva să facă vreo prostie. Oare bănuia că Brenda cir fi ucigaşul? Şi de ce o întrebase despre Brodeur?

Uşa s-a deschis brusc, ca şi cum i-ar fi tras cineva un şut. Brenda a ieşit cu două doze de bere în mână.

— Ţi-am adus, totuşi, o bere.

— Nu vreau.

S-a apropiat de mine şi a pus berea jos, pe scândură. Apoi s-a sprijinit pe coate şi s-a uitat la lac. Era atât de aproape, că-i simţeam mirosul părului încălzit de soare.

— Chiar semeni cu el, a zis ea, fără să mă privească.

— Poftim?

— Semeni cu Jack. Un Jack mai tânăr şi fără barbă.

— Ce faci, Brenda?

M-a privit cu o falsă inocenţă.

— Ce vrei să spui?

— De ce te joci cu mine?

— Sunt plictisită, a zis ea. Mă plictisesc repede.

— Atunci, fă-ţi de lucru.

Auzind asta, s-a ridicat şi mi-a zâmbit, ca şi cum tocmai i-ar fi venit o idee strălucită.

— O să mă duc să înot.

— Să înoţi? Nu-ţi mai e frică să nu vină Truman?

— Dacă vine, mă aperi tu.

Nu fi aşa de sigură, mi-a venit să-i spun.

Am aşteptat pe terasă să-şi pună costumul de baie. Se schimba de la o clipă la alta: când părea mai copilăroasă decât ar fi trebuit să fie o femeie la douăzeci de ani, când făcea pe matura. Se uita la mine şi în privirile ei era un fel de oboseală încărcată cu tristeţe. Apoi, în următoarea clipă, se transforma într-o adolescentă pusă pe şotii.

Pelletier spusese că tata o iubea cum nu mai iubise pe nimeni de

când cu mama. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât îmi dădeam seama că era adevărat. Brenda era o femeie atrăgătoare şi stările ei erau la fel de schimbătoare ca şi ale mamei. Şi-atunci, de ce o lăsase în urmă când fugise?

Încă încercam să îmi dau seama cum stăteau lucrurile, când uşa s-a dat iar de perete şi Brenda a ieşit într-un sutien mov şi cu nişte pantaloni scurţi făcuţi din blugi tăiaţi. Braţele şi picioarele îi erau arămii din cauza bronzului. Îşi lăsase părul negru liber şi acum îi cădea valuri-valuri pe umeri.

— Hai să mergem la înot.

A coborât cu pas săltat treptele spre lac. Mi-am pus puşca la subsuoară şi m-am luat după ea. A intrat în apă şi a mers pe picioare până când apa i-a ajuns la piept. Apoi s-a scufundat cu totul. M-am aşezat pe un bolovan şi am aşteptat să iasă la suprafaţă. Când, în sfârşit, a scos capul din apă, era deja la vreo cincisprezece metri de mal.

— Ar trebui să intri şi tu în apă.

I-am ignorat invitaţia şi m-am uitat spre tabăra sportivă. Am văzut camioneta lui Pelletier, dar nu se vedea nici urmă de el.

— Nenorocitule, cu tine vorbesc.

Brenda a înotat spre mine, până când a ajuns la o adâncime destul de mică încât să fie suficient să calce apa. Avea un zâmbet zugrăvit pe toată faţa.

— Eşti tare înţepat, a zis ea. Aşa sunteţi voi, poliţiştii.

— Şi Bill Brodeur era înţepat?

Într-o secundă, s-a enervat cumplit.

— Du-te-n mă-ta, a scuipat printre dinţi, înainte să dispară din nou de la suprafaţă. A înotat ceva mai mult de data asta. Apoi a ieşit din apă, s-a uscat şi s-a aşezat la soare. Lacul era neclintit. Cerul dintre munţi era de un albastru infinit. Brenda s-a întors pe burtă.

— Aş vrea să merg la tabăra sportivă, am zis. Vreau să-l sun pe Charley să văd ce s-a întâmplat cu Truman.

Ea s-a ridicat şi s-a sprijinit pe coate.

— Eu nu merg.

— Nu te-am rugat, Brenda. Mergem amândoi.

Femeia s-a ridicat în picioare.

— Stai să pun ceva pe mine. Nu-mi ia decât două minute, înainte să pot răspunde, deja urcase scările.

Au trecut câteva minute şi ea nu mai apărea. M-am uitat în sus spre cabană, dar era pe jumătate ascunsă de copaci. Oare ce punea la cale?

— La dracu', am zis cu glas tare.

Încet, am urcat treptele de scândură, sigur că era cu ochii pe mine. Când am ajuns în dreptul terasei am strigat-o.

— Brenda?

— Aici sunt.

Vocea i se auzise din căsuţa din stânga, cea în care dormea tata.

— Poţi să intri.

Am pus mâna pe clanţă şi am tras. Am văzut o comodă cu sertare şi patul tatălui meu, dar Brenda nu era nicăieri. Am intrat.

Era în picioare, goală, în colţul de lângă uşă. Am întors capul.

— Pune ceva pe tine.

— Am văzut cum mă priveai. Mi-am dat seama ce vrei de la mine.

— Te aştept afară.

Am ţâşnit într-o parte şi am întins mâna să deschid uşa. Din spate, Brenda mi-a cuprins mijlocul cu braţele.

— Pe tine te-am iubit primul. Te vreau, Mike.

— Opreşte-te, am spus. Opreşte-te!

Respiraţia îi mirosea a băutură.

— Te rog.

Am apucat-o de încheietură şi m-am smuls din braţele ei. Ea a ţipat de durere şi când m-am întors, scotea flăcări din priviri.

— Nu.

I-am strâns încheietura.

— N-o să se întâmple.

Am împins-o cât acolo.

— Îmbracă-te, i-am zis, întorcându-i spatele.

Cutia de bere pe care mi-o adusese, încă nedeschisă, mă aştepta pe podeaua terasei. Era caldă, dar am desfăcut-o şi am băut-o până la fund. Câte beri băuse oare? Cu fiecare bere în plus, devenise mai agresivă în conversaţie, în atitudine, tensiunea sexuală îi ieşise prin pori.

Am auzit uşa trântindu-se în spatele meu. Îşi pusese un tricou şi aceiaşi pantaloni scurţi pe care îi purtase şi mai devreme, la plajă. M-a privit cu un dispreţ nemăsurat. Exact atunci am auzit o bubuitură ascuţită, undeva la distanţă.

— Asta a sunat ca un foc de armă. Hai să mergem.

12

Brenda a refuzat să vâslească. S-a aşezat pe băncuţa din faţă în canoe şi a rămas aşa, cu spatele ţeapăn şi cu braţele încrucişate. Când am ajuns pe malul celălalt, a sărit pe neaşteptate în apă şi tras canoea la mal, lângă celelalte bărci ale lui Pelletier. Am lăsat vâsla, am apucat puşca şi m-am luat după ea pe drumul neasfaltat. Cerul fusese albastru şi senin toată dimineaţa, dar acum norii începuseră să se strângă în vest. Nu-mi plăcea deloc cum arătau. Nici tabăra părăsită nu-mi plăcea cum arăta. Ne-am oprit la uşa de plasă.

— Russell?

Nu a răspuns nimeni. Din nou, Brenda m-a luat prin surprindere şi s-a avântat spre cabana principală. M-am ţinut după ea. Pelletier nu se vedea pe nicăieri. Uşa de la biroul administraţiei taberei era întredeschisă şi am aruncat un ochi înăuntru. Radiotelefonul era pe un raft de lângă singura fereastră a încăperii.

— Îl sun pe Charley, am zis şi m-am aşezat la birou.

Brenda rămase în prag cât am format numărul mobilului lui

Charley. Acesta a răspuns aproape imediat.

— Charley Stevens!

— Mike sunt!

Vorbea tare ca să acopere zgomotul avionului.

— Am încercat şi eu să sun la Rum Pond mai devreme, dar n-a răspuns nimeni.

— Nu ştiu unde este Pelletier. Sunt aici cu Brenda, nu-l găsim nicăieri. Ce se întâmplă?

— Detectivul Soctomah a primit un telefon anonim de la cineva care-i sugera să percheziţioneze apartamentul lui Truman. Când au ajuns acolo, au văzut că Truman se evaporase. Uşa era deschisă însă, aşa că au tras puţin cu ochiul. Nu pot să-ţi spun exact ce au găsit, dar şi-au schimbat brusc părerea despre câteva lucruri.

Deci şi Truman dispăruse. Ce dracu' găsise Soctomah în apartamentul lui?

— Dacă acum îl caută pe Truman, cu tata cum rămâne?

— Păi încă e evadat.

Vocea lui Charley era din ce în ce mai stinsă.

— Auzi, vreau s-o întrebi ceva pe fata aia.

Am aruncat o privire spre uşă. Brenda nu mai era acolo.

— A dispărut.

— Ce? Trebuie neapărat să o găseşti.

Undeva în cabană s-a trântit o uşă. Am pus mâna pe puşca pe care o lăsasem în faţa mea pe birou. Brusc, Brenda a reapărut în pragul uşii. Gâfâia.

— Vino repede!

— Ce e?

— Pelletier!

A dispărut pe hol.

— Ce se întâmplă? a întrebat Charley

— Nu ştiu, dar e ceva ce are legătură cu Pelletier. A zis să mă duc

după ea.

— Ţine-te bine de puşca aia. Mă îndrept spre voi. Să-ţi trimit un echipaj de poliţie?

— Încă nu ştiu, am zis. Te sun înapoi.

— Bine. Ai grijă, fiule.

Am luat-o pe hol cu precauţie, până la uşa din spate. Nu eram sigur în ce parte o luase Brenda, dar camioneta lui Pelletier era parcată în spatele căsuţei în care locuia el, aşa că m-am gândit să încep de-acolo.

Când am ajuns la colţul clădirii, am văzut uşa deschisă larg. Şi apoi am mai văzut ceva: o dâră de sânge ce ducea de pe terasă până spre prima linie de copaci din pădure.

— Brenda?

Am găsit-o chiar lângă uşă, cu ambele mâini la gură. Pe podea era Russell Pelletier. Zăcea într-o baltă de sânge. Lângă el era un cuţit de vânătoare. I-am luat pulsul, dar nu se simţea nimic. Picioarele goale ale Brendei lăsaseră urme însângerate pe scândurile podelei. Dar mai erau şi alte urme: cele ale unor bocanci bărbăteşti. Nu ai lui Pelletier. Am cercetat cu atenţie podeaua. Tuburile de la cartuşele din arma crimei se rostogoliseră într-o parte şi se opriseră într-o blană de urs. Erau cartuşe de puşcă.

— Nu pare să aibă nicio rană de cuţit, am zis cu voce tare. Ceea ce înseamnă că sângele de pe cuţit nu e al lui. Înainte să moară, probabil l-a înjunghiat pe cel ce l-a împuşcat.

— Truman, a zis ea. Truman a făcut asta.

Am apucat-o de braţ.

— Trebuie să chemăm poliţia, am zis.

— Dar ucigaşul e aproape. Trebuie să-l găseşti înainte să ne omoare şi pe noi. Ce-a fost asta?

A întors brusc capul spre uşa deschisă.

— Am auzit un zgomot.

S-a smuls din mâna mea şi a ţâşnit afară.

— Brenda!

Am văzut-o fugind spre cabana principală. Când am ieşit, am auzit un zgomot clar de metal lovindu-se de metal. Venea de undeva dintre copaci. Părea zgomotul unei portiere trântite. Criminalul era încă aici. Şi eu îl lăsam să scape.

Dâra de sânge strălucea în lumina soarelui, o cărare roşie ce ducea spre tufele de la marginea pădurii. Când Pelletier îl înjunghiase pe cel ce-l omorâse, atinsese probabil vreo arteră. Nimeni nu putea sângera în aşa hal fără să şi moară.

Am intrat în pădure, ţinându-mă după dâra de sânge. Se unduia de la stânga la dreapta, ducea din ce în ce mai adânc în pădure şi apoi vira spre drumul ce ajungea în tabără. M-am oprit lângă un pin uriaş şi m-am uitat în jur. Atunci am văzut camioneta cu coada ochiului. Era parcată pe drumul dinspre tabără, la vreo treizeci de metri de mine. Camioneta lui Truman. Am simţit cum mi se ridică o greutate de pe inimă. Deci, până la urmă, Truman era ucigaşul. El îl omorâse pe Pelletier. El îi omorâse şi pe Shipman şi pe Brodeur. Charley şi toţi ceilalţi se înşelaseră în privinţa tatălui meu. Dar unde era Truman?

M-am tras cât mai în umbră, să nu fiu văzut. M-am apropiat până am putut vedea partea din spate a camionetei. Am traversat drumul, să arunc o privire pe partea şoferului. Truman se prăbuşise peste portieră, stătea cu mâinile peste burtă şi cu picioarele răsfirate. Nu se mişca. Chiar şi de la cincisprezece metri puteam să văd băltoaca de sânge de sub picioarele lui. Câţiva metri mai încolo, o puşcă zăcea în praf.

L-am luat în cătarea puştii şi am înaintat.

— Truman!

Nu s-a clintit.

M-am apropiat şi mai mult, cu puşca îndreptată spre pieptul lui. Avea ochii închişi. Pelletier îl înjunghiase în burtă. I-am împins puşca mai departe, cu piciorul, să n-o ajungă. Truman nici n-a tresărit. Mi-am

pus puşca la subraţ, ca s-o pot ţine cu o singură mână, şi apoi am îngenuncheat să-i iau pulsul la carotidă. Atunci m-a prins de mână.

Am încercat să mă smulg, dar mă ţinea strâns şi n-am reuşit. Cu ochii mari şi răsuflând greu, s-a întins să apuce cu mâna liberă puşca. Ne-am rostogolit prin balta de sânge. Am pus un genunchi în pământ, între noi, şi-am reuşit să-l dezlipesc de mine, apăsându-i burta deja rănită. Truman a urlat. Mi-a tras una în nas. Se lupta pe viaţă şi pe moarte, încercând să pună mâna pe armă. Mi-am ridicat din nou genunchii, dar Truman nu se lăsa.

Nu ştiu care dintre noi a apăsat pe trăgaci. Totul s-a întâmplat într-o milisecundă. Reculul a împins puşca fix în stomacul meu. L-am văzut căzând pe spate foarte rapid şi, aproape instantaneu, am fost împroşcat cu sânge.

O, Doamne, mi-am spus.

Cumva, m-am ridicat în picioare, abia răsuflând, cu arma descărcată tremurându-mi în mână, îndreptată spre trupul lui nemişcat. Cum se întâmplase aşa ceva? Puşca de vânătoare a lui Truman zăcea în praf, lângă roata din faţă a camionului. Am rămas ca prostit, cu ochii la ea. De ce nu mă împuşcase când mă apropiam de el? De ce făcuse pe mortul? Nimic nu avea logică. Am îngenuncheat lângă omul pe care tocmai îl ucisesem. Nu ştiu cât mi-a luat să observ rănile de la încheieturile mâinilor lui Truman. Apoi mi-am dat seama de la ce erau urmele alea, şi parcă am fost lovit fix în plex.

Am apucat puşca lui Truman şi am vrut să o golesc de gloanţe. Era un Remington 30-06 – acelaşi calibru ca al armei cu care fuseseră ucişi Shipman şi Brodeur. Eram aproape sigur că şi Pelletier fusese omorât cu aceeaşi armă. Şi dacă judecam numai după miros şi puteam să-mi dau seama că se trăsese recent cu ea.

Dar acum nu mai era niciun glonţ în ea. Pelletier fusese omorât dintr-o singură lovitură în piept. Nu era normal să fie deja goală. Şi de ce avea urme la încheieturi, ca şi cum ar fi fost legat cu frânghie?

Soarele se juca de-a v-aţi ascunselea pe după norii întunecaţi. M-am întors în fugă la cabana lui Pelletier. Am căutat indicii şi pe-afară şi prin casă, ceva ce s-ar fi putut să-mi fi scăpat prima dată. Dar povestea se scrisese singură, cu sânge. Truman Dellis şi Russell Pelletier se luaseră la bătaie în cabană. Pelletier îl înjunghiase pe Truman cu un cuţit de vânătoare, iar Truman, nu se ştie cum, îl împuşcase în piept cu aceeaşi armă cu care îi omorâse pe Jonathan Shipman şi pe Bill Brodeur. Cei doi complici se eliminaseră unul pe celălalt. Deşi nu părea să fie nicio explicaţie pentru cearta lor, ancheta crimei putea fi acum încheiată, lucrurile erau clare. Nu mai rămăsese de răspuns decât la o singură întrebare. Unde era tata?

Trebuia să sun la poliţie.

Când am dat colţul cabanei lui Pelletier, am văzut-o pe Brenda în pragul uşii, ţinând un revolver Ruger cu ţeavă lungă într-o mână. Am îngheţat pe loc.

— Ce s-a întâmplat? a zis ea, uitându-se cu ochii mari la sângele de pe hainele mele. Am auzit un foc de armă.

— Truman era, am zis.

— E mort?

Am făcut semn că da.

— Îmi pare rău.

— Mie nu.

Zâmbetul de pe faţa ei mă speria mai rău decât revolverul. Eram complet descoperit, n-aveam nimic după care să mă ascund şi niciun glonţ rămas în magazia puştii.

— De unde ai luat pistolul ăla?

— Din seiful lui Pelletier. Ştiu combinaţia.

Am făcut un pas spre uşă.

— Trebuie să chem poliţia.

— Sunt deja pe drum, a zis ea repede.

— I-ai chemat tu?

Am încercat să-mi maschez neîncrederea.

— Da.

— Trebuie să vorbesc personal cu detectivul Soctomah.

Brenda nu s-a dat la o parte din uşă.

— Şi ce-ai de gând să-i spui?

Fără să-mi iau ochii de la revolver, am răspuns:

— Că Pelletier şi Truman i-au ucis pe Shipman şi pe Brodeur. Nu ştiu de ce. Apoi au făcut să pară că e vina tatălui meu. Şi apoi s-au omorât unul pe altul.

— Ţi-am spus eu că ei sunt criminalii! Ţi-am spus că Jack e nevinovat!

— Aşa e, mi-ai spus.

Ochii i s-au îngustat.

— Nu pari prea convins.

— Dar asta s-a întâmplat.

— Ţi-a spus ţie Truman?

— N-am stat de vorbă. A pus mâna pe puşcă şi, din păcate, s-a descărcat.

N-a zâmbit, dar răceala din privirea ei m-a şocat. Habar nu avusesem cât de tare îşi urâse tatăl.

— Dar ţie ce dracu' ţi-a făcut? am întrebat.

Brenda şi-a încleştat dinţii.

— A omorât o pe mama.

— Poftim?

— Veneau acasă de la bar, într-o noapte. Erau beţi amândoi. Ea a căzut într-un şanţ. Şi el a lăsat-o acolo, de beat ce era, a murit îngheţată. El a venit acasă şi s-a târât în pat, nu-şi mai amintea nimic de mama. Eu aveam şapte ani. Deci, da, mă bucur că e mort.

Am privit-o mut, incapabil să spun vreo vorbă. Apoi am făcut încă un pas spre ea.

— Trebuie să-l sun pe Soctomah.

Revolverul s-a ridicat spre pieptul meu.

— E ceva în neregulă cu tine, a zis ea.

— Tocmai am ucis un om. Acum trebuie să sun la poliţie. Deci, ce-ar fi să laşi arma jos şi să te dai dracului la o parte din calea mea?

Nu ar fi trebuit să spun asta.

Primul glonţ al revolverului mi-a şuierat pe la ureche la doar câţiva centimetri, înainte să mă arunc la pământ. Brenda a tras în aer al doilea şi al treilea foc. Mi-am lipit fruntea de pământ.

— Uşurel.

S-a apropiat de mine, până când tălpile ei goale şi prăfuite au intrat în raza mea vizuală. Aveam în buzunar un briceag, dar aceea era singura mea armă.

— Taci! Taci din gură. Stai acolo şi să nu faci vreo tâmpenie.

Am rămas aşa, cu mâinile la ceafă şi cu inima bătându-mi tare, atât de tare că o simţeam lovindu-se de pământ.

Pe deasupra capetelor noastre, auzeam vântul înteţindu-se. Simţeam apăsarea norilor. Avea să plouă.

— Ce ţi-a zis Truman? a întrebat ea.

— Nimic. Nici n-a trebuit să-mi spună ceva.

— Cum adică?

Înainte să pot răspunde, am auzit altă voce, una groasă, de bariton.

— Ce s-a întâmplat? De ce ai dat semnal?

Am ridicat capul şi am văzut un bărbat ieşind dintre tufele de peste drum. Era îmbrăcat din cap până în picioare în costum de camuflaj şi pe umăr avea o puşcă de vânat căprioare, atârnată de o cureluşă. Purta mănuşi şi pe cap avea o şapcă de camuflaj, cu o mască subţire ce-i atârna peste faţă ca un văl maro.

— Ştie, a zis Brenda. Probabil Truman i-a spus.

Bărbatul şi-a scos masca. Era tata.

Nu există cuvinte care să poată descrie trădarea. Nu se poate

povesti dezechilibrul brusc pe care-l simţi atunci când descoperi că ai fost luat de prost. Mai ales când cel care te-a trădat e o persoană pe care o iubeşti.

Când descoperisem urmele de la încheieturile lui Truman şi mi-am dat seama că magazia puştii lui fusese golită, mă luase cu frig. Instinctiv, ştiam ce însemna asta, dar nu mi-am dat voie să mă gândesc la implicaţia a ceea ce vedeam. Acum nu mai puteam să nu privesc adevărul cumplit în faţă.

Privirile tatălui meu mă ardeau. Presimţeam deja consecinţele nebuniei de a fi crezut în el.

Faţa îi era bronzată, barba îi era ceva mai albă decât îmi aminteam eu. Părea uriaş, îmbrăcat în cămaşa de camuflaj ce-i scotea în evidenţă pieptul şi umerii laţi, dar nu mi se mai părea atât de mare ca pe vremuri.

— I-o fi zis Truman, a spus Brenda.

— Nu, a răspuns tata. Mike l-a împuşcat înainte să apuce să scoată vreo vorbă.

Brenda părea confuză, aproape frenetică.

— Atunci de unde ştie?

— Mi-am dat seama după frânghii, am zis, de la pământ.

Şi-a dat jos puşca de pe umăr şi a băgat-o sub un braţ, ca să poată trage cu o singură mână dacă era nevoie.

— Ridică-te, Mike. Încet. Ştiu că eşti tentat să faci pe eroul.

M-am ridicat în genunchi.

— Ce tot vorbeşte? Ce frânghie? a întrebat Brenda.

— Ai vrut să faci să pară că Pelletier şi Truman au comis crimele, am spus. De-aia te-ai întors aici.

Tata s-a scărpinat în barbă, ca şi cum s-ar fi aşteptat să mai spun ceva.

— L-ai răpit pe Truman şi l-ai adus aici în camioneta lui. Apoi l-ai împuşcat pe Pelletier. L-ai înjunghiat pe Truman cu cuţitul lui Russell, l-

ai dezlegat şi l-ai lăsat să fugă. Voiai să-l laşi să sângereze de moarte, ca să pară că s-au omorât unul pe altul. Dar ai făcut-o fiartă. Frânghia cu care l-ai legat i-a lăsat urme la încheieturi.

— Şi mai ce?

Ca orice braconier prins asupra faptului, încerca să afle ce anume îl dăduse de gol.

— Puşca lui Truman, am zis. N-avea sens să fie descărcată. Ai plantat arma aia acolo ca să-l incriminezi.

— Cum de ţi-ai dat seama de toate astea?

— Mi-am amintit ceva ce mi-ai spus tu când eram mic. Ai zis că secretul unei capcane reuşite e să îţi acoperi propriile urme.

Tata zâmbi trist.

— Bună lecţie ţi-am dat.

— Pe dracu', nimic nu m-ai învăţat.

Zâmbetul i s-a şters de pe faţă.

— Ai gura spurcată ca mă-ta.

— De unde ai ştiut că o să vin aici? am întrebat. Asta nu aveai cum s-o plănuieşti. N-aveai cum.

— Nici n-am plănuit asta, a zis el.

Brenda a intervenit.

— Nu voiam decât să-i facem pe poliţişti să-i percheziţioneze casa lui Truman, ca apoi să plece în urmărirea lui. Apoi, după ce Jack s-ar fi ocupat de tot, urma să dau telefon şi să anunţ că s-au omorât între ei. Nu ne-a dat prin cap că boşorogul ăla o să te aducă aici cu avionul.

La auzul numelui lui Charley, am început să sper din nou. Trebuie să ajungă, mi-am zis. Dar oare aducea şi poliţia cu el?

L-am privit pe tata în ochi.

— Ce ai plantat acasă la Truman ca să-i faci pe poliţişti să creadă că el e criminalul?

— Bocancii mei, cei pe care i-am purtat în noaptea aia. I-am lăsat pe terasă.

— N-ai fost foarte subtil.

— Ei, da, Truman era un idiot. Era ceva ce ar fi făcut el.

Tata a căutat în săculeţul pe care-l purta la brâu şi a scos o frânghie însângerată.

— Îmi pare rău, Mike, a zis el. Dar n-am ce face.

Mi-a legat mâinile la spate cu aceeaşi frânghie pătată de sânge cu care îl legase şi pe Truman. M-am gândit să mă opun, dar până la urmă am renunţat.

Nu-l credeam pe tata în stare să mă omoare. Dar cu Brenda, era deja altă poveste.

Încet, tata m-a tras după el în cabană. M-a dus în sala de mese, cea cu vedere la lac. Norii întunecau cerul de deasupra Muntelui Holeb.

— Stai jos, a zis el.

Brenda s-a cocoţat pe o masă, cu faţa spre mine.

— Şi-acum ce facem?

— Depinde de Mike.

Vocea i se înmuiase.

— Ştiu că ţi-e greu, fiule. La dracu', n-am vrut să se întâmple aşa, dar s-a întâmplat şi acum am gâtul pe tăietor. Crezi că mă mai pot preda fără să mă împuşte vreun poliţist înainte să apuc să deschid gura?

Nu m-am mai putut abţine.

— Am crezut în tine. Le-am spus tuturor că eşti nevinovat. Am venit aici să dovedesc că nu eşti tu criminalul.

— Îmi pare rău că te-am păcălit. Aveam nevoie de ajutorul tău. Încă mai am nevoie de tine.

— N-am să mint pentru tine. Am să spun tot ce ştiu la poliţie. Nu mai dau doi bani pe ce-o să creadă lumea despre mine.

Tata şi-a scos şapca şi s-a aşezat pe o masă, trecându-şi mâna prin părul grizonant. După cât de lăsaţi îi erau umerii şi cât de încercănaţi ochii, mi-am dat seama că era la capătul puterilor.

— Ce vreau eu să ştiu e de ce ai făcut-o, am zis.

— Ce importanţă are?

— Are importanţă pentru copiii lui Jonathan Shipman.

— Ai cui copii?

La început am crezut că mă ia peste picior. Apoi mi-am dat seama.

— Stai, deci toată povestea asta n-a avut nicio legătură cu Catamount. Toată lumea a crezut că Shipman fusese ţinta. Dar tu pe Brodeur îl voiai.

Se uita pe fereastră la vălurelele pe care vântul le stârnea pe oglinda lacului.

— Din cauza ta a fost tot, nu? i-am zis Brendei. Ţi-ai tras-o cu Brodeur, de-aia?

Tata s-a întors spre mine, negru de supărare.

— Porcul ăla m-a violat, a zis ea.

— Cum a încercat şi Russell Pelletier să te violeze?

— Ţine-ţi gura, Mike, a zis tata.

— Minte.

— Nu mint, a răspuns ea. M-a violat şi a primit ce i se cuvenea.

— Nu, am zis. Eu nu cred că aşa s-a întâmplat. Cred că asta e ceea ce ai spus tu că s-a întâmplat când tata a aflat despre voi doi.

M-am întors spre tata.

— Ţi-a zis că Brodeur a oprit-o într-o seară când venea spre casă cu maşina, de la hanul Dead River, nu? Sally Reynolds mi-a spus că mereu conducea beată şi că Brodeur stătea la pândă lângă han. Pun pariu că ţi-a spus că a forţat-o să se culce cu el.

— Aşa a făcut, a zis ea.

— Nu, cred că altfel au stat lucrurile: te-ai înţeles cu el. Voia să te aresteze că ai condus sub influenţa alcoolului, aşa că te-ai oferit să te culci cu el. Poate că pe urmă a devenit ceva obişnuit pentru voi doi, v-aţi învăţat.

Am privit silueta întunecată a tatălui meu.

— Aşa ai aflat, tată? Ai venit acasă şi l-ai găsit aici pe ajutorul de

şerif şi te-ai întrebat ce se întâmplă. Erai bănuitor şi furios şi ai speriat-o şi atunci ea ţi-a povestit despre viol.

— Mi-a spus că nu mai scapă de el.

— Nu-l asculta, Jack.

S-a dat jos de pe masă, s-a lipit de pieptul lui şi l-a privit în ochi.

— De ce te-aş mai fi ajutat să-l omori după întâlnirea aia? De ce ţi-aş fi spus unde să-l prinzi, dacă nu l-aş fi vrut mort?

— Pentru că ţi-era frică, am zis. Ştiai ce urma să-ţi facă tata, dacă afla adevărul despre tine şi Brodeur.

— Du-te-n mă-ta!

— Ea ţi-a înscenat toată povestea asta, tată. I-ai ucis pe oamenii ăia din cauza unei minciuni a ei. Te-a jucat pe degete, cum m-a jucat şi pe mine. Să ştii că s-a dat şi la mine, am zis.

Tata a clătinat din cap ca şi cum nu m-ar fi auzit bine.

— Poftim?

— Acum nicio oră, în cabana ta. Şi-a scos toate hainele.

Ea s-a întors brusc spre mine şi a ţintit între ochi.

— Jur că te-mpuşc dacă nu taci.

Tata s-a mişcat mai iute decât credeam eu că e posibil şi i-a smuls revolverul din mână. Apoi şi-a apropiat faţa de faţa ei.

— E adevărat?

— Nu! Iar minte!

— Nu mint, am spus. Jur că e adevărat.

— Târfa mică.

Ridică mâna în care ţinea pistolul, parcă pregătindu-se s-o plesnească.

— N-a fost aşa! Am vrut doar să-l fac să nu vină aici, ca să ai timp să faci ce hotărâserăm că faci. Ştii că te iubesc. Te rog, Jack. Am să fiu cuminte. Te rog.

O clipă am crezut că urma să-i tragă una drept în faţă. Dar a împins-o la podea. Ea s-a rostogolit la picioarele lui. Mama şi tata se mai

bătuseră şi ei. Dar spre deosebire de Brenda, mama nu fusese niciodată o beţivă. Nu există disperare mai mare decât aceea a doi alcoolici care se agaţă unul de altul, chiar dacă se scot din minţi reciproc. De-aia se întorsese după ea? Pentru că era la fel de dusă ca şi el cu băutura?

Avea ochii plini de lacrimi.

— De ce-mi faci una ca asta?

Brenda a clătinat din cap şi a suspinat.

— Nu ştiu.

Tata şi-a pus revolverul la centură.

— Ridică-te, i-a ordonat.

Brenda s-a târât până la cea mai apropiată bancă şi s-a aşezat în capul oaselor. Apoi, brusc, a ridicat fruntea.

— Ce se-aude?

Atunci am auzit şi eu un bâzâit uşor, care devenea din ce în ce mai puternic. Uitasem de Charley, mă luase apa.

— E moşul ăla, fostul paznic de vânătoare, a zis ea.

— Nu e doar Charley, am spus. Vine şi poliţia.

Avionul se apropia rapid. Pe fereastră l-am văzut apărând dintre nori. Tata şi-a dat jos puşca de pe umăr şi a deschis larg uşa.

— Nu! am zis şi m-am ridicat în picioare.

Brenda s-a dus repede la fereastră şi şi-a lipit palmele de geam. Când Charley a întors avionul spre tabără, l-am văzut pe tata ridicând arma semiautomată şi ochind carlinga. Focurile au fost trase fără grabă, la distanţă egală unul de celălalt. Avionul s-a zgâlţâit şi s-a răsturnat pe o parte.

Când a lovit apa, una dintre aripi a tăiat oglinda lacului şi s-a frânt. Cu un zgomot cumplit, avionul s-a oprit, de-acum o epavă alb-roşie. Simţeam cum mă cuprinde furia.

Tata a rămas în pragul uşii. Avea chipul împietrit.

— Ticălos ce eşti, am spus. Laşule!

Pumnul pe care mi l-a tras în barbă mi-a sucit capul pe loc. Am

căzut cu spatele peste o masă. Am încercat să mă ridic, dar m-a apucat de gât cu o mână.

— I-am spus să cheme poliţia, am horcăit. O să vină!

Şi-a apropiat faţa de a mea. Pentru o clipă s-a uitat în ochii mei – care semănau atât de tare cu ai lui – şi am ştiut că încerca să vadă dacă spuneam adevărul. Mi-a dat drumul şi am căzut grămadă pe masă.

Brenda l-a apucat de braţ, dar el s-a scuturat.

— Ce ne facem? a întrebat ea.

— Ia ceva de mâncare. Plecăm de-aici.

Ploaia răpăia pe acoperişul metalic, prima ploaie de când fusesem noaptea la ferma lui Bud Thompson, când ursul îi omorâse porcul. Oare trecuse doar o săptămână de atunci? Noaptea aia părea că fusese în altă viaţă.

— De ce m-ai sunat? am întrebat răguşit. În seara când i-ai omorât pe oamenii ăia, ai lăsat un mesaj la mine pe robot.

— Am crezut că mă poţi ajuta cu poliţia.

Deci acesta era motivul. De ce eram oare aşa de şocat să îmi dau seama că singurul lui gând fusese să mă folosească pentru a-şi scăpa pielea?

Brenda a reintrat în sala de mese. Ducea cu amândouă mâinile un rucsac foarte încărcat.

— Să-l pun în camionetă?

— Nu, în canoe. O să trecem lacul. Ştiu eu nişte locuri în care ne putem ascunde până trecem în Canada.

S-a întors spre mine.

— Ridică-te, Mike.

— Nu. Refuz să fiu ostaticul tău.

A apucat frânghia cu care mă legase şi a început s-o răsucească. Durerea mi se ducea în sus, pe braţe. M-a tras afară, în ploaie şi-n noroi. M-a aruncat pe nisip, lângă cea mai lungă dintre canoele de aluminiu ale lui Pelletier.

— Treci în canoe.

Nu m-am mişcat. Mi-a tras una în coaste.

— Treci în canoe, am zis!

A trebuit să mă rostogolesc pe burtă şi să îmi ridic fundul în sus ca să îmi vâr genunchii sub mine. M-a pus să stau la prora, cu spatele la sensul de mers. Apoi a împins ambarcaţiunea în apă.

Vântul bătea tare pe lac. Valuri gri-verzui se loveau de cocă şi treceau peste copastie. Tata se uita prin mine, ca şi cum aş fi fost o stafie. Vâslea fără să se îndepărteze prea tare de mal. Ceva mai încolo, la distanţă, se vedea plutind avionul răsturnat, cu carlinga plină cu apă. O vestă de salvare portocalie plutea deasupra valurilor. Charley era în apă.

Tata nici măcar nu a aruncat o privire spre avion. Continua să vâslească. Brenda rânjea la mine. Ai fi zis că durerea mea o amuză. În urmă cu doar câteva ore, îmi păruse rău pentru fetiţa asta singuratică, crescută printre bărbaţi şi de bărbaţi, dar acum nu-mi doream decât să-i şterg rânjetul acela de pe faţă. De-aia m-am ridicat în picioare în canoe, n-am avut nimic altceva în minte. Zâmbetul a dispărut. Mă privea cu ochii mari, parcă nevenindu-i să creadă. Tata a spus ceva, dar niciun sunet nu a ajuns la mine. Preţ de o clipă am rămas în picioare, deasupra lor, calm, complet echilibrat, deşi încă înaintam. Apoi, din senin, canoea s-a aplecat pe o parte şi ne-am trezit cu toţii în apă. Am căzut cu capul înainte, incapabil să mă îndrept fără să-mi folosesc mâinile. Am început să dau din picioare şi să mă răsucesc. Simţeam mişcări bruşte în apropierea mea. Corpuri în apă. Am lovit tare în ceva cu piciorul. Apa mi-a invadat plămânii.

Apoi am atins cu picioarele fundul pietruit al lacului. Am împins tare cu amândouă tălpile. Capul mi-a ieşit la suprafaţă, dar am alunecat înapoi. De data aista însă, apa era mai mică. Puteam să stau în picioare. În spatele meu se auzeau plescăituri. Nu m-am oprit să mă uit în urmă. Am început să merg cu greu, prin apă. Nu mă gândeam decât cum să

fac să ajung la copaci. Şi aproape că ajunsesem.

Chiar la mal, tata mi-a sărit în spate. M-a prins de genunchi şi am căzut cu pieptul pe pietre. Era în genunchi, în apă, ţinându-se de picioarele mele. I-am tras o cizmă în nas. Îi căzuse şapca şi nici puşca n-o mai avea, dar revolverul încă îi era la brâu. S-a ridicat în picioare. Stătea deasupra mea, de nerecunoscut. Brusc, revolverul i-a apărut în mână. Am aşteptat. Nu-mi mai rămăsese nimic de făcut. Dar atunci un val i-a aruncat una dintre vâsle peste picioare. Probabil văzuse o mişcare cu coada ochiului, pentru că s-a uitat peste umăr. Brenda nu era nicăieri. Canoea ajunsese la ţărm.

— Brenda? a strigat.

Dar nu i-a răspuns nimeni.

— Brenda?

Şi, pur şi simplu, a uitat de mine. A continuat să strige şi a intrat înapoi în apa adâncă, încercând s-o găsească. S-a băgat la fund şi a dispărut pentru mult timp. Apoi a scos capul din apă. O ţinea în braţe, dar ea avea capul lăsat pe spate şi gura deschisă. Nu se mişca. L-am privit purtând-o spre mai şi apoi aşezând-o pe pietrele tari. A îngenuncheat lângă ea, cu spatele la mine. Avea o pată mare şi roşie pe frunte, deasupra ochiului. Pielea îi era albă ca de cadavru. Tata i-a suflat aer în gură, încercând să o facă să respire din nou. Apoi a apăsat-o pe piept. Nu l-am văzut niciodată atât de disperat. Puterea lui a făcut apa să-i iasă din plămâni şi să-i ţâşnească pe gură, dar nu respira. Murise.

M-am lipit cu spatele de un bolovan şi, ţinându-mă de el, am reuşit să mă ridic în picioare. Ploaia răpăia pe lac, împinsă de vânt. Nu-mi puteam da seama dacă plângea, nu-l auzeam, dar umerii i se scuturau de suspine. Se întorsese după ea. Ar fi putut să rămână în Canada, poate chiar ar fi scăpat de poliţie acolo. Dar îşi riscase libertatea şi viaţa şi se întorsese după ea – după fata asta alcoolică şi dezechilibrată, care deja îl trădase cel puţin o dată.

— Tată?

Nu a dat niciun semn că mă auzise. Când, în sfârşit, s-a ridicat în picioare, nici nu s-a uitat la mine. Clătinându-se, a intrat în pădure, strângând revolverul la piept. S-a târât printre copaci, ca un animal sălbatic, şi a dispărut, lăsând în urma lui doar întrebări fără răspuns. Oare avea să-l doboare poliţia înainte să ajungă în Canada? Sau avea să dispară fără urmă în pădurile statului Maine şi nimeni n-avea să-l mai vadă vreodată?

Un foc de armă ce a bubuit între copaci mi-a răspuns la toate întrebările. Întotdeauna îl crezusem pe tata un supravieţuitor. Dar şi în această privinţă mă înşelasem.

Am reuşit să mă eliberez din frânghii cu ajutorul briceagului. Mi-a luat mult până am reuşit să-l scot din buzunarul de la pantaloni, dar până la urmă am putut să tai corzile ce-mi intraseră în came. Am lăsat cadavrele în seama poliţiei. Am luat vâsla ce ajunsese la ţărm şi m-am dus la canoea oprită la mal. Am împins-o în apă şi m-am urcat în ea. Ploaia se mai potolise. Am vâslit spre avion. De aproape, se vedea că avionul stă pe câţiva bolovani scufundaţi. M-am uitat în apă şi am văzut că uşa pilotului era deschisă larg, dar nu desluşeam nimic în carlingă.

M-am pregătit să mă scufund. Dar eram îngrozit de ceea ce aş fi putut găsi înăuntru şi n-am mai putut să mă mişc de pe loc. Atunci am observat insuliţa. Era doar o mână de bolovani ce se ridicau pe o limbă de nisip, la vreo treizeci de metri de acolo. Ceva verde părea să fi rămas agăţat între două pietre.

În mai puţin de un minut, am vâslit îndeajuns de aproape să văd că de fapt era vorba despre un om îmbrăcat într-un tricou verde. Nu părea să se mişte.

— Charley?

Canoea s-a apropiat şi mai tare. I-am văzut ceafa şi un braţ bronzat, cu care se ţinea de unul dintre bolovani.

— Charley?

Capul ud s-a întors spre mine. Un ochi umflat s-a deschis.

— În sfârşit, a zis el, ca şi cum pe mine m-ar fi aşteptat până atunci.

Arăta cumplit. Fusese atins de gloanţe şi la braţul stâng şi la piciorul stâng. Muşchiul triceps de la mână îi fusese zdrelit. La picior era mai rău. Glonţul îi intrase în coapsă. Deşi nu-i atinsese artera femurală, Charley pierdea rapid foarte mult sânge. Abia dacă mai avea puls şi respiraţia îi era întretăiată.

— Am crezut că aţi murit.

L-am tras pe pietre şi-am încercat să-i opresc sângerarea la picior, apăsându-i rana cu amândouă mâinile. El a gemut:

— Nu zice hop. Cred că intru în şoc.

— Sunteţi încă verde. O să scăpaţi.

Mi-am scos tricoul şi i l-am legat strâns în jurul piciorului. N-a fost uşor să-l urc în canoe fără să o răstorn. A leşinat de durere când l-am ridicat şi a trebuit să-l scutur zdravăn ca să-şi revină. M-a privit în ochi. Saliva îi atârna în colţul gurii.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Aţi leşinat.

Am împins canoea cu vâsla şi am întors-o spre tabăra sportivă. Aveam de străbătut o milă pe apă.

Vocea lui Charley era sfârşită. Abia vorbea.

— Unde e taică-tău?

— S-a împuşcat.

— Mi s-a părut mie că aud o împuşcătură. Şi fata?

— S-a înecat.

Charley a clătinat din cap, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

— Dacă leşin iar şi nu-mi mai revin, să-i spui Orei că îmi pare rău.

— Îi spuneţi dumneavoastră. Mie mi-aţi zis că sunteţi indestructibil.

— Ţi-am turnat o grămadă de gogoşi.

A zâmbit şi a închis ochii.

— Rămâneţi cu mine, am zis.

— Nu plec nicăieri.

Mă dureau şi braţele şi umerii, dar nu m-am oprit, nici măcar pentru o secundă. În faţă, prin ceaţă, se vedea tabăra sportivă, din ce în ce mai bine. Lumini albastre fulgerau în spatele clădirilor. Mi-a luat mult să-mi dau seama de la ce erau luminile alea.

Înainte să fi pornit în căutarea lui Truman Dellis, Charley sunase la poliţie. Acum, peste tot mişunau poliţişti, ajutori de şerif şi paznici de vânătoare. I-am urmărit îngrijorat cum l-au luat pe Charley. Am încercat să mă duc cu el, dar am fost oprit de cineva. Era Soctomah. Voia să ştie ce se întâmplase. Unde e Brenda Dean, m-a întrebat.

I-am arătat spre lac.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el din nou.

— Tata a fost, am zis. El i-a omorât pe toţi.

După ce Soctomah şi Menario s-au asigurat că nu mai era niciun pericol, ne-am aşezat la o masă de picnic udă din cauza ploii şi m-au pus să le descriu ce se întâmplase. Mi-au spus că echipajul de poliţie care se ocupă cu recuperarea dovezilor trebuia să afle fiecare pas pe care-l făcusem şi pe ce pusesem mâna şi pe ce nu.

— Te-ai ridicat în picioare în canoe, a zis Menario, împingând un reportofon spre mine. De ce ai făcut asta?

— Nu ştiu. Cred că din cauza expresiei de pe faţa ei. Nu se putea abţine să nu rânjească. M-a înfuriat.

— Şi canoea s-a răsturnat? Şi ea n-a mai ieşit la suprafaţă?

— S-a lovit la cap sub apă. Mi-aduc aminte că am lovit ceva când am căzut la fund. E posibil să o fi lovit eu în cap.

Menario m-a privit cu un zâmbet neîncrezător.

— Şi tatăl tău a fost aşa de lovit de durere, că s-a împuşcat.

— Pentru ea se întorsese.

— Un adevărat romantic.

Se însera.

— Aş vrea să merg la Skowhegan. Vreau să stau cu Ora la spital.

— Du-te tu şi găseşte-i o maşină lui Mike, i-a spus Soctomah partenerului său.

Menario şi-a băgat reportofonul în buzunar şi a plecat. M-am ridicat în picioare. Mă dureau toate, ai fi zis că am o sută de ani.

— Chiar aş vrea să plec dacă n-aveţi nimic împotrivă.

— Da, înţeleg, a zis Soctomah.

Am mai privit o dată tabăra sportivă de la Rum Pond în oglinda retrovizoare a maşinii ajutorului de şerif Twombley. Fusese numit încă o dată şoferul meu personal. Scăldată în luminile albastre ale girofarurilor, tabăra a rămas în urmă printre copaci. M-am întrebat dacă aveam s-o mai văd vreodată. Probabil că nu. Nimic nu putea opri compania Catamount să construiască pe acest teren. Tabăra sportivă, veche de mai bine de o sută de ani, avea să fie vândută cine ştie cărui milionar excentric, care sigur avea s-o transforme într-o proprietate particulară pe malul lacului, folosită câte două săptămâni în fiecare vară.

Asta însemna că şi Ora şi Charley urmau să-şi piardă casa pe care o aveau de treizeci de ani pe malul lacului Flagstaff. Ce aveau să se facă ei atunci? Ce-avea să se facă Ora dacă Charley nu se mai întorcea niciodată de la spital?

Twombley nu a scos niciun cuvânt tot drumul. Când am ajuns la spitalul din Skowhegan, am intrat să-mi încep veghea la patul rănitului. Kathy Frost era deja în sala de aşteptare. S-a uitat la faţa mea plină de sânge şi de vânătăi şi după o singură privire, toată asprimea i s-a şters de pe chip.

— Îmi pare tare rău, Mike.

— Şi mie. Pentru tot.

Răguşisem de tot.

— Ai avut dreptate cu tata. Nu ştiu de ce n-am putut şi eu să înţeleg, când pentru toată lumea erau lucrurile atât de clare.

M-am uitat spre biroul de internări.

— Ştii ceva despre Charley?

— L-au dus la Terapie Intensivă. Are nişte leziuni interne şi se cam tem să nu-l lase inima.

— A pierdut mult sânge acolo, la lac.

— Ai făcut tot ce puteai face.

A băgat mâna în buzunar şi mi-a întins ceva. Ţineam în palmă o legitimaţie de paznic de vânătoare.

— Ia uite, am uitat să-i dau asta înapoi lui Malcomb. Ce să vezi…

Chiar în acea clipă, ca şi când s-ar fi auzit strigat pe nume, locotenentul a intrat grăbit pe uşa camerei de gardă. Niciodată nu puteai să-i citeşti nimic pe chip, dar în seara asta i se vedea teama în ochi.

— Cum se simte? a întrebat-o pe Kathy cu o voce gravă.

Kathy l-a pus la curent cu ce ştia. El a ascultat-o cu atenţie, Eră să-mi arunce măcar o privire. Dar când Kathy a terminat de vorbit, s-a întors spre mine, m-a privit în ochi şi a spus:

— Se pare că i-ai salvat viaţa, domnule paznic.

Să-l aud că-mi spune „domnule paznic” chiar era o surpriză, dar nu îndrăzneam să sper.

— Din vina mea a fost rănit.

— Eu nu cred că Charley ar fi de acord cu tine. Se ţine bine. A mai trecut el şi prin alte accidente.

Am avut impresia că Malcomb încerca să se convingă singur de asta.

— Şi-acum ce facem? am întrebat.

— Căutăm un doctor să se ocupe de tine. Şi pe urmă aşteptăm.

A doua zi, la ora unsprezece, Charley a deschis ochii. Moţăiam într-un colţ al sălii de aşteptare când s-a trezit. A cerut să mă vadă aproape imediat.

Mi-a zâmbit chinuit când am ajuns lângă patul lui. Ora stătea lângă

pat, la fel şi fata lor cea mare, Anne. Era o brunetă atrăgătoare, de vreo treizeci de ani. Moştenise pometii înalţi ai mamei sale şi umerii laţi ai tatălui. Ţinea în mână un pahar de plastic în care erau fulgi de gheaţă şi îi dădea câte puţin, să-i potolească setea.

— Ăştia nu vor să-mi dea apă, mi-a zis.

— Nişte nenorociţi, i-am cântat eu în strună.

Charley a zâmbit, părând să-şi recapete ceva din vechea lui ghiduşie.

— Arăţi ca dracu’.

— E clar că nu v-a dat nimeni nicio oglindă.

— Mi-au dat, dar, la naiba, s-a făcut cioburi.

— Cum e cu piciorul?

— E încă ataşat la restul trupului.

— O să aibă nevoie de multă fizioterapie, a zis Anne.

Charley şi-a dat ochii peste cap.

— Îmi pare foarte rău pentru tatăl tău, mi-a spus Ora.

Am fost prea surprins ca să-i pot răspunde. Tata era cel care-i împuşcase bărbatul, cel care ne aruncase pe toţi în prăpastia asta făcută din frică şi aşteptare a morţii, şi ea îşi exprima regretul faţă de mine, în urma sinuciderii lui egoiste şi laşe.

Oamenii dezamăgesc des. Nici n-am ştiut cum să reacţionez când orice aşteptare mi-a fost depăşită.